

STEPHEN
KING

FALCI

Mehmetcan

BÖLÜM 1:

«Daha sıska» diye fısıldamıştı, burnu çürük ihtiyar çingene William Halleck ve karısı tam mahkeme binasından çıkarlarken. Bu bir tek kelimecik bile, adamın ne)esindeki iç bayıltıcı kokunun burunlarına sinmesine yetmişti. «Daha sıska» ve Halleck'in kendisini geri çekmesine fırsat vermeden bükük parmağını yanağına sürmüştü üstelik. İhtiyarın dudakları oynadıkça bir yara gibi açılan ağızda, siyah ve yeşilimsi, diş kalıntıları görünüyordu. Konuşurken bunların arasında dolaşan dili, çirkin dudaklarının gülümsemesini yoğunlaştırmak için dışarı çıktı sonra da.

Daha sıska!

Bu anı Billy Halleck'in aklına sabahın yedisinde, belinde sadece bir havluyla tartının üstüne çıktığı anda geldi. Mis gibi beykm ve yumurta kokuları yükselmekteydi alt kattan. Tartıyı okuyabilmek için boynunu bir turna gibi ileri uzatmak zorunda kalmıştı, hafifçe. Eh, 'hafifçe'den biraz daha fazla belki de. Galiba hafifçe lafı az bile. İri bir adamdı Bili, tıpkı Dr. Houston'un da ifade etmekten pek zevk aldığı gibi, çok iri.

Henüz kimse söylemediyse ben sana bir açıklamada bulunayım demişti son genel sağlık kontrolünden sonra., Senin yaşında ve yaşanUnda olan bir kimse otuz sekizinden itibaren kalp krizi tehlikesinin sınırları içine girer. Biraz kilo vermelisin.

Bu sabahki haberler iyiydi, 125'ten 123'e inerek tam iki kilo vermişti.

Son olarak tartılma gücü gösterdiğinde, 126 kiloydu, ama o anda hem giyinikti, hem de cebinde bozuk paralar, anahtarları, bir de yanından ayırmadığı İsviçre çakısı vardı. Zaten bu terazi her zaman olduğundan fazla gösterirdi. Baştan inandırmıştı kendisini buna.

Çocukluğunun geçtiği New York'ta çingenelerin büyü yapabildiklerini duymuştu. Kanıtı buydu belki de. Gülmeye çalıştı, ama ancak gülümser bir ifade yerleşti dudaklarına. Çingenelerle alay etmek için vakit henüz çok erkendi. Fakat zamanla görüş açısının değişeceğini, tecrübelerine dayanarak biliyordu. Gene de, çingenelerle ilgili düşünceler ve koca göbeği canını sıkıyordu. Hayatının sonuna dek hiçbir çingeneye rastlamamayı umuyordu artık. Bundan böyle el falı partilerine de bir son verip, Ouija'ya (*) takılacaktı. Kurtuluş buyusa.

«Billy?»

Aşağıdan sesleniyorlardı.

«Geliyorum!»

Giyinirken, iki kilo vermesine rağmen pantolonunun beline hâlâ sıkı geldiğini, huzursuzlukla fark etti. 42'ye çıkmıştı bedeni. Yeni yılın ilk gecesi saat

(*) Spiritizma seanslarına mahsus üstünde alfabe harfleri veya işaretler bulunan iki tahtadan oluşan tertibat.

24:01'de bıraktığı sigara tutkusunun sonucuydu bu. Evet, böyle ödemişti işte sigarayı bırakmayı. Yakası açık, kravatı boynunda sallanarak merdivenlerden aşağı indi. On dört yaşındaki kızı Linda, pembe tokalarla tutturduğu sarı saçlarını ve eteklerini savurarak kapıdan çıkmak üzereydi. Bir kolunun altına kitaplarını sıkıştırmış, boşta kalan elinde de, başkanlığını yaptığı ekibin eflatun - beyaz kurdelelerini sallamaktaydı.

«Hoşçakal baba!»

«İyi günler, Lin.»

Kahvaltı masasında duran Wall Street Journal'e uzandı.

«Hayatım.»

Hayatından memnun, gazetesini tepsinin üstüne bırakarak «Canım,» dedi dumanları tüten sahanda yumurta, kuru üzümlü çörek ve beş dilim halis bey-kmdan oluşan kahvaltısını önüne koyan karısına. Harika bir yemek. Heidi, sigarasını yakarak, tam karşısına oturdu. Ocak ve Şubat ayları çok sıkıntılı, tartışma dolu günler ve sırt sırta geçirdikleri gecelerle dolmuştu. Artık huzura kavuşmuşlardı sonunda, Heidi onun devamlı şişmanlamasından yakınmayı, kendisi de karısının günde bir buçuk paketi aşan sigara tiryakiliğine öfkelenip avaz avaz haykırmayı bırakmıştı. Bu bile baharı güzel karşılamalarına yetiyordu. İyilikler özel hayatlarının dışında da gelişimlerini sürdürmüştü. Halleck, iş konusunda ilerlemişti, öncelikle. Greely, Penschley ve Kinder firması, bundan böyle Greely, Penschley, Kinder ve Halleck olarak anılacaktı. Heidi' nin annesi de, yani kayınvaldesi, uzun süre yanlarında kaldıktan sonra, en nihayet dönebilmişti Virginia' ya. Kızı Linda da

sonunda, duymanın kendisine gına getirdiği tiyatro tutkusunu tatmin ederek, okul tiyatrosu başkanlığına gelmişti. Her şey tam tıkrındaydı, yani.

Tam o sırada çingeneler geldi şehire.

«Daha sıkı!» demişti ihtiyar adam. Burnuna da ne olmuştu ki onun? Kanser? Syphillis? Yoksa daha kötüsü, cüzam mı? Bu arada, neden vazgeçmedin o işten, neden ucunu bırakmadın?

«Hiç aklımdan çıkartamıyorsun değil mi?» Heidi'nin sorusu, onu yerinden sıçratacak kadar ani gelmişti.

Billy, bunda senin suçun yok. Böyle demişti hâkim.

«Onu düşünmüyordum.» «Peki, neydi aklımdan geçenler o zaman?» «Gazete. Konut sorunu azalıyor bu bölgede artık.»

Onun hatası değil, doğru. Hâkim Rossington, yani Cary arkadaşına böyle demişti.

Arkadaşlar beni sever diye düşündü Halleck. İhtiyar Cary Rossington'la birçok kereler golf oynadık, sen de tanıyorsun ya onu Heidi. Hani iki sene evvel verdiğimiz Yeni Yıl partisinde, hani o sigarayı bırakmayı kararlaştırıp da bırakmadığım gece, seni geleneksel 'İyi Yıllar' öpücüğüne boğarken, bir yandan da sıkıştırılma göğüslerini çimdikleyen adam. Tanıdın mı?

Evet. İyi ihtiyar Cary Rossington. Billy kaç kez belediye sorunları davaları için karşısına çıkmıştı mahkemede onun. Klüpte de birlikte kaç kez poker oynamışlardı. Ama bu sefer, iyi ihtiyar Cary Rossington'un karşısına (ki karşılaşmalarında çoğunluk sırtına bir şaplak indirerek, 'N'aber, Billy çocuk?' derdi) belediye davasına bakmak için değil, otomobille adam ezip öldürmek suçundan çıkmıştı.

Peki, Cary Rossington kendisini suçlamadıysa, hapse atmadıysa, kim 'öcü' demişti, çocuklar? Bu mutlu Fairview kentinde kim öcü diye bağırıyordu? Kimse! Kimse 'öcü' dememişti. Neydi o zaman bu? Bir avuç çingene mi? Yeniden Doğu Örgütü YDÖ çıkart-malanyla süslü, ahşap kasaları kendi imalatları olan ve rengarenk boyalı arabalarıyla ortalığa dökülen bu çingeneler Firview'dan ne denli çabuk giderlerse o denli iyiydi. Ne denli çabuk... o denli sıkı.

Heidi sigarasını hırsla kül tablasına bastırırken, «Bırak konut palavrasını, ben daha iyi biliyorum senin sorununu!» dedi.

Billy de öyle düşünüyor, karısının konuyu kendisinden çok irdelediğini biliyordu. Heidi'nin yüzü çok solgundu. Yıllardır ilk kez, otuz beş yaşında olduğunu yadsımayan bir görüntüye bürünmüştü. Çok genç evlenmişlerdi ikisi. Hatta, hâlâ, üç yıllık evliken eve gelen satıcının, karısına, 'annen evde mi, kızım?' diye sorduğunu anımsıyordu.

«Sorun iştahımı kapatmıyor artık.» dedi, Billy, ki doğruydı bu.

Sorun olsa da olmasa da, kendisini yumurtalara adadı. Beykından eser kalmamıştı bile. Portakal suyunun yarısını da kafasına diktikten sonra, yüzüne, kendisine çok yakıştığından emin olduğu Billy Hale-leck gülümsemesini yapıştırarak karısına baktı. Fakat Heidi'nin gülümseme girişimi başarısızdı, sanki, GÜLÜMSEME AYGITIM GEÇİCİ OLARAK DEVRE DIŞIDIR demektedir.

Masanın üzerinden uzanarak karısının elini tuttu, «Heidi, her şey düzeldi artık, iyi kötü, hepsi geçmişte kaldı, canım.» dedi.

«Biliyorum, öyle.»

«Peki, ya Linda?»

«O da atlattı sayılır, arkadaşlarının kendisine çok yardımcı olduklarını söylüyor.»

Olayın patlak verdiği ilk hafta içinde kızları zorlu anlar yaşamıştı. Okuldan eve gözyaşları, bunalımlar içinde dönüyordu, yemek de yememeğe başlamıştı artık. Kısaca bütün kaprislerini ortaya dökmüştü bu olay.

Halleck, olayı çok da abartmamaya karar vererek, Linda'nın sınıf öğretmeni ve aynı zamanda müdür yardımcısı olan Miss Nearing'i görmeye gitmişti. Linda'nın göz bebeği Miss Nearing, fizik öğretmeni ve tiyatro ekibinin yönetmeniydi aynı zamanda.

Durumun çok tedirginlik verici olduğunu tahkik etti (ne kadar da avukatvârî bir söz.) Tam ortaokul öğrencilerinde rastlanılan kaba ve zevksiz esprilerle abartılmıştı durum. En büyük şakaların ölümler üstüne yapıldığı bu yaş grubundan başka ne beklenirdi ki zaten?

Linda'yı caddede yürüyüşe çıkartmıştı.

Lantern Yolu, fiyatları 75.000 dolarla 200.000 dolar arasında değişen, geniş bahçeli, yüzme havuzlu ve saunalı süslü villaların bulunduğu bir yoldu. Sonunda da şehir kulübü bulunmaktaydı.

Üstünde, artık eskilikten rengi atmış bir şort vardı Linda'nın. Halleck kızma bunu-aldığı zamandan sonra, onun çok boy atmış olduğunu, paça kenarlarından görünen sarı külottan fark etti. İçi bir an öfke ve pişmanlık karışımıyla doldu. Çabuk büyüyordu Linda. Halleck şortun küçüklüğünü ve eskiliğini kızının da bildiğine emindi. Fakat Özellikle bu şort, Linda'nın çocukluk dönemiyle şu an'î durumu arasında bir bağ olmalıydı. Her ne kadar, dava golf arkadaşı, eski içi-

çilerden, göğüs çimdikleyen Cary Rossington tarafından hasırlandı paketlenmiş bile olsa, babaların davalı olarak mahkeme önlerine çıkmadığı çocukluk devri. Sen tam devre arasında öğle yemeğini atıştırırken

mahalleli çocukların koşarak gelip, babanın çingene karısını ezmekten kaç ay içeri tıklılacağı sormadıkları çocukluk devri.

Bir kaza olduğunu anlıyorsun, değil mi Linda? Yüzüne bakılmadan, baş sallanarak verilen bir cevap. Kadın iki arabanın arasından, etrafına bakmadan fırladı. Benim fren yapacak zamanım bile kalmamıştı. Baba artık bu konuyu duymak istemiyorum.

Farkındayım. Ama gene de bu konu hep açılıyor, özellikle de okulunda. Korku dolu bir bakış. Baba, yoksa...

Okuluma mı gittin? Evet, gittim. Ama okul paydos olmadan önce değil, dün saat üç buçuktan sonra. Etrafta öğrencilere rastlamadım, kimsenin haberi olmayacak. Biraz rahatladı.

Duyduğuma göre diğer çocuklar sana zaman zaman çok kötü davranmışlar. Buna üzüldüm.

Babasının elinden tutarak, o denli kötü de olmadı, diyor. Fakat, sivilceli alnın altındaki gözlerde başka bir ifade var. Sivilceler bile kötü davranışların sıkıntısı. Babanın hapise düşmesi, Judy Blume'un bile kitaplarında işlemediği bir konu, hiç olmazsa şimdilik yazmadığı.

Aynı zamanda, senin bu durumdan sıyrılabildiğini de sevinerek öğrendim. Biliyorsun, çocuklar seni üzdüklerini fark etselerdi...'

Evet, biliyorum. Sesi ifadesiz.

Miss Nearing senden özellikle memnunmuş.

Küçük bir yalan.

Miss Nearing bunu açıkça söylememiş bile olsa, kızından iyi sözlerle bahsetmiş, kızını etkilediği gibi Halleck'i de etkisi altına almıştı.

Gözleri sevinçle parlayarak ilk kez Halleck'in yüzüne baktı.

Gerçekten mi?

Gerçek olduğuna inandı Halleck. Yalan inanılır bir biçimde kolaylıkla dökülmüştü ağzından. Son zamanlarda sıkça yalana başvurur olmuştü.

Elini sıkarak minnetle gülümsedi.

Yakında her şey unutulur, Lin. Çocuklar ağızlarına başka şeyi sakız yaparlar. Ya kızın biri hamile kalır, ya bir öğretmen sinir krizi geçirir veya çocuklardan biri esrar veya kokain satarken enseleniverir. Sen de gündem dışı kalırsın, anladın mı?

Bir anda kollarını babasının boynuna dolayarak, sıkıca sarıldı.

Kızının o kadar da büyümediğine ve küçük yalanların zararsızlığına karar verdi o an.

Seni seviyorum, baba.

Ben de seni, Lin. diyerek kızına sarıldığı anda, beyinde çok güçlü bir stereo ampli açıldı. Güm güm... Birinci güm 9S'in ön tamponunun, başı kırmızı bir küçük eşarpla bağlı ihtiyar çingene karısına çarpmasıydı, ikincisi ise, kadının tekerlekler altından gelen çatırtısı.

«Başka yumurta ister misin?» Heidi'nin sesi daldığı âlemden çıkardı Halleck'i.

«Hayır, teşekkürler.» Önündeki silinip süpürülmüş tabağa biraz da suçluluk duyarak baktı. Başına ne gelirse gelsin hiçbir şey iştahını kapatmaz, uykusunu kaçırmazdı.

«İyi olduğundan emin misin?»

«Evet, ben de Linda da iyiyiz. Yerli filmlerde dedikleri gibi, kâbus bitti artık; eski yaşantımıza geri dönebilir miyiz lütfen?»

«Harika bir fikir.» Gülümsemesi tabüleşmişti bile, gene otuzundan genç gösteriyordu şu anda.

«Beykının sonunu ister misin, iki dilim daha kaldı?»

Pantolonunun belini sıkmakta olduğunu düşünerek, «Hayır» dedi. (Amma da bel, hah ha. Beyninin içindeki sevimsiz küçük adam gene konuşmaya başlamıştı. En son 1978'de belin hâlâ inceydi senin.) Gerçekten de pantolonunu kopçalamak için karnım içine çekmek zorundaydı artık. Birden tartı geldi aklına ve «Birini yerim, iki kilo zayıflamışım,» dedi.

Heidi ocağın basma çoktan geçmişti bile. 'Bazen beni benden iyi tanıyor bu kadın' diye aklından geçirdi.

«Hâlâ unutamadın o zaman,» diye başını geri çevirdi Heidi. «Hayır. Bir adam huzur içinde iki kilo da veremez mi yani. Hem senin de hoşuna gitmiyor muydu...»

Daha sıkıca.

«...biraz daha az yağlı olmam?» İşte sonunda gene çingeneyi aklına getirmeyi başarmıştı karısı. Kahretsin. Çürümüş burunlu çingene ve geri çekilmesine zaman kalmadan yüzüne değen buruşuk parmağı. Adamın temasından, kaldırdığı taşın altında ıgıl ıgıl kurtlar görmüş gibi, sanki ağaçtan üstüne.koca bir böcek düşmüş gibi irkilmışti.

Beykmi tabağına verirken kafasından öptü.

«Özür dilerim, hayatım, dilediğin gibi zayıfla, olmazsa da Kenny Rogers'in sözlerini hatırla.»

«Seni olduğun gibi seviyorum.» Birlikte bitirdiler cümleyi.

Tepsinin üstündeki Journala uzandı ama, içindeki konular çok karamsar geldi birden. Dışarı çıkıp çiçek tarhlarının arasından New York Times'ı aldı. Çocuk da gazeteyi hep tarhların içine atar, hafta sonunda kaç tane bıraktığını, Billy'in soyadını hiç hatırlayamazdı. Billy birçok kez, acaba on iki yaşındaki bir çocukta Alzheimer hastalığı olabilir mi diye şaşmıştı.

Spor sayfasını açarak, beykını yemek için jnut-fağa geri döndü. Heidi mis gibi tereyağlı bir çörek daha verdiğinde boks sonuçlarına gömülmüştü bile. Kesinlikle farkına varmadan onu da mideye indirdi Halleck.

14

BÖLÜM 2: 122

Kentte, üç yıldır sürmekte olan ve Halleck'in bir üç yıl daha uzar diye tahmin ettiği bir dava sabahki celsede bitivermişti. Davalı, sersemletici bir tazminata razı olarak davayı düşürmüştü. Halleck Schenectady'li boya toptancısı olan davalıyla müvekkilini iyi niyet anlaşması imzalatmak üzere hâkimin odasına götürmüştü derhal. Bol Şans Boyalarının başkam, avukatının ümitsiz ve şaşkın bakışları altında, altı kopya halinde hazırlanan iyi niyet mektubunu sayfa sayfa imzaladı. Halleck de bu arada, ellerini kucağında kavuşturup, oturmuş New York piyangosunu kazan-mışçasma gülümsüyordu. Öğle vakti her şey bitmişti bile.

Billy müvekkilini O'Lunny'nin Yerine götürerek, ona bir Chivas, kendisine de bir Martini ısmarladı, Heidi'ye telefon etmek için izin istedi.

Telefon karşı taraftan açılır açılmaz,
«Mohonk!» dedi.

Mohonk, çok çok uzun bir zaman önce, Heidi'nin ailesinin düğün armağanı olarak kendilerini yolladıkları bir tatil yöresiydi. İkisi de beldeye hayran kalarak iki kez daha tatile gitmişlerdi oraya.

15

«Ne?»

«Mohonk,» diye tekrarladı. «Eğer sen gelmek istemezsen, bürodaki Jillian'ı alırım yanıma.»

«Hayır, alamazsın. Billy neler oluyor?»

«Gelmek istiyor musun istemiyor musun?»

«Tabii ki istiyorum. Bu hafta sonu mu?»

«Yarın. Mrs. Bean'i Linda'yla kalması için bul. Etrafın derli toplu kalmasına ve TV odasında grup seksi yapılmamasına da özen gösterebilirsin, lütfen. Ayrıca...»

«Billy, yoksa davan mı?» diye sözünü kesti heyecanla.

«Boyadan çıkan gazların sinirlerin harap olmasına yol açtığı ve...»

«Evet, canım. Canley olayı bitirdi. Yaklaşık on dört yıl mahkeme sahnelerinde süründükten sonra, kocan hayatının davasını kazandı artık. Canley olayı bitti, dünyanın bir numaralısı oldum.»

«Tanrım. Billy.» Sesli o denli yüksek çıkmıştı ki, Billy almacı kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. «Ne kadar aldı müvekkilin?»

Billy'nin rakamı söylemesiyle ahizeyi beş saniye kadar kulağından uzaklaştırmaması bir oldu.

«Linda beş gün uzaklaşmamıza ne der acaba?»

«Gecenin birine kadar TV seyretmeye, Georgia De-ever'ı da eve alıp, bir yandan çikolatalarımı atıştırırken, bir yandan da oğlanları çekiştirmeye mi ne der? Dalga mı geçiyorsun? Bu mevsimde orada havalar nasıldır acaba? Senin yeşil ceketini de almamı ister misin? Parkanı mı, yoksa montunu mu alayım? Yoksa ikisini de mi? Ayrıca...»

Kendi kararını uygulamasını söyleyerek, müvekkiline geri döndü.

Adam koca bardak konyağını yarılamaş, Polonya fıkraları anlatma sevdasına kapılmıştı. Kafasına balyoz yemiş bir hali vardı. Billy martinisini yudumlayarak, adamın anlattığı fıkraları yarım kulak dinlemeye koyuldu, daha başka şeyler vardı düşünebileceği. Davanın iş hayatını değiştireceğine tümüyle inanmak için vakit henüz erkendi, ama bunun çok olumlu bir etki olacağına da emindi. Büyük hukuk firmalarının hayır işlemek için alacakları davalar için oldukça başarılı bir sonuca ulaşmıştı. Bu da...

... birinci çarpma ile Heidi öne fırlamıştı. O anda karısının kasiğini sıkması kendisine büyük bir acı vermişti. Sarsıntı, koltuğun kilitlenmesine neden olmuştu. Fışkıran kanlardan üç damlası ön cama düşmüştü tıpkı, kırmızı yağmur damlacıkları gibi. Heidi çılgın atacak fırsat bile bulamamıştı, sonradan yükselecekti canhıraş feryatları. Kendisi de ne olduğunu bile anlayamamıştı. İkinci sarsıntı, ikinci gümbürtü anlatacağı neler olduğunu. Ve de...

Martinisinin sonunu bir dikişte bitirdi. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

David Duganfield adlı müvekkili «İyi misin?» diye sordu.

«Tahmin edemeyeceğin kadar» diyerek masanın üstünden David'e uzandı. «Tebrikler.»

Bundan böyle kazayı da, burnu düşmekte olan çingeneyi de düşünmeyecekti. İyi bir vatandaş ve avukattı kendisi, Duganfield'in elini sıkışından kendi su-ratmdaki yorgun gülümsemeden bile belli oluyordu bu.

«Teşekkürler,» diyen David'in sesi içtenlik doluydu. «Çok teşekkür ederim, gerçekten.» Aniden masaya abanarak, Halleck'in omuzuna sarıldı. Billy de karşılık verdi bu coşkulu harekete. Duganfield'in kolu Billy' nin boynuna doğru uzandı. Bu sırada yanağına değen eli, Halleck'in yeniden çingenenin garip temasını düşünmesine neden oldu. Bana değdi düşüncesi Billy'nin müvekkiline sarıldığı anda tüylerini diken diken yaptı.

Billy eve dönerken Duganfield'i düşünmeye çalıştı, yaptığı işi ve başarısını düşünmek rahatlatıyordu, fakat Triborough Köprüsü'nden geçerken kendisini David yerine Ginelli'yi düşünür buldu.

İkindinin çoğunu Duganfield ile O'Lunney'nin Yerinde geçirmişlerdi. Fakat Billy buraya gitmektense Richard Ginelli'nin perde arkasından ortak olduğu Üç Kardeşler'e gitmeyi yeğlerdi. Yıllardır giderdi oraya, aslında Ginelli'nin ünü düşünülürse pek akıllıca sayılmazdı, ama gene de iş dışarda bir tek atmaya gelince, ilk aklına gelen yer Üç Kardeşler olurdu hâlâ. Billy'nin çok iyi akşamları olmuştu orada, buna karşılık Heidi hiç hoşlanmazdı Ginelli'nin yerinden. Gi-nelli onu korkutuyordu, diye geçirdi aklından.

New York Thruway'in Gun Hill Çıkışını geçerken, düşünceleri sürekli ahırına dönmek isteyen bir atın içgüdüğü gibi, gene ihtiyar çingeneye kaydı.

Ginelli gelmişti öncelikle aklına. O gün eve dönüp de Heidi'yi mutfakta ağlar bulduğunda, Ginelli'yi düşündün ilk olarak. Telefonu açıp, 'Ahhap, ihtiyar bir kadım ezdim bugün. Şehire gelip seninle konuşabilir miyim?' demek geçti aklından.

Ama içerde oturan Heidi anlamayacaktı bu yaklaşımı. Billy'nin telefona uzanan eli yarı yolda kaldı. Bir anda Connecticut'lı bir avukat olarak, başı ilk derde girdiği anda ne yapmakta olduğu dank etti: İşini silahla gören bir New York kabadayısını aramak.

Ginelli uzun boylu, aşırı yakışıklı sayılmasa bile giyimine çok düşkün biriydi. Tok ve içtenlik dolu sesini esrar, fuhuş ve cinayetle bağdaştırmak olanaksızdı. Polis dosyasına inanılırsa, bu üç işle de ilgiliydi. Gene de Fairview polis şefi Duncan Hopley kendisini serbest bıraktıktan sonra, BiUy'nin tek duymak istediği ses buydu.

«Yoksa bütün gün burada mı oturacaksın?»

«Ne?» Gerçeğe dönüş çok ani olmuştu. Otoyol gişesinin önünde durmakta olduğunu fark etti.

«Parayı verecek misin, yoksa...?»

«Tamam» diyerek bir dolar uzattı, üstünü aldıktan sonra da sürdü arabayı. Heidi'nin yanma Connec-ticut'a kadar daha yaklaşık on dokuz çıkış vardı. Ondandan sonra ver elini Mohonk. Duganfield dosyası kapandığına göre, Mohonk'a gitmesini önleyecek bir şey kalmamıştı artık. Çingene karısını da, ihtiyar çingeneyi de unutmanın vakti gelmişti çoktan.

Gene de akli Ginelli'ye geri gitti.

Yedi yıl evvel avukatlık bürosunda, Ginelli'nin yasal bir iş kurma isteği sonucu tanışmışlardı. Billy büronun en genç avukatı olarak henüz terfi etmişti. Diğer kıdemli avukatlardan hiçbiri işi üstlenmek istememişti. Rich Ginelli'nin şöhreti o zamanlar bile kötüye çıkmıştı. Billy aksi halde kendisine evraklarla uğraşması emredilip, soru sormayı kıdemlilere bırakması söyleneceğini tahmin ederek, Kirk Penschley'e büronun neden Ginelli'nin işini aldığı sormadı bile. Ginelli'nin kulağı delik olduğundan, içlerinden birinin kirlî çamaşırlarını bildiğini düşündü.

Böylelikle Billy üç ayını alacak olan Üç Kardeşler A.Ş. işiyle meşgul olmaya başladı. Adına çalıştığı adamdan hoşlanmayacağını, belki de ondan korkacağını düşünüyordu. Ama aksine ondan etkilendiğini fark etti. Ginelli'de tanrı vergisi bir çekicilik bulmuştu. Dahası Billy'ye kendi bürosunda dört yıl süreyle daha göremeyeceği güven ve saygınlık gösterdi Ginelli.

Billy Norwalk gişelerinde yavaşlayarak otuz beş centi kutuya attı ve yeniden trafiğe karıştı. Ne yap-

19

tığının farkına bile varmayarak torpido gözünden, yol haritalarının altından cips paketini alarak atıştırmaya başladı. Cipslerin kırıntıları göbeğinin üstüne dökülüyordu.

Billy Ginelli'nin işini, adamın New York soruşturma heyeti tarafından bir esrar savaşının sonunda gangsterveri birtakım idamların sorumlusu olarak suçlanmasından çok önce bitirmişti. Suçlamalar temyizden 1980 sonbaharında gelmişti. 1981'in baharında ise dosya aleyhte tanıkların yaklaşık yarısının ölüvermeleri sonucu hasıraltı edilmişti. Tanıklardan biri kendisini korumakla görevli iki polis dedektifyle birlikte arabasında havaya uçurulmuştu. Diğeri ise Merkez Tren İstasyonu'nda ayakkabılarını boyatırken, boynuna kırık bir şemsiye sapı girmesi sonucu göçüvermişti dünyadan. Geri kalan iki kişi de, bir anda fikir değiştirerek, 'Çekiç' Rich Ginelli'nin Brooklyn'li esrarıcı baronu Ric-hovskynin idam fermanını imzaladığından emin olmadıklarını söylemişlerdi.

Batı kapısı. Güney kapısı. Neredeyse evde. Gene torpido gözüne eğildi. Hah! Yarım paket yerfistığı. Bayatça ama idare eder. Bilinçsizce yediği cips gibi onları da ağızına tıkmaya başladı.

Ginelli'yle birbirlerine yeni yıl kartı atarlar, arada bir de Üç Kardeşler'de öğle yemeği için buluşurlardı. Yemekler Ginelli'nin duyusuzca 'yasal sorunlarım' diye adlandırdığı gerekçelerle seyrelirdi. Bunda aslen

Heidi'nin de payı vardı. Ne zaman Ginelli'nin adı geçse, dırdıra başlıyordu, ama Ginelli'nin de payı yok değildi.

«Buraya gelmekten bir süre için vazgeçsen iyi olur,» demişti.

Sanki bir gece önce Heidi'yle aynı tartışmaya girmemişler gibi şaşırarak, «ama neden?» diye sordu.

20

«Çünkü bütün dünyanın bildiği gibi, ben bir gangsterim. Genç bir avukatın benimle görülmesi doğru olmaz, William. İşinde ilerleyemezsin sonra. Başını dik tutup ilerlemen gerek.»

«Bütün mesele bu mu, ha?»

Yabancı olduğu bir gülümseme yayıldı, Ginelli'nin suratına.

«Başka birtakım sebepler daha var.»

«Ne gibi?»

«William, umarım bunları asla öğrenemezsin. Arada bir espresso içmek için uğrayabilirsin, biraz konuşup, gülüşebiliriz. Bağlantıyı koparma, demek istediğim bu.»

Böylelikle bağlantıları kopmamış, ama görüşmeleri gittikçe azalmıştı. Ama işte, adam ezmek suçundan başı derde girdiği anda ilk aklına gelen gene Ginelli olmuştu.

Ama göğüs çimdikleyen iyi ihtiyar Cary Rossing-ton halletti işini diye fısıldadı beyni. Şimdi Ginelli'yi düşünmenin anlamı ne? Mohonk'u düşün. David Du-ganfield'i ve kilo vermeyi düşün.

Ama evinin yoluna saparken bile Ginelli'nin bir sözü vardı kafasında: William, umarım bunları asla öğrenemezsin.

Neyi öğrenemem? diye kurcaladı aklını şaşırarak. Heidi'nin kendisini öpmek için ön kapıdan fırlaması, aklımdakileri bir süre için sildi.

21

BÖLÜM 3: Mohonk

Mohonk'ta üçüncü geceleriydi ve sevişmeleri yeni bitmişti. Buraya geldiklerinden beri, haftada iki geleneğini günde ikiyle değiştirmişlerdi. Billy, karısının ter, Ana'is ve seks karışımı kokusuyla sarhoş, huzur içinde yatmaktaydı. Kafasında gizli bir denklem kurularak Oldsmobile'in çingene karısına çarpmasını düşündürdü. Açılan soda şişesinin sesi beyinde canlanan görüntüyü sildi.

Yatakta yuvarlanarak karısına sarıldı. Heidi boşta kalan eliyle kocasının kalçasına sarılırken, «Bir kez daha böyle ateşli sevişirsem artık kupkuru kalacağım,» diye yakındı.

Gülümseyerek, «palavra,» diye yanıtladı.

«İnsanın içinin kuruyacağı mı palavra?»

«Yok, sadece senden dökülen her hücrenin yerine yenisinin geleceği masalı.»

«Ah, ne demezsin?»

Kocasına daha sokuldu. Eli kalçalardan ayrılarak penisine uzandı. Sevecen ve yumuşak okşayışlar. Oradan, babasının Adem'in korusu dediği kıllarla oynama. Billy geçen yıl orada aklaşan birkaç telciği sıkıntıyla karşılamıştı. Göbeğe doğru elini uzatış.

23

Aniden dirseklerinin üstünde doğruldu. Billy bu anda tam uykuya dalmasa bile içi geçmek üzereydi.

«Gerçekten zayıflamışsın!»

«Ne?»

«Billy Halleck sen sıskalaşıyorsun.»

Zaman zaman birahane dediği göbeğini okşayarak, «Yok canım, hâlâ dünyanın yegane yedi aylık hamile erkeğiyim.» dedi.

«Ama eskisi kadar şişman değilsin artık, eminim. En son ne zaman tartıldın?»

Anımsamaya çalıştı. Duganfield davasını hallettiği sabah tartının üstüne çıkmıştı en son.

«İki kilo' verdiğimi söylediğim gün.»

«Yarın sabah ilk iş gene tartılacaksın o zaman.»

«Banyoda tartı yok ki,» diye cevapladı sırtarak.

«Dalga geçiyorsun.»

«Valla diil, burası Mohonk, kızım, medeni insanların yeri.»

«Buluruz.»

Uyku bastırmaya başlamıştı.

«Çok istiyorsan olur tabii.»

«Evet, istiyorum.»

Heidi iyi bir eş olmuştu. Son beş senede karşılaştıkları sürekli kilo alma gibi sorunlarda perhiz ya da sporla uğraşarak zayıflayacağına sözler vermiş, ama çoğunluk da aldatmacalara sapsmişti. Öğleyin yediği yoğurta ek olarak bir iki sosis veya pazar günleri, Heidi'nin açık arttırma veya sergilere gittiği anlarda bir hamburger gibi. Bazen eve gelirken bile yolun aşağısındaki tostçuda takılıp, akşam yemeğinden önce biraz atıştırdığı olmuştu. Halbuki oranın tostları da saman gibiydi ama bir lokmasını bile ziyan etmezdi. Birayı da çok sevmesine karşılık, yemek yeme tutkusu daha gelişmişti. New York'un lüks bir lokantasında

24

Dover'm dil balığını yiyebilmek büyük bir zevkti, ama TV'de maç seyredirken mayonezli kızarmış patatesin de zevkine doyum olmazdı hani.

Zayıflamak için giriştiği spor programları çoğunluk iş yüzünden, genellikle de ilgisini yitirdiği için birinci hafta sonunda aksamaya başlardı. Bodrumda duran, artık örümcek bağlamış halter ve ağırlıklar, ne kadar bakmak, görmek istemese de oraya her inişinde batarlardı.

Demek ki gene karnını içeri çekip, 6 kilo daha vererek 136'ya düştüğünü söylemeye devam edecekti. O da sevindiğini söyleyerek kendisini öpecek, çöpe atılmış boş cips torbalarından habersiz davranmayı sürdürecekti. Ayrıca Connecticut eyaletinin aldığı son kararlar uygulanmaya başlanan bira kutu ve şişelerinin iadesi sorunu da, almakta olduğu fazla kilolar kadar vicdan azabı duymasını sürdürecekti.

Karısı kendisini uyurken, daha kötüsü işerken görmüştü. İnsan işerken de karnını içe çekemezdi ya! Denemiş ve imkânsızlığına inanmıştı bunun. İki, en fazla üç kilo verdiğini Heidi biliyordu. İnsan karısını başka kadınlar konusunda aldatabilirdi ama asla kendi kilosunu yutturamazdı. Ara sıra geceleri bu ağırlığı üstünde hisseden bir kadın kilo konusunda asla aldanmazdı. Gene de evet sevgilim, daha iyi görünüyorsun demişti demin. Belki bunun bir yanı, sigarama karışma, kilona karışmayayımı ama öte yanı kendisine duymakta olduğu saygınlığın sürdürülmesiydi.

«Billy?»

Ani dürtü uyuşukluktan kurtardı.

«Ne?» "

Biraz şaşkın, biraz dalgacı ifadeyle karısına baktı.

«Kendini iyi hissediyor musun?»

«Bu da ne demek oluyor.»

25

«Ne bileyim... Durup dururken kilo vermenin sakıncalı olduğu söylenir de...»

«Kendimi tam formda hissediyorum ve eğer uyumama izin vermezsen bunu gene üstüne çıkararak isbat ederim.»

«Buyur, yol açık.»

O inlerken, karısı gülüyordu. Nihayet uykuya daldılar. Rüyasında Heidi'yle alışverişten dönmelerini gördü, ama bu kez bunun bir rüya olduğunu, bundan sonra ne olacağını biliyordu, Heidi'ye yapmakta olduğu oyunu bırakmasını, çünkü tüm dikkatini biraz sonra iki arabanın, açıkça söylemek gerekirse sarı Subaru ile koyu yeşil Firebird'ün, arasından çıkacak olan kırmızı bereli bir çingeneye çevirmesi gerektiğini, kadının çevreye bakmadan caddeye fırlayacağını söylemek istiyordu. Bunun kendisi için bir şans olduğunu, bu kez dikkatli davranarak bütün olanları silebileceğini, her şeyi düzeltebileceğini anlatmak istiyordu.

Ama konuşamıyordu. Karısının parmaklarının önce oyuncu, giderek ciddileşen okşayışları altında şehveti uyanmaya başladı (penisi uykusunda sertleşti, haç fişçe başını yana çevirdiğinde, metal fermuarının yavaşça açılırken çıkarttığı sesi duydu.) Şimdi yeşil Firebird'ün arkasına parketmiş beyaz şeritli Subaru'yu görüyordu. Ve tam ikisinin arasından, aniden renkli bir şey fırladı. Bağırmağa çalıştı. Heidi, bırak! İşte o. Kesmezsen gene çarpacağım ona. Lütfen, Tanrım, yapma! N'olur yapma!

Ayağını gaz pedalından çekip frene basmak istedi ama sanki ayağı gazın üstüne yapışmıştı. Kaçınılmazlığın Çılgın Yapışkanı diye düşünerek hiç olmazsa direksiyonu çevirmeye çalıştı, ama o da kilitlemiş sanki. Tam bu anda, çingene yüzünü kendisinden yana çevirdi. Tanrım, o değildi karşısında duran, onun ye-

26

rine burnu düşmekte olan ihtiyardı. Ama gözleri yoktu ihtiyarın. Araba ona çarpıp altma almadan önceki an içinde Halleck, kendisine yönelen yüzde iki büyük delik gördü. İhtiyarın dudakları iğrenç bir gülümsemeyle aralanmıştı.

Ardından: güm /güm.

Ve Oldsmobile'in kaputundan aşağı kayan, buruşuk, metal yüzüklü bir el. Cama üç damla kan sıçradı. Karısının elinin hâlâ dimdik duran organı üstünde olduğunun farkında bile değildi Halleck. Ani şok orgazmı önlemiş fakat ereksiyonu geçirmemişti. Aynı anda aşağıdan, pahalı arabasının halı kaplı tabanının altından çingenenin fısıltısını duydu: daha sıska.

Sıçramayla uyanarak cama doğru döndü, neredeyse çığlık atacaktı. Camda parıldayan ay'ı bir an için içeri bakan ihtiyar çingene zannetmişti. Derin bir iç çekişle gözlerini yumdu. Cesaretini toplayıp yeniden açtığında ay gene sevimli Ay Dede olmuştu. Üç dakika sonra yeniden uykuya dalmıştı bile.

Ertesi gün güneşli ve pırlıl pırlıldı. Halleck Heidi' nin ısrarlarına dayanamamaya birlikte labirenti gezmeye razı oldu. Mohonk civarında en kolayından en zoruna kadar bir sürü labirent tarzında patikalar vardı. Labirentte dolaşmanın sinirlere iyi geldiği söyleniyordu. Balayları sırasmda iki kez girmişlerdi Heidi'yle. Şimdi hâlâ anımsıyordu o gün ne kadar çok güldüklerini. O dasdaracak yerlerden geçerlerken, Heidi ona hep daha hızlı yürümesini söylemişti. Kendisi de onu, 'yerin sarsıldığını hissediyor musun?' diye korkutmaya çalışmıştı. O sırada en dar geçitte bulunmaktaydılar. Gene de Heidi poposuna bir şaplak indirmeyi başarmıştı.

27

Halleck kendisine şu anda en çok korktuğu şeyin o dasdaracak geçitten yeniden geçmek olduğunu itiraf edebiliyordu. (Asla Heidi'ye belli edemezdi ama.) Evlendikleri zaman zayıf, incecik bir delikanlıydı. Yazlarını Massachusetts'm batısında kiralık kulübelerde, spor yaparak geçirirdi. Şimdi aradan on altı yıl geçmiş, hem hamlamış hem de şişmanlamıştı. Ve sevimli Dr. Hous-ton'un da hatırlattığı gibi kalp krizi tehlikesinin sınırlarında bulunmaktaydı. Şu an için kalp krizi çanları çalmıyordu ama, o dasdaracak geçitlerden dağa tırmanırken her an bir köşeye sıkışıp kalabilirdi. Hatırladığı kadarıyla üç dört yerden geçerken yerde sürünmeleri de gerekecekti üstelik. Ya sürüklenirken sıkışıp kalsa, bir de üstüne üstlük korkudan kalp krizi geçir-seydi? Tamam! Bir taşla iki kuş.

Ama sonunda, kendisi yarı yolda vazgeçse bile, Heidi'nin devam edeceğine dair karısından söz alarak, tırmanmaya razı oldu. New Paltz'a inip, ayağına lastik ayakkabılar alınması da ikinci şartıydı Billy'nin. Heidi her iki şartı da sevinçle kabullendi.

Kente indiklerinde Halleck artık lastik ayakkabıların 'demode' olduklarını çabuk öğrendi. Kimse bu deyimini kullanmıyordu bile. Kendisine bir çift yeşilli - simli Nike aldı. Yeni pabuçları içinde ayaklarının ne denli rahat ettiğini fark edince de şaşırıldı. Son bez ayakkabısını kaç yıl önce almıştı? Beş mi altı mı?

Heidi kendisine hayranlıkla bakarak yeni ayakkabılarının çok yakıştığını, gerçekten zayıflamış olduğunu söyledi.

Ayakkabıcının dışında, Halleck'in çocukluğundan beri rastlamadığı üstünde KILONU TART, TALİHİNİ OKU yazılı tartı aletlerinden biri durmaktaydı.

Heidi, «Haydi aslamm, çık üstüne, bende bozuk para var,» dedi.

28

Billy sinirlenerek bir an durakladı.

«Haydi canım, nazlanma. Ne kadar zayıfladığım bilmek istiyorum.»

«Heidi, bunların doğru dürüst tartmadıklarını biliyorsun.»

«Boş ver, aşağı yukarı öğreniriz, haydi korkaklık yapma.»

Karşı koyamamaya elindeki ayakkabı paketini Heidi'ye uzattı, tartının üstüne çıktı. Karısı bozukluğu alete attı. Kling sesinden sonra tartının üstünde iki metal plaka belirdi. Üstteki kilosunu, alttaki de aletin Billy hakkındaki fikirlerini gösteriyordu. Halleck bir anlık şaşkınlıkla derin bir soluk aldı.

«Biliyordum,» diye haykırdı Heidi. Sesinde mutluluk mu, yoksa korku mu olduğu belirsizdi, ama bir hayret ifadesi sezilmekteydi.

Derin nefes alışındaki şaşkınlığı fark etmiş bile olsa, Heidi bunu tartıda okuduğum kırmızı yazılı rakamlara yorar diye düşünmekteydi Billy. Üstündeki tüm giysilere, cebindeki çakısına ve sabahleyin Mohonk'ta mideye indirdiği muhteşem kahvaltıya karşın tartı 116 kiloyu göstermekteydi. Davanın kazanılmasından bu yana tam tamına 7 kilo kaybetmiş oluyordu böylelikle.

Ama ağırlığı değil, onun altında yazan falıydı kendisine şaşkınlıkla derin iç çektiren. Kilosunun altındaki fal plakasında MALİ DURUMUNUZ ÇOK YAKINDA DÜZELECEK veya ESKİ BİR ARKADAŞINIZA RASTLAYACAĞINIZ veya ÖNEMLİ KARARLARI ERTELEYİN gibisinden bir yazı yerine sadece iki kelimecik görünüyordu: «DAHA SİSKA.»

29

BÖLÜM 4: 113

Fairview'a dönüş yolunu sessizlik içinde katettiler. New York City'e on beş mil kalana kadar arabayı Heidi kullandı, daha sonra ikisi yer değiştirdiler. Hal-leck'in araba kullanmaması için hiçbir neden yoktu. İhtiyar kadim ezdiği, kadının bir kolunun neredeyse koptuğu, kalça kemiklerinin un ufak olduğu ve kafatasının da yüksekte yere düşen bir Ming Devri Çin vazosu gibi paramparça olduğu yadsınmaz bir gerçektir. Ne var ki,

bunların hiçbiri Halleck'in Connecticut' tan almış olduğu ehliyetine en ufak bir zarar vermemiştir. İyi ihtiyar, göğüs çimdikleyen Cary Rossington bunun için yoğun bir çaba göstermişti.

«Beni duydun mu Billy?»

Gözlerini sadece bir an için yoldan ayırarak karısına baktı. Eskisine oranla kornayı daha az kullanmasına, diğer şoförlerin hatalarına el kol sallayarak, küfür ederek karşılık vermemesine rağmen, kendisinin ve başkalarının araba kullanırken yaptıkları hataları daha çabuk fark ediyor, daha az affediyor ve arabayı eskisinden daha iyi sürüyordu son günlerde. İhtiyar bir kadını ezmek insanın dikkatini daha da yoğunlaştırıyordu demek. Kendine saygınlığının artmıyordu, kötü kâ-

31

buslar içinde kıvranıyordun ama, dikkatini belli bir noktada toplama yeteniğın en yüksek düzeye fırlıyordu böyle bir olaydan sonra.

«Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi.»

«Sadece geçirdiğim güzel günler için teşekkür etmekteydim.»

Gülümseyerek kısacık bir an kocasının koluna dokundu.

En azından Heidi için güzel bir tatil olmuştu. Böylelikle çingene kadın, amme davası ve burnu düşmekte olan ihtiyar, artık geçmişte kalmıştı Heidi için. Bunlar da Billy'nin New York'lu kabadayı ile arkadaşlığı gibi üstünden zaman geçmiş tatsız anılardı. Ama aklında başka bir şeyler olduğunu ikinci kısa bir bakış doğrulamaktaydı. Gülümsemesi yüzünde donmuş, gözlerinin çevresindeki çizgiler ortaya çıkmıştı.

«Bir şey değil bebeğim. Sana ne yapsam azdır.»

«Eve gidince...»

«Senin üstüne atlayacağım hemen!» Billy bakışlarına şehvet dolu bir ifade yerleştirerek yüksek sesle güldü. Aslında, Hollywood'lu meşhur dekoratör Pre-derick'in hazırladığı yatak odalarında, önünde Dallas'lı sığır sürücülerini eğlendiren çıplak kızlar dans bile etse bunu başaracağından emin değildi Billy. Mohonk'ta bu işi aşırı yaptıklarından kaynaklanmıyordu bu isteksizlik. Saçma sapan fal kendisini bu hale getirmişti: DAHA SSKA. Büyük bir olasılıkla yanlış okumuştı yazıyı, bilinçaltının bir oyunu olmalıydı bu. Fakat o iki kelimecik, o anda kendisine New York Times'm manşeti kadar açık görünmüştü. Fakat gerçek, işın en kötü yanıydı, kimsenin talihi DAHA SSKA diye belir-tilemezdi. TALİHİNİZ BUNDAN SONRA KİLO VERMEKTİR sözü bile daha olasıydı. Talih yazıcıları uzun

32

yolculukları, eski arkadaşlarla karşılaşmaları yeğlerler-di çoğunlukla. Olsa olsa hayal görmüştü.

Haydi bal gibi gerçektı gördüğün.

Galiba kafayı üşütüyordu.

Yok canım, hakettim mi bunu?

Sayılr. Hayal gücünün kontrolden çıkması iyiye işaret değildir.

«Üstüme atlayabilirsin istiyorsan, fakat asıl istediğim banyomuzdaki tartının üstüne çıkman.»

«Canım, alt tarafı biraz kilo verdim, bunda büyütecek bir şey yok ki.»

«Hayatım, zayıflaman tabii ki çok hoşuma gidiyor. Ama yaklaşık beş gündür sürekli birlikteyiz ve nasıl yediğini görüyorum. Gene de bu denli kilo verebilmeni aklım almıyor.»

Bu kez daha uzun süren bir bakış fırlattı karısına, ama Heidi gözlerini yola dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bakmadı bile kocasına.

«Heidi...»

«Belki de dağ havasının gereği, eskisinin kat kat fazlasını yedin son günlerde.»

«Gerçeği neden allayıp pullayıp satmaya çalışıyorsun ki.»

Rye çıkışı için gişenin önünde yavaşlayarak kutuya kırk cent attı. «Asıl söylemek istediğin koca bir obur olduğum, değil mi? Allah kahretsin, istersen açık açık söyle. Aldırış bile etmiyorum.» Dudakları beyaz keskin bir çizgi haline gelmişti, kalbi öfke ve nefret dolmuştu aniden.

«Böyle demek istemedim,» diye haykırdı Heidi. «Niçin beni üzme istiyorsun? Bu kadar güzel bir tatili burnumdan mı getirmek istiyorsun?»

Karısının ağlamanın eşiğine geldiğini görmek için bakması gereksizdi. Böyle davrandığına pişman olmuş-

P.: 3

33

tu ama pişmanlık öfkeyi söndürmeye yetmiyordu. Ayrıca öfkenin altında korku da yatmaktaydı.

«Seni üzme istemedim, Heidi,» derken sesi yumuşak fakat Oldsmobile'in direksiyonunu tutan parmakları kaskatıydı.

«Asla istemedim hem de. Ama kilo vermek iyi bir şey diye düşünürken, sen ikide bir bunu kafama kakar oldun.»

«Her zaman o kadar iyi değil ama!» Öylesine haykırmıştı ki, Billy irkilerek, arabanın bir an yalpalamasına neden oldu.

«Sen de bunun her zaman iyiye işaret olmadığını pekâlâ biliyorsun!»

Artık ağlamaya başlamış, bir yandan hıçkırırken öte yandan da çantasında kâğıt mendil aramaya koyulmuştu. Billy kendi mendilini uzattı ona gözlerini silmesi için.

«İster kız, ister bağır çağır. İstersen güzel tatilimizin bile içine et. Ama seni çok seviyorum ve sana bir şey olmasından korkuyorum. Fakat perhiz yapmadan sürekli zayıflaman hoşuma gitmiyor. Bu, kanserin yedi belirtisinden biridir.»

Uzatılan mendilini geri alırken, karısının parmaklarının buz kesmiş olduğunu fark etti.

Sonunda baklayı ağızından çıkarmıştı bile. Şeker veya pantolonuna sıçiver laflarıyla ne kadar da uyumluydu.

Ayakkabıcının önündeki tartıdan indikten sonra, aynı şey kaç kez kurcalamıştı kafasını tanı bilir. Ama her seferinde derinlere gömmeyi, kafasından atmayı, düşünmemiş olmayı yeğlemiş, başarmıştı da bunu. Görmezlikten gelmeye çalışmıştı bu fikirle ilgili kafasındaki görüntüleri. Aynen Merkez Tren İstasyonu'ndaki dilenci kadınları veya Çingene grubuyla birlikte kente

34

gelen çingene çocuklarını görmezden geldiği gibi. Çingene çocukları söyledikleri şarkılarda seslerini nasıl da yeknesak olmakla birlikte tatlılaştırmayı başarıyor-lardı. Nasıl da beceriyorlardı çıplak ayaklarıyla çalgılarını tutarken elleri üstünde yürümeyi. Hokkabazlık yapmayı da biliyorlardı. Kentin frizbi takımını da parmak uçlarıyla, başparmaklarıyla hatta burunlarıyla bir anda iki, bazen üç plastik disk fırlatarak rezil etmişlerdi. Bunları yaparken de gülüyorlardı bir yandan. Sanki hepsinde de bir deri hastalığı, şaşılık ya da tavşan dudağı vardı. Bu kadar çeviklik ve çirkinliği bir anda görünce ne yapardı insan? Tabii ki bir an evvel oradan uzaklaşmaya, görmemiş gibi davranmaya kalkardı. Dilenci kadınlar, çingene çocukları ve kanser. Düşüncesi bile içini titretmeye yetiyordu.

Gene de baklanın ağızdan çıkması, çocuğun isminin konulması iyi olmuştu belki de.

Heidi'nin kendini iyi hissedip hissetmediğini sorduğu o geceden bu yana belki de altıncı kez, «Kendimi çok iyi hissediyorum.» dedi. Kahretsin, gerçekte bu zaten. «Ayrıca egzersiz de yapıyorum.»

Bu da doğrudu, hiç olmazsa son beş gün için geçerliydi.

Birlikte labirentten dağlara tırmanırken nefes almış, göbeğini içeri çekmiş bile olsa, daracık koridorlarda sıkışma tehlikesiyle karşılaşmamıştı hiç olmazsa. Aksine Heidi nefes nefese kalmış, oflayıp puflyarak iki kez mola önerisinde bulunmuştu. Billy, politikasını sürdürerek sigaranın zararları hakkında bir konferansa girişmekten kaçınmıştı o an.

«Kendini iyi hissettiğine eminim. Fakat genel bir sağlık kontrolünden geçmenin de hiç zararı olmaz. Ayrıca Dr. Houston'u son gördüğünden bu yana on sekiz ay geçti. Seni özlemişti artık.»

35

Halleck, «O galiba hapçının teki,» diye mırıldandı.

«Galiba ne?»

«Boş ver, yok bir şey.»

«Gene de söylüyorum, insan sadece egzersiz yaparak iki haftada yaklaşık on kilo veremez.»

«Hasta değilim!»

«O zaman laflarıma aldırma.»

Yolun Fairview'a kadar olan kısmını sessizlik içinde katettiler. Halleck karışım kendisine çekerek, onun istediğini yapacağına söz vermek istedi. Fakat o anda aklına ürpertici, akıl almayacak derecede saçma bir fikir geliverdi.

Eski çingene lanetlerine yeni bir yöntem gelmişti artık, belki de sevgili dostlar. Buna ne buyrulur o zaman? Eskiden çingeneler insanları büyüleyip kurtadam şekline sokarlar veya şeytanları üstlerine salarak akıllarını alırlardı, ama her şeyin değiştiği gibi onların da lanet veya büyüleri değişmiş olamaz mıydı? Belki de ihtiyar adam yüzüme geldiği anda bana kanser bulaştırdı, ne malum? Heidi haklı, durup dururken bir taraftan yiyip içip öte taraftan on kilo birden vermek fasarya. Akciğer kanseri... kan kanseri... hangisi?

Saçmalık bunlar. Ama gene de Ya dokunuşuyla bana kanser aşıladıysa?

Linda kendilerini kocaman öpücüklerle karşıladı kapıda. Ardından fırından harika bir lazanya çıkartarak ikisini de şaşkınlığa düşürdü. İkinci halaylarının nasıl geçtiğini sordu. Akşam Heidi bulaşıkları yıkarken Halleck bu soruya değinerek, 'tipik bir ikinci çocukluk dönemi yaşıyor Linda,' diye görüşünü dile getirdi. Linda bu sorudan sonra cevabı beklememiş, ye-

36

meğm sonuna kadar, anne babasını kesinlikle ilgilendirmeyen okul maceralarını anlatmıştı. Ancak ikisi de, yaklaşık bir hafta kızlarından ayrı kalmış oldukları için nezaketle dinlemek zorunda hissetmişlerdi kendilerini. Şimdi de, neredeyse aylardır sürdürdükleri bir oyunu devam ettirmek için yakındaki arkadaşına gitmişti Linda. Evden fırlarken de babasının yanağına öpücük kondurarak «Görüyoruz sıskal!» diye seslenmişti.

Halleck, kızının bisikletine atlayarak yokuştan aşağı saçlarını savurarak gitmesini izlemiş ve Heidi'nin yanma dönmüştü. Kızının son sözü nedeniyle girmiş olduğu şoktan kurtaramamıştı kendisini henüz.

«Şimdi, lütfen bir dakika beni dinler misin?» dedi Heidi.

«Ötelden telefon edip sen söyledin ona değil mi? Fesat kadın!»

«Hayır, nereden çıkarttın şimdi bunu?»

«Umarım doğru söylüyorsundur.»

Karısının kendisini üst kata sürüklemesine karşı koymadı. Sonunda belinde sadece bir havluyla çırılçıplak kalmıştı. Tartının üstüne çıktığı anda son seferini anımsadı. O gün de aynı şu andaki gibi üstünde sadece açık mavi bir havluyla terazinin üstüne çıkmıştı, aradaki fark şu anda mutfaktan beykın kokularının yükselmemesiydi. Her şey tam tamına eşiydi önceki seferin. Yoo, hayır, o denli eş de değildi. O sefer tartıyı okuyabilmek için boynunu bir turna kuşu gibi ileri uzatmak zorunda kalmıştı. Koca göbeği engelliyordu ayakları arasından rakamları okumasını. Göbek bugün de vardı, ama çok daha küçük bir numune olarak kalmıştı ve göstergeyi okumasını kesinlikle engellemiyordu.

37

Dijital göstergede rakamlar hızla akarak durdu: 114. Midesi bulanır gibi oldu birden.

«Her şey ortaya çıktı,» dedi Heidi. «Sana hemen Dr. Houston'dan bir randevu alacağım.»

«Bu terazi az gösteriyor,» diye savunmaya girişti Halleck.

«Her zaman eksik tarttı. O yüzden seviyorum bunu.»

«Yeteri bilirsen yeter, arkadaş. Son beş yıldır bunun aksini iddia ederek dolaştın, biliyorsun.»

Banyonun parlak ışığında korku dolu yüz ifadesi daha da ortaya çıkmaktaydı. Elmacık kemiklerinin üstünde cildi gerilmiş, yüzü solmuştu.

«Yerinden kımıldama,» diyerek banyodan dışarı fırladı.

Geri döndüğünde elinde açılmamış bir torba şeker vardı üstünde 'net 5 kg' yazan. Torbayı tartının üstüne yerleştirdi. Gösterge bir anlık duraksamadan sonra 6'nın üstünde kaldı.

«Bundan korkuyordum işte. Kendimden de biliyorum, bu tartı eksik değil, fazla gösteriyor. Sen de bunu iddia ederdin her zaman. Dırıldırılanman boşuna değildi, bunu ikimiz de biliyorduk. Aşırı kilolu bir insan tam göstermeyen terazilerden hoşlanabilir. Gerçeklerin köşesini yuvarlamaya yarar bu. Eğer...»

«Heidi...»

«Eğer bu tartı seni 114 gösteriyorsa demek ki aslında 113 kilosun. Müsaade...»

«Heidi...»

«Müsaade et de sana bir randevu alayım.»

Bir süre çıplak ayaklarını seyrettikten sonra başını salladı.

«Lütfen!»

«Ben kendim alırım.»

38

«Ne zaman?»

«Çarşambaya. Houston her çarşamba öğleden sonra Şehir Kulübü'ne giderek golf oynar. Kendisi de basen göğüs çımdıkleyen, başkalarının karılarını öpen Cary Rossington'la oynardı.

«Orada baş başa konuşabilirim.»

«Niçin bu akşam, şimdi hemen telefonu açıp konuşmuyorsun?»

«Heidi, bu konu artık kapanmıştır.» Yüz ifadesi de ciddiyetini belirtiyordu. Karısının üstünde etkili olmuştu. O gece Heidi bu konuda tek bir laf daha etmedi.

BÖLÜM 5:110

Pazar, pazartesi, salı.

Billy bilinçli olarak banyodaki terazinin yanma uğramaz olmuştu. Gençliğinden bu yana kendisini böylesine tok hissetmemiş olduğu halde oturduğu zaman sofrayı silip süpürmeye başlamıştı. Artık atıştırdığı cipsleri de mutfaktaki çay kutularının ardına gizlemekten vazgeçmişti. Pazar günü TV'de maç izlerken peksimetlerin üstüne Münster peyniri sürüyor, ard arda da bira içiyordu. Pazartesi sabahı büroda bir paket patlamış mısır, öğleden sonra kraker yemişti. Bu arada mideye indirdiği çikolatalı barların sayısını ise anımsamıyordu. Bunlardan biri, belki de üçünün karışımı öğleden sonra saat dörtten akşamın dokuzuna kadar gaz yapmış, olur olmaz yerlerde yellenmesine neden olmuştu. TV'de haberler okunurken artık dayanamayan Linda, gaz

maskesi verilmediği takdirde o odada kalamayacağını belirterek odasına yollanmıştı. Bu olay suçlu suçlu gülümsetmişti Billy'yi. Gene de terk etmemişti salonu. Gaz çıkartmak için dışarı çıkmanın fazla yararı olmadığını tecrübelerine dayanarak bilmekteydi. Bu durum sanki kokuşmakta olan yiyecekler görünmeyen lastik eller tarafından üstüne yapıştı-

41

rılmış gibi bir şeydi. Nereye gitsen seni takip ederlerdi kokular.

Daha sonra lokal kanaldan Herkese Adalet filmi seyrederken, Sara Lee peynirli bisküvilerini tıklıktan geri de kalmamıştı gene.

Salı günü işten eve dönerken arabayı Norwalk'taki King Burger'in önüne çekmiş, oradan iki tane çizburger yaptırarak yolda yemişti. Lokma lokma ısıyıp keyifle uzun uzun çiğneyerek ard arda bitirmişti ikisini de. Westport'tan çıkarken aklı başına geldi.

Birden düşünme mekanizmasının vücudundan ayrıldığını sandı. Sanki kendi içindekileri, aklından geçenleri, yükselten bakan başka biri denetliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Mohonk'tan döndükleri gece tartının üstüneyken de aynı hisse kapılarak hafifçe midesinin bulanmış olduğunu anımsadı. Düşünce mekanizmasının hep tepesinin üstünde bir yerlerden kendisini gözlediği, sınıdığı izlenimine kapılmaktaydı ta o andan beri. Peki, neler görüyordu kendisini uzaktan izleyen bu mekanizma? Büyük bir olasılıkla dehşet yerine komediydi gördüğü. Karşısında otuz yedi yaşlarında, Bally pabuçlu, Bausch ve Lomb'dan alınma yumuşak mercekler takan bir adam görüyordu gölge mekanizma. Üç parça kostümü tam altı yüz dolara patlayan bir adam. Otuz altı yaşında aşırı kilolu bir Amerikan erkeği, Kafkas kökenli; 1981 model Oldsmobile 98'in direksiyonunun ardına oturmuş, çizburgerleri üstüne başına dökerek yemekte olan bir adam. Ağlayana kadar gülünesi bir durum. Haykırabilirsin de dilersen.

Çizburgerin arda kalanını camı açarak dışarı fırlattı. Eline bulaşan sıcak peynir ve ketch-up'a dehşet içinde baktı. Ve o an için en sağlıklı işi yaptı: Güldü.

42

Öte yandan da kendi kendine söz verdi: Artık yeter. Sefahate paydos.

O gece TV karşısında The Wall Street Journal'ini okurken, iyi geceler öpücüğü için yanına gelen Linda suratına bir an baktıktan sonra,

«Giderek Sylvester Stallone'ye benziyorsun.» dedi.

«Aman Tanrım» diye yanıtlarken gözlerini devirdi, ikisi de güldüler.

* * *

Billy Halleck tartılma işleminin kendisi için garip bir tören halini aldığını fark etti. Ne zaman başlamıştı bu? Bilemiyordu. Çocukken arada bir tartının üstüne zıplar, kilosuna kısa bir bakış atarak yere atlardı. Ama 95'den şimdiki haline gelmesi arasında geçen bir dönemde, ki en son bir tonun sekizde biri olmayı başarmıştı, tartılmak dinî bir tören haline gelmişti.

Dinî bir tören, cehenneme git diye kızdı kendine. Alışkanlık denir buna. Basit bir alışkanlık alt tarafı.

Tören diye fısıldıyordu içindeki küçük adam. On sekiz yaşından bu yana kilisenin kapısından adım atmamış bir tanrısızdı. Gene de dinî törenleri nerede görse tanıyabilecek kadar biliyordu. Şimdi de bu tartılma işlemi ibadet ederken diz çökmek gibi dinsel bir tören haline gelmişti. Görüver beni de Tanrım. Bu beyaz, işini seven avukatı, bütün hayat sigortası uzmanlarının da söylediği gibi, kırk yedi yaşlarına gelince olası bir kalp krizinden veya spazmindan yanına aliver -me. Kolesterol ve doymuş yağlar adına dua ediyorum. Amin. '

Tören, yatak odasında elbiselerin çıkarılmasıyla

43

başlıyordu. Koyu yeşil kadife sabahlık giyiliyor, üstünden çıkan bütün kirliler alt kattaki çamaşırhaneye taşınıyordu. Eğer kıyafetini ilk veya ikinci giyiyse, üstlerinde göze batan kirliler, yağ lekeleri yoksa, düzenle askıya asıp gardroba kaldırıyordu. Ardından banyoya giden hol geçilip, reveransla gönülsüzlük ve huşu içinde kapıdan geçiliyordu. Banyo artık insanın günah çıkarttığı kulübe olmuştu. Kilosu ve sağlıkla ilgili geleceği ile yüz yüze kalıyordu orada. Sabahlığın çıkartılarak kapının ardına asılması ve idrar kesesinin boşaltılması. Safraların atılması için başkaca yollar biliyorsan, ki yok sayılır, onları da dene bari. Prensip olarak tartılmadan önce kakasını da yapmaya çalışırdı, ama bazen sabah sıkıştırmış oluyordu barsakları. Günde bir keze de nasıl alışmıştı ki? Heidi bir keresinde bu törenin tamamını izlemiş ve yaş günü için kendisine bir devekuşu tüyü hediye etmeyi önermişti, belki kusarsa daha da az gösterir tartı diye. Dönüp karısına burnunu her boka sokmamasını söylediye de, gece bu fikri cazip bulup üstünde düşünmüştü.

Çarşamba sabahı yıllardır ilk kez töreni yapmayı boşladı. O sabah kendisini kilisenin itikatlerine karşı gelen bir kimse olarak ilan etti. Belki daha da kötüsü, şeytana tapanların haçları ters çevirmeleri, duaları tersinden okumaları gibi, Halleck de kuralları tümüyle bırakıp, o töreni olduğu gibi ters olarak yaptı. Giyindi, ceplerini bozuk paralarla doldurdu, (İsviçre çakısını da unutmadan) böbreklerinin ve idrar kesesinin

söylenmelerine aldırış etmeden yüklü bir kahvaltı çekti. Sahanda iki yumurta, dört dilim beykm, tost ve kepek ekmeğini iştahsız fakat iradesini zorlayarak tikindi. Portakal suyu ve kahve içti (üç şekerli).
İçi dışı tıklım tıklım, merdivenlerden en az ka-
44

loriyi harcamaya gayret ederek çıkıp banyoya girdi. Çelik gibi güçlü ama duygusuz tartıya çıktı:
Olamaz! Doğru olamaz. Kalbi göğsünü delercesine çarpmaya başladı. Kahretsin, olamaz. Ayarı bozuldu herhalde. Belki... «Kes bu düşünceleri,» diye kendisine emir vererek, ısırgan bir köpekten uzaklaşan adamın halleriyle tartıdan uzaklaştı.
Elini hayretle ağızına kapatmıştı haykırmamak için.
Aşağıdan Heidi seslenmekteydi.

Halleck soluna bakarak aynadan beyaza kesmiş suratını gördü. Gözlerinin altında şimdiye değin rastlamamış olduğu morumsu halkalar ve alnında derinleşmiş çizgilere şaşkınca baktı.

Kanser diye geçirdi aklından sözcüğü çingenenin iki kelimesiyle bağdaştırarak.

«Billy, yukarda mısın?»

«Kanser, başka bir şey olamaz. Bahse girerim kansersin. Beni ne yaptıysa lanetledi değdiği anda. İhtiyar karı ya karısıydı... belki de kızkardesi, o yüzden de lanetledi beni. Olanağı var mı bunun? Yani şu anda kanser bağırsaklarımı, midemi, içimi mi kemiriyor. Tıpkı onun burnunu kemirdiği gibi?

Gırtlığından küçük bir haykırış yükseldi. Aynadan kendisine bakan yüz, yatalak bir acuzenin yüzünden farksızdı o anda. Suratını gördükten sonra iyice inandı gerçekten kanser olduğuna ve çingenenin kendisine bunu aşılamaş olduğuna.

«Bil-lilii!»

«Evet? Burdayım.» diyen sesi ölgün çıkmıştı.

«Tanrım, neden cevap vermiyorsun, deminden beri bas bas bağıriyorum.»

«Özür dilerim, fark etmedim.» N'olur gelme yukarı, Tannm, lütfen Heidi, çıkıp da bu halimi görme

45

şimdi. Yoksa beni kafandan bigudilerini bile çıkarmadan Mayo Akıl Hastanesine götürürsün. Şu anda neredeyse orada kal, n'olur. Lütfen.

«Dr. Houston'dan randevu almayı unutmayacaksın, değil mi?»

«Hayır, bugün göreceğim kendisini.»

«Teşekkür ederim, hayatım!» Karısının sesi mutluluk ve minnet dolu geliyordu alt kattan.

Halleck işedikten sonra ellerini yüzünü yıkadı. Aşağı yukarı eski haline döndüğüne inandıktan sonra ılık çalmaya çalışarak merdivenlerden indi.

İlk kez bu denli korkmuştu bunca yıllık hayatında.

46

BÖLÜM 6: 108

Dr. Huston, «ka'ç kilo dedin?» diye sorarken, karşısında durup da üç haftada on beş kilo verdiğini söyleyen adamı birden daha ciddiye almaya başlamıştı.

«Heidi biraz endişeleniyor da. Biliyorsun insanın karısı...»

«Endişelenmekte haklı.» diye kesti Houston.

Michael Houston, Fairview'da yaşayan tipik erkeklerden biriydi: Yakışıklı, kır saçlı, güneş yanığı tenli. Kendisini Şehir Kulübü'nün açık hava barında şemsi-yeli bir masanın başında içkisini yudumlarken görenler TV dizisi yapan bir aktör sanırlardı. Şimdi de, Likit Deposu diye adlandırdıkları o barda Halleck'le beraber oturmaktaydılar. Houston'un üzerinde parlak beyaz bir kemerin tuttuğu kırmızı golf pantolonu, ayağında ise beyaz golf pabuçları vardı. Gömleği Lacoste, saati de altın Rolex'ti. 'Penis Kolada' demekten büyük zevk aldığı pina koladasmı yudumluyordu. Sevimli iki çocuklarıyla birlikte Lantern Drive'da koca bir evde yaşıyorlardı karı koca Houstonlar. Karısının sarhoşken üstüne basa basa söylediği gibi, şehir kulübünden yürüyerek gidilebilecek kadar yakındı evleri. Yani 150 bin papelliklerden. Kendisi dört kapılı kahverengi Merce-

47

des, karısı da hemoroidli bir Rolls-Royce'a benzeyen Cadillac Cimarron kullanıyordu. Çocukları Westport'ta bir özel okulda okuyorlardı. Dedikodulara bakılırsa — ki çoğunluk doğru çıkardı— karısıyla modus vi-vendi'ye (*) varmışlardı: Kendisi sürekli karı KIZ peşinde koşarken, karısı da öğleden sonra üçte sek viskiye başlıyordu. Tipik bir Fairvieo ailesi. Halleck böyle düşünürken kendisini bezgin ve korkmuş hissetti. Ya bu insanları çok iyi tanıdığını, ya da kendisinin de bunlardan biri olduğunu varsaydı. Kendi parlak beyaz ayakkabılarına baktı. Kiminle dalga geçtiğini sanıyorsun ki? Sen de aynı bokun soyusun.

«Seni yarın muayenehanemde görmek istiyorum,» diyerek sürdürdü Houston.

«Yarın bir davam var.»

«Bırak şimdi davanı. Bu daha mühim. Bu arada, unutmadan sorayım, hiçbir kanama geçirdin mi? Rek-tal veya ağızdan?»

«Yo, hayır.»

«Peki, saçını tararken falan kafandan kan geldiği oldu mu?»

«Hayır.»

«İyileşmeyen yaralar, falan? Veya kabuk kabuk cilt kabarması?»

«Hayır.»

«Bu iyi işte. Ha, bugünkü süper oyunumu anlatmadım henüz sana.»

«Bu konuda ustalaşmıca kadar daha bir fırın ekmek yemen gerek.»

Houston bu espiye gülerken garsonu çağırdı ve kendisine yeni bir penis kolada ısmarladı. Halleck de kendisine bir bira söyledi. Neredeyse, garsona 'aman

(*) geçici antlaşma.

48

açık renkli olsun' diyecekti ki kendisini zor tuttu. Şu anda sanki bir kanama geçirmesi gerekiyormuş gibi, sanki illa da hafif bira içmesi gerektiğine inandırmıştı kendisini.

Michael Houston ileri eğildi. Halleck gene midесinin üstüne batan ince bir iğne kılığına girmiş korkuyu tanıdı. Hayatında bir şeylerin değiştiğini, fakat doğrultunun iyiye yönelik olmadığını algıladı bir an içinde. Çingenenin intikamı kendisini daha, çok korkutmaya başladı.

Houston gri gözlerini Billy'ye dikmiş anlatıyordu: Kanser olma ihtimalin altında beş. Bunu söylemek için röntgene ve ışınlara bile ihtiyacım yok. Vasiyetnamen hazır mı? Heidi ile Linda'nın geleceklerini güvence altına aldın mı? Daha gençken böyle şeylerin başına geleceğini düşünemezdin bile ama oluyor işte. Olabiliyor.

Houston büyük bir sır veren insanın ses tonuyla sordu: «Harlem'de ölen bir zencinin cenazesini kaç kişi taşır?»

Billy sahte bir gülümsemeyle doktora baktı.

«Altı,» diye cevapladı Houston. «Dördü cenazeyi, ikisi de radyoyu taşımak için.»

Kendi esprisine kendisi gülerken, Halleck de ona katılmaya çalıştı. Ama akli kendisini Fairview mahkeme salonunun dışında beklemiş olan çingeneye takılıydı. Çingenenin arkasında kalan park edilmez bölgede, kasası kendi imalatları olduğu belli bir çingene kamyoneti durduğunu anımsadı o gün. Kasanın üstünde, başarısızca çizilmiş başı bükük tek boynuzlu bir at ve elinde çiçek tutan bir kız resmi vardı. Çingene adamı düğmeleri eski gümüş liradan olan yeşil bir örgü yekek giymekteydi o zaman. Gene düşünme-

F.: 4

49

sini sürdürdü, bir yandan da Houston'un gülerken inip kalkan timsahını gözlemekteydi. Düşündüğünden daha çok fikrin var ihtiyar adam hakkında. Sırf burnunu anımsadığım sanarken üstündeki kıyafetin inceliklerini bile hatırlıyorsun.

Çocuklar, kamyonetten bozma karavanların içinde çocuklar vardı anımsadığına göre. Siyaha çalan kahverengi gözlü çocuklar bakmaktaydı o arabanın çevresinden kendisine.

«Daha sıska» demişti ihtiyar adam. Parmaklarını, kaplayan cildinin kuruluşuna karşın temasında bir sevgilinin yumuşaklığı vardı. Delaware çıkartması. Düşünce şimşek gibi çakmıştı beyninde. Evet, minibüsün üstünde Oklahoma'nın meşhur kızılderi illerinin arması da vardı.

Bir anda tüyleri diken diken oldu ve geçenlerde aynı yerde kızının havuzda boğulduğunu sanarak haykıran kadın gibi çığlıklar atacağı sandı.

Çingenelerin ilk kez Fairview'a geldikleri günü anımsadı.

Arabalarını parkın bir yanına park etmişlerdi. Minibüslerden- fırlayan sürüyle çocuk yeşil alana dağılmış, oyuna başlamıştı bile. Çingene kadınlar aralarında konuşarak çocukları seyretmekteydiler. Hepsini renkli giysiler içindeydi, ama Hollywood'un otuzlu kırklı yıllarda onları tasvir ettiği köylü giysileri içinde değil. Aralarında açık yazlık elbiseler, dasdaracık pantolonlar giymiş kadınlar olduğu gibi, daha gençlerin üstünde de Calvin Klein ve Jordache blue-jeanlileri görmek mümkündü. Ama genelde hepsinin görüntüsü renkli, canlı olmakla birlikte tehlikeli bir hava da sezilmekteydi.

VW marka bir minibüsten atlayan bir genç lobut-

50

larla gösteriye başladı. Tişörtünün önünde HERKES BİR ŞEYE İNANMAK İSTER arkasında da BEN BİRAYA İNANIYORUM yazmaktaydı. Mahalleli çocuklar miknatısla çekilmiş gibi o gence doğru koşular. Gencin adaleleri tişörtünün altından belli oluyordu, hareketlerine uyumlu olarak boynundaki haç da yükselip inmekteydi. Fairview'lu birkaç anne, çocuklarını toplayarak oradan zorla uzaklaştı. Diğerleri o denli çabuk hareket etmediler. Mahallenin delikanlıları oyunlarını keserek, kendilerini izleyen çingene çocuklarına yaklaştılar. Çingene çocuklarının gözlerinde şehirlileri küçümseyen bir ifade sezilmekteydi. Şehirliler, gezdiğimiz yollar boyunca sizler gibisini çok görüyoruz. Gözlerinizi, ağzınızı açtıkça güneşte parlayan diş tellerinizi biliyoruz. Biz yarın nerede olacağımızı bilemeyiz ama sizin nerede olacağınızı çok iyi kestiriyoruz. Hep aynı yerde yaşamaktan, aynı yüzleri görmekten bıkmıyor musunuz? Eminiz bıkiyorsunuz, bu yüzden de bizden nefret ediyorsunuz.

Billy, Heidi ve Linda Halleck de aynı gün oraya gelip, yanlarında getirdikleri sandviçleri atıştırmışlar, bahar konserlerinden ilkinin başlamasını beklemeye koyulmuşlardı. Orada bulunmakta olan herkesin niyeti aynıydı, herhalde çingeneler bunu hesabı katarak gelmek için o günü seçmişlerdi.

Linda uykuda gezer gibi yerinden kalkarak blue-jeaninin poposunu silkeledi ve lobut gösterisi yapmakta olan çingeneye doğru ilerledi.

«Burada kal.» Heidi'nin sesi sertçe çıkmıştı. Çoğunlukla sıkıldığı zamanlar yaptığı gibi, gene bir eli kazağının yakasını huzursuzca çekiştirmektedir. Halleck karısının bu hareketi farkında olmaksızın yaptığından emindi.

51

«Niçin anne? Karnaval gibi bir şey bu, yani ben öyle düşünüyorum.»

«Çingene onlar. Hepsi de dolandırıcı düzenbazdırlar. Uzak dur onlardan.»

Linda önce annesine sonra da babasına baktı. Billy omuz silmekle yetindi. Annesinin farkında olmadan yakasını çekiştirmesi gibi Linda da gözlerine çileden çıkmış bir ifadeyi bilinçsizce yerleştirerek olduğu yerde kaldı.

Genç adam lobutları teker teker minibüsün içine fırlatırken melekler kadar güzel olan siyah saçlı bir genç kız da ona beş tane kızılgeril sopası attı. Şimdi bunlarla gösteriye girişti yağız delikanlı. Sopaları arada bir kollarının altından geçirirken «Hoy!» diye bağırdı.

Üstünde bahçivan pantolonu olan orta yaşlı bir çingene el ilanları dağıtmaya başladı. Lobutları yakalayıp, kızılgeril sopaları atan güzel kız, elinde bir ressam sehпасıyla minibüsten aşağı indi. Kız sehpayı kurarken, Halleck 'şimdi saçmasapan deniz manzaraları, belki de Kennedy'nin resimlerini gösterecek' diye düşündü. Fakat resim yerine bir hedef tahtası yasladı kız sehpaye. Minibüsün içinden birisi bir sapan fırlattı kıza. Kızılgeril sopalarıyla gösteri yapmakta olan genç «Gina» diye tanıttı kızı. Gülümserken önden birkaçı eksik olan dişleri ortaya çıkmıştı. Linda bezginlikle yere oturdu. Yıllardır televizyondan tamdiyagel-diği erkeksi güzellik, eksik dişler yüzünden bir anda silinmişti. Heidi de yakasıyla oynamayı kesti birden. Kız sapanı genç adama atınca o da elindeki sopalardan birini yere bırakarak onun yerine sapanla gösteriyi sürdürdü.

Halleck o anda bunun olanaksızlığını düşündüğünü anımsadı. Çingene delikanlısı sapanı birkaç kez ha-

52

vada çevirdikten sonra kıza geri attı ve sopalardan yere bıraktığını diğerleri henüz havadayken yerden almayı başardı. Bunun üstüne alkışlar yükseldi izleyicilerden. Mahallelilerden birkaçı, Billy'yle birlikte gülümserken diğerlerinin yüzünde endişe okunuyordu.

Kız sehpadan uzaklaşarak cebinden madeni bilya-lar çıkarttı ve üçünü arka arkaya sapanla hedefe attı. Bir anda çevresini genç erkekler ve kızlar sararak gösteriyi yinelemesini istediler. Kız çevresini saranları, öğrencileri sabah banyosu için sıraya sokan bir ana okulu öğretmeni becerisiyle bir anda hizaya soktu. Linda yaşlarında iki oğlan, yakındaki steysin vagondan fırlayarak yere düşen bilyeleri topladılar. İkisini birbirinden ayırdetmek olanaksızdı, herhalde aynı yumurta ikizleriydiler. Altın küpe birinin sağ kulağında, diğerinin sol kulagındaydı. Anneleri böyle, ayırdediyer onları herhalde diye düşündü Billy.

Kimsenin bir şeyler satmaya çalıştığı, Madam Azonka tipli çingene karısının fal baktığı, çocukların dilendiği falan yoktu, gene de Pairview karakolunun arabası geldi ve içinden iki polis çıktı. Biri, yakışıklı sayılan polis şefi Hopley'di. Gösterilerden bazıları durunca, birkaç anne de hayretle seyre dalmış olan çocuklarını toparlayıp oradan uzaklaştırmayı başardı. Büyüklerden birkaçı karşı koyarken Halleck daha küçüklerinin göz yaşları içinde olduklarını gözledi.

Hopley, o anda kırmızı mavi şeritlerle süslü kı-zılgeril sopalarını ayaklarının dibine bırakan genç çingeneyle el ilanı dağıtan orta yaşlısıyla hayatın gerçeklerini konuşmaya başladı. Orta yaşlının söylediği bir şeye başını olumsuzca sallayarak karşı çıktı polis şefi. Ardından genci el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmaya girişti. Anlatırken Hopley'le birlikte gelmiş olan diğer polise doğru da yaklaşıyordu. Halleck bu

53

sahnenin kendisine bir şeyler anımsattığını düşündü. Evet, aynen beyzbol oyununda hakemle tartışan oyuncular sergiliyordu bu sahne.

Bahçıvan pantolonu giymiş olan çingene gencin omzundan tutarak onu bir iki adım geri çekti. Tam sanki hakeme saldırmaya kalkışan asi oyuncuyu takım kaptanının geri çekmesi gibi. Genç delikanlı bir şeyler daha söyledi, Hopley gene başını sallayarak karşı çıktı. Bağırmağa başladı bunun üstüne genci, fakat rüzgâr ters yöne estiği için Halleck sözler yerine sesleri duydu.

Büyülenerek bakan Linda, «Neler oluyor anne?» diye sordu.

Heidi, «Yok bir şey, canım,» diyerek sandviç artıklarını toplamaya girişti aniden. «İkiniz de doydunuz mu?»

«Evet, babacığım sen söylesene, ne oluyor?»

Halleck'in içinden işte tipik bir sahne, Linda. Saba Melikesinin İrzına Geçilmesi gibi bunun adı da İstenmeyen Kovulması demek geçti. Fakat Heidi'nin kısılmış dudakları ve dikilmiş olan sert bakışları, münasebetsiz bir şaka yapmanın asla yeri olmadığını hatırlattı kendisine.

«Fazla bir şey yok. Sadece fikir ayrılığı,» demekle yetindi.

Bu 'fazla bir şey yok'un içine gizlenmişti gerçek. Hakikaten de etrafta zincirden boşalmış köpekler, havada uçuşan sopalar veya yakılan Meryem heykelleri yoktu. Çingene delikanlısı tiyatroyu bir hareketle orta yaşlım elinden kurtularak yerdeki sopalarını aldığı gibi... yeniden gösteriye başladı. Ama sinirden gerilen kasları gösterinin başarısını azaltmıştı. Sopalardan ikisini yere düşürünce izleyicilerden bir çocuk kahkaha attı.

54

Hopley'in yardımcısı zorbaca ileri atılınca, Hopley onu demin orta yaşlının genci durduğu gibi durdurdu ve sırtını bir ağaca dayayıp, başparmaklarını da kemerine geçirerek gözlerini ileri dikti. Yardımcısına söylediği bir şey onun cebinden bir bloknot çıkartmasına neden oldu.

Genç polis başparmağım yalayarak defterini açtı ve en yakında park etmiş olan eski püskü Cadillac'a yaklaşarak plaka numarasını yazmaya başladı. İşini çok ciddiye aldığı yüzündeki ifadeden belli olmaktaydı. Cadillac'tan sonra VW minibüse yöneldi.

Bahçıvan pantolonlu çingene Hopley'e yaklaşarak hararetle bir şeyler anlatmaya koyuldu. Polis şefi omuz silkererek o anda eski Ford'a yaklaşan yardımcısını izlemeye başladı.

Billy Halleck için zaten fazla ilgisini çekmemiş olan olaylar sıkıcı gelmeye başlamıştı artık. Oradan oraya göçerken Fairview'da durmak gafletine düşen çingeneleri görmez oldu gözü.

O anda sopalarla gösteri yapan genç çingene, sopalarını aldırılmazca yere bıraktıktan sonra, üstüne çiçekli kıyızla tek boynuzlu atın resmedilmiş olduğu kamyonetin yanında duran minibüse girdi. Bahçıvan pantolonlu orta yaşlı çingene ara bulabilmek amacıyla yeniden Hopley'e yöneldi. Fakat polis umursamazlıkla omuz silkti. Billy Halleck telepati gücü olmamasına rağmen Hopley'in durumdan zevk aldığına adı gibi emindi.

Hedefe sapanla metal bilyeler atan güzel kız, delikanlıyı durdurmaya kalkışmış ama başaramamıştı. Yerden kızıl derili sopalarını toplamakta olan bahçıvan pantolonluya bir süre baktıktan sonra o da minibüse girdi. Halleck ilgisini yitirmiş olmasına rağmen, kızın minibüse girişini gözden kaçırmadı. Kızın siyah

55

dalgalı saçları serbestçe dökülmekteydi omuzlarından aşağı. El baskılı bluzu ve etekliği butikten alınmamıştı şüphesiz. Gene de giysisi vücudunun kedi gibi kıvraklığını ortaya döküyordu. Bir anda panter, çita veya kar leoparı gibi asil ve mağrur bir kedi canlandı Hal-leck'in gözlerinde. Kız minibüse tırmamırken açılan etekliğinin yırtmacmdan mevzun oyluklarını gördü Billy. O anda kızla beraber olmayı şiddetle arzuladı. Kendisini gece yarısı kızın üstüne çıkmış olarak düşledi. Ve onu ilk gördüğü andan beri arzulamakta olduğunu fark ederek suçlu bir ifadeyle karısına baktı. Heidi onun kıza bakışım görmemişti ama, kısılmaktan aka kesmiş olan dudaklarından kızın yırtmacmdan görünen oylukların ve bunun kocası üstündeki etkisinin farkında olduğu belli oluyordu.

Bloknotuna bir şeyler yazmakta olan polis de olduğu yere çakılmıştı sanki kız minibüse tırmanırken. Daha sonra defterini kapatıp cebine sokarak Hopley' in yanına gitti. Çingene kadınlar çocuklarını arabalara çağırmağa başlamıştı. Kolları sopalarla dolu olan bahçıvan pantolonlu, bir kez daha Hopley'e yaklaştı fakat polis şefi başını kesinlikle 'hayır' anlamında sallayarak onu geri çevirdi.

Bütün olay bundan ibaretti.

İkinci bir polis arabası, tepesinde mavi ışığı döndürerek parka girdi. Orta yaşlı çingene, gözlerini önce gelmekte olan polis arabasına, oradan da güvenlik testinden tam not almış Fairview oyun alanına ve yakında bulunan açık hava konser setine çevirdi. Paskalyanın yumurta bulma geleneğinden arta kalan ipek şeritler hâlâ bazı ağaçların üstünden sallanmaktaydılar tembelce.

Bahçıvan pantolonlu orta yaşlı çingene en başta

56

duran kendi arabasına doğru yürüdü. Onun motoru çalışmaya başladığı anda diğer bütün arabaların da kontağı çevrilmişti. Çevreyi eksoz dumanı ve tekleyen motor gürültüsü kapladı bir anda. Bahçıvan pantolonlu-nun arabasını takip ederek ve polisleri aldırma çimenlerin üstünden hepsi bir anda şehir merkezine doğru hareket ettiler.

«Hepsinin farları yanıyor.» diye bağırdı Linda. «Tanrım, cenaze konvoyu gibi.»

«İki tane çörek daha kaldı, birini yesene,» dedi Heidi kızma.

«Çok doydum, yiyecek halim kalmadı. Baba bu insanlar...»

«Ama yemezsen asla 38 bedenlik bir kalçaya sahip olamazsın.»

Halleck'i her zaman dehşete düşüren kadınsı bir el hareketiyle, «38 beden kalçalara artık koca kık diyorlar bugünlerde,» diye cevapladı.

«Linda Joan Halleck, ağzım topla!»

«Ben bir çörek daha yerim,» diyerek araya girdi Billy.

Heidi sinirli bir şekilde çöreği kocasına uzatarak hemen bir sigara yaktı. Konser bitene kadar yarım paket daha sigara için Heidi kocasının tüm eğlendirici girişimlerini de geri çevirdi. Fakat eve dönerken eski neşesine kavuşmuştu yeniden. Çingene de en azından o geceye kadar unutulmuşlardı.

O gece Linda'ya iyi geceler öpücüğü vermek üzere yatak odasına girdiğinde kızı sormuştu:

«Baba, çingeneleri şehirden kovmak mı istedi polisler?»

5T

Billy bu sorunun kendisine huzursuzluk vermiş olduğunu anımsamaktaydı. Kızı bir parça Alman çikolatası içinde kaç kalori olduğunu sormak için annesine, gerçekleri öğrenmek için de babasına başvururdu hep. Bunun hakça bir yöntem olmadığı düşündü Halleck.

Kızının yatağının kenarına oturarak, onun henüz çok genç ve saflık çizgisinin beri yanında olduğunu aklından geçirdi. Gerçekleri anlatırsa yaralanabilirdi henüz. Küçük bir yalan onu bundan kurtarırdı. Fakat yalanlar bazen çocukların anne babaları hakkındaki güvenlerini yitirmelerine de yol açarlardı. Birden babasının kendisine mastürbasyon konusunda söylediği yalanı anımsadı. Billy babasına her konuda çok güvenmişti ama, mastürbasyonun kendisini keleme yapacağı yalanı yıkımtı onu. Şimdi Linda da onu yeni bir zorlu imtihana sokmaktaydı. Aralarında oral seks, ho-moseksüalite ve cinsel ilişki konularını tartışmışlardı. Ama bütün bunlar çocuk yetiştirmenin zor taraflarıydı.

Birden aklına Ginelli geldi. Şimdi o burada olsaydı ne anlatırdı kızma? İstenilmeyen insanlar şehirden kovmak zorundasın, tatlım. Çünkü bütün gerçek burada yatıyor, kötüler halkın huzuru bozmamalılar.

Ama bu onun yüzleyebileceğinden daha katı bir gerçektir.

«Evet canım. Çingene çoğunlukla insanların huzurunu bozan serserilerdir.»

«Annem onların dolandırıcı olduklarını söyledi.»

«Çoğu üçkâğıtla hayatlarını kazanırlar. Fairview gibi bir yerde konaklamaya kalkıştıklarında polis genellikle yollarına devam etmelerini söyler böyle insanlara. Hep de dünya başlarına yıkılmış numarasına yattıkları halde aslında alışmışlardır oradan burdan kovulmaya.»

58

Güm. Beyninde küçük bir şimşek çaktı: Yalan no. 1.

«Şehir merkezlerine nerede olduklarını belirten poster asar, el ilanları dağıtırlar. Girişte bir tarla veya bahçeyi peşin parayla kiralayarak birkaç günlüğüne orada konaklarlar sonra da çekip giderler.»

«Peki, aslında niçin gelirler? Ne yaparlar?»

«Falına baktırmak isteyen bir sürü insan var. Ayrıca çingene çok şans oyunları oynatır. Aslında bütün bu oyunlar üçkâğıda dayanır ya.»

Bir de işin seks yanı var diye geçirdi aklından." Gözünde minibüse girerken eteğinin yırtmacı açılan kızı canlandırdı. Sevişirken nasıl hareket ediyor acaba?

Beyni yanıtladı soruyu: Fırtınadan önce kabaran okyanuslar gibi, eminim.

«İnsanlar onlardan uyuşturucu satın alırlar mı?»

Hayatım, uyuşturucular artık çingene tarafından satılmıyor, okul bahçesinde pazarlanıyor genellikle.

«Belki haşhaş veya afyon satarlar.»

İlk gençlik yıllarında Connecticut'a gelerek Fair-view ve yakındaki Northport'ta yaşamıştı. Yaklaşık yirmi beş yıldan bu yana da buralarda çingeneye rastlamamıştı. Bir tek kuzey Carolina'dayken, annesine yaş günü hediyesi almak için üç ay boyunca harçlığından biriktirdiği beş doları şans oyunlarında çingenelere kaptırdığı zamanı hâlâ unutmamıştı Billy. Aslında on altı yaşının altındakilerin oynamaları yasaktı ama çingene cebinde biraz parası olan insanları hiç geri çevirmezlerdi. Bazı şeyler, örneğin parası olan düdüğü çalar gibi sözler hiç değişmez, diye düşündü. Bu sorular kendisine dün sorulmuş olaydı, artık kervanla seyahat eden çingenelerin kalmadığını anlatırdı Linda'ya.

59

Ama göçebe kabileler tarihe karışmamıştı henüz. Kö-kensizce gelip gene öyle giderlerdi bu çingeneler. Kaldıkları birkaç gün içinde üçkâğıtla bir sürü para kaldırırlar, sonra da polisten kıçlarına tekme yiyecek, defolup giderlerdi. Böyle sürdürüyorlardı yaşamlarını.

Hitler Yahudi ve homoseksüellerle birlikte bu adamları da yok etmeye çalışmıştı ama, bunlar bin tane Hitler'i daha gömerlerdi.

«O parkın herkesin malı olduğunu sanıyordum, biz okulda öyle öğrendik,» dedi Linda.

«Öyle sayılır. 'Ortak mal' demek kent halkının ortaklaşa kullandığı yer demektir. Yani sadece vergisini ödeyenlerin ortak malı.»

Güm! Yalan no. 2. Bunun vergiyle merğiyle ilgisi yoktu ki. New England yasalarına göre ortak yeşil saha herkesin malıydı tabii. İnanmıyorsan Richards -Jerram, New Hampshire veya Baker - Olins'e bakabilirsin. (Sonuncusu ta 1835'ten kalmaydı.)

«Vergi ödeyenler mi?» Sesi alaycı çıkmıştı.

«Ortak yeri kullanmak için izin gerekli.»

Pat! Yalan no. 3. Bu yasa da 1931 yılında bir avuç fakir patates çiftçisinin Maine yöresinde Lewiston'un göbeğinde Hooverville'i kurdukları zaman iptal edilmişti. Şehir Roosevelt'in Yüce Divanına getirilmiş ama görüşülmeye bile gerek duyulmamıştı. Böylece Hoover-liler ortak yeşil alan olan Pettingill Parkı'na yerleşmişlerdi.

«Shrine Sirki geldiği zaman alman müsaade gibi,» diye ekledi.

«Çingenelere niye izin verilmedi o zaman?» Tan-rı'ya şükür sesinden uyku akmaktaydı.

«Kimbilir, belki de başvurmayı unuttular.»

Cehenneme düşen bir kartopu kadar bile izin alma şansları yoktu, kızım. Fairview'de hele hiç. Lan-60

tern Drive gibi zengin muhitinden görülen bir yeşil alanda, ki bu görüntü için hepimiz para ödüyoruz, yerleşmeleri için hiç mi hiç şansları yoktu. Ayrıca en son modellerle bilgisayar derslerinin verildiği okulların burada bulunması, çevrenin ve havanın tertemiz, geceleri de çok sakin olması çingenelerin burada barındırılmaları için bir başka neden. Shrine Sirki veya parkta paskalya yumurtası avı olabilir. Ama çingeneler asla! Görünen köy kılavuz istemez. Pisliği görünce tanırız. Ona elimizi sürmeyiz ama, bunun için hizmetçiler var. Pislik parkta görülürse onu da temizlemek için Hopley var.

Ama bu düşünceler daha orta okulda okuyan bir genç kız için fazla ağır gelirdi. Bunları daha sonra, lisede veya üniversitede öğrenirsin diye düşündü. Üniversitede kızlar birliği açıklar sana veya uzaydan gelen yayınlar gibi algıyorsun bu acı gerçekleri de günü gelince.

Bizim harcımız değil bu insanlar, uzak dur.

«İyi geceler baba.»

«Sana da Lin.»

Kızını öperek odadan çıktı.

Hızlı rüzgârın camlara savurduğu yağmur damlacıklarının gürültüsü Halleck'in kendisine gelmesine yardımcı oldu.

Bizim harcımız değil.

Daha önce buna inanmıyorsa bile şimdi artık kesinlikle emindi.

Gerçekten eskisinden daha sıskaydı artık.

61

Houston'un hemşiresi sol kolundan bir-iki-üç tüp kam alıp, tüpleri yumurtalar gibi taşıyıcıya yerleştirirken Halleck de seyrediyordu. Daha önce Houston kendisine üç tane karton kutu vererek bunlara kakasını yapmasını söylemişti. Binbir zorluk içinde başarabilmişti bu işi. Kendini aşağılanmış hissediyordu bu işi yaparken. Ama biraz sonra atmıştı bu duyguyu üstünden.

«Gevşe,» dedi Houston bir yandan da ince lastikten eldivenlerini takarken.

«Her iki elimi birden omuzlarında hissetmediğin sürece her şey yolunda demektir,» diyerek bir kahkaha attı.

Gözlerini kapattı Halleck.

İki gün sonra tekrar görüştüler. Houston'un dediğine bakılırsa kan testlerine öncelik tanınmıştı. Halleck, Houston'un duvarlardaki gemi resimleriyle, siyah deri koltukları ve kaim gri halısıyla daha çok çalışma odasına benzeyen muayenehanesinde oturmaktaydı. Kalbi çılgınlar gibi çarpmakta, soğuk ter damlacıkları şakaklarından aşağı akmaktaydı. Bu soğuk espriler yapan adamın yanında ağlamak istemiyorum, diye geçirdi aklından yüzüncü kez. Bunu yapmam gerekirse arabaya binip şehir dışına çıkar, orada ağlarım.

Houston kuru bir sesle, «Her şey çok iyi görünüyor,» dedi.

Halleck gözlerini kırttı. Korkusu artık o denli artmıştı ki, doktoru yanlış duymuş olabilirdi.

«Ne?»

«Her şey çok iyi görünüyor,» diye tekrarladı Houston. «Diliyorsan sana başka testler de uygulayabiliriz, ama ben buna şimdilik gerek duymuyorum. Ayrıca son
62

iki kontrolünden daha iyi sonuçlar elde ettik bu kez. Kolesterolün eskisinden daha düşük çıktı. Biraz daha kilo verdin, hemşirenin ölçtüğüne göre bu sabah 108 çıkmışsın, ama ne yapalım sağlığın yerinde. Hâlâ normal halinden on beş kilo fazlan var. Bunu aklından çıkarma.» Gülümseyerek ekledi. «Zayıflamanın sırrını bana da versene.»

«Bir sırrım yok ki,» derken hem rahatlamış hem de aklı karışmıştı. Böyle duyguları kolej yıllarında hazırlanmadığı bir sınavdan geçerli not aldığı zamanlarda hissettiğini anımsadı.

«Şimdilik kesin bir karara varmayalım ve Hayman -Reichling testlerinin sonuçlarını bekleyelim.»
«Ne testlerinin?»

Houston, «Bok testlerinin,» diyerek bir kahkaha patlattı.

«Bundan belki. bir şey çıkar. Ama Billy emin ol laboratuvar, kanma tam yirmi üç değişik test uyguladı ve hepsi de çok iyi sonuçlar verdi. Bu oldukça ikna etti bizi.»

Halleck içini derine çekerek, «Çok endişelenmişim,» dedi.

«Zaten endişelenmeyenler erken ölür,» diye tasdik-ledi Houston da. Masasının çekmecesinden, kapağına zincirle tutturulmuş minik bir kaşığı olan küçük bir şişe çıkarttı. Halleck kaşığın sapının Hürriyet Heykeli şeklinde yapılmış olduğunu fark etti. «Sen de ister misin?»

Halleck başını olumsuzca sallayarak, ellerini ufal-mış göbeğinin üstünde kavuşturup, Fairview'un en başarılı doktorunun burnuna kokain çekmesini izlemeyi sürdürdü.

Houston elindeki şişeyi çekmeceye koyup yeni bir

63

şişe ve pamuklu çubuklar aldı oradan. Çubuğun başını şişedeki sıvıyla ıslatarak burun deliklerini temizlerken «An su. Sinüsleri korumak gerek,» diye açıkladı.

Herhalde bebeklere nezle tedavisi uygularken de beynini bu uyuşturucuyla dolduruyor diye düşünmesine karşın çok da garipsemediğini fark etti Halleck. Özellikle şu anda kendisine iyi haberler veren bir adam hakkında o denli olumsuz düşünemezdi. O an için tek yapabileceği o huzurlu ortamda ellerini göbeciğinin üstünde kavuşturup, yeni bisikletini veya arabasını ilk kullanan insanın heyecanı gibi, içinde birikmiş olan endişe kırıntılarının yok olmasını izlemektir. Buradan çıkarken kendisini yeni doğmuş bir bebek gibi hissedeceğini biliyordu. Bunu filme çeken bir yönetmen olaydı bu duyguların ardına hangi fon müziğini çalardı acaba? Bu düşünce önce gülümsemesine, ardından yüksek sesle gülmesine neden oldu.

«Bana da söyle. Bu dünyada o kadar çok sıkıcı olay var ki, olabildiğimizce mutlu olmaya çalışmalıyız, Billy-Çocuk?» diyerek yeni bir pamuklu çubukla bir run deliklerini temizlemeyi sürdürdü.

«Mühim bir şey değildi. Ne kadar çok korktuğumu biliyorsun. Neredeyse kanserle pazarlığa başlamak üzereydim artık.»

«Belki gene de olur, ama bu yıl değil hiç olmazsa. Kanser belli birtakım özellikleri vardır. Sende kanser olmadığını söylemek için Hayman - Reichling sonuçlarını beklememe gerek yok. 'Hele bu kadar kiloyu kanser verdimişse artık bütün belirtilerin de ortaya dökülmüş olması gerekirdi şimdiye kadar.»

«Ama aynı şekilde yemeğe devam ettim hep. Hei-di'ye de spora daha eğildiğimi söyledim ama o, sporun bu denli kilo verdimeyeceğini, sadece aşırı yağlanmayı önleyeceğini söyledi.»

64

«Bu doğru değil. Son raporlara göre egzersizler rejimden daha önemli. Ama senin ölçülerinde olmuş olan birisi için Heidi'nin hakkı var. Şişkonun sporunu aniden arttır, görürsün sonuçta neler olabileceğini. İkinci kaliteden sıkı bir tromboz. Öldürmez ama bundan sonra ne golf oynatır ne de başka bir spor yaptırır.»

Halleck doktorun kokainin etkisiyle daha konuş-kanlaştığını fark etti.

«Sen de anlamıyorsun, ben de. Bu meslekte neden olduğunu çözemediğimiz o kadar çok olayla karşılaşırız ki. Buradan beyin operatörü bir arkadaşım bir seferinde beni bir röntgen filmini incelemek için çağırmıştı. George Washington Üniversitesi'nden bir gençmiş hasta. Korkunç baş ağrılarından yakmaktaymış. Asabi bir tipi olduğundan arkadaşım önce tipik bir migren vakası olarak bakmış. Ama ağrılar sürünce beyin tümöründen falan şüphelenip bütün kafa röntgenlerini çekirmiş, EEG yaptırmış, beyin tomografisi için hastaneye yollamış. Sonunda ne çıkmış biliyor musun?»

Halleck olumsuz anlamda başını salladı.

«Sonunda, sınıfının üçüncüsü olan, her sömester başarı belgeleri alan bu çocukta meğerse beyin gelişmemiş. Beyni kafatasının ortasında tek bir kıvrımdan oluşmuş. Röntgenleri arkadaşım gösterdi, beyinle dolu olması gereken yerde tek bir kıvrım öylece durmaktaydı, inanmadığım olay da o tek kanatlı perdecığın herifin bütün bedensel fonksiyonlarına çare bulmasıydı. Bir tek kıvrım adamın acıkmasını, nefes almasını,

kalbinin atmasını, orgazm olmasını sağlıyor. Kafatasının gerisi beyin suyuyla doluydu. Sanki bütün düşünme sistemi bu likitti. Neyse, hâlâ okulda başarılı, hâlâ migrenden . şikâyetçi, hâlâ da asabi. Eğer yirmi otuz

F.: 5

65

yaşlarında kalpten gitmezse, bunlar onu kırklarında iyice yormaya başlayacak.»

Houston çekmeceyi çekerek kokainden biraz daha çekti burnuna.

«Ayrıca,» diye anımsayarak sürdürdü konuşmasını. «Beş yıl kadar önce de yaşlı bir bayan geldi bana. Diş etlerindeki ağrılardan şikâyetçiydi, sonunda da öldü zaten. O ihtiyar orospunun adını söylesem tanımazsın. Neyse, içeri aldım, Tanrım, gözlerime inanmadım. Ergenlik dişlerinden sonuncusunu en az on yıl önce düşürmüştü, bu arada kadın da doksanında vardı hanı, ve yeni dişler çıkıyordu. Tam beş tane birden. Tabii diş etleri ağrır. Billy inanır mısın, kadın üçüncü kez diş çıkartmaya başlamıştı. Seksen sekiz yaşında yeniden diş çıkart, hayret bir şey.»

«Sen ne yaptın peki?» Halleck karşısındakini bir kulağıyla dinlemekteydi. Duyduğu konuşmaları kendisine sakinlik veren bir müzik gibi algılamaktaydı. Sanki karşı duvardan akan bir su şırıltısı gibi. Beyninin büyük bir bölümü raporların temiz çıkmasından doğan rahatlıkla meşguldü. Houston'un kokaini bile ona bu denli huzur veremezdi. Bir an burnu düşen ihtiyar çingeneyi düşündü ama görüntü artık eski ürkü-tücülüğünü kaybetmişti artık.

«Ne yapabiliydim ki. Hemen bir reçete yazdım ve eczanelerde satılan o bebekler diş çıkartırken sürülen sıvılardan verdim. Ölmeden önce üç diş daha çıkartmış. İki azı bir de kesici. Daha bir yığın inanılmaz olay gördüm. Bütün doktorlar bu tür vakalarla karşılaşır. Neyse, konumuz bu değil aslında. İnsan metabolizmasını çözemiyoruz. Bir de Duncan Hopley gibileri var. Dunc'ı tanıyor musun sen?»

Halleck başıyla evetledi. Yandan Clint Eastwood'

66

un altıncı kopyasını andıran, çingene kovucu ppls şefini tanıyordu tabii ki.

«Tanrım, sanki her yemeği son yemeğiymiş gibi çılgınlar gibi yer. Fakat herifte bir metabolizma var, anlatamam. Hep aynı kiloda kalıyor. Boyu da uzun, hiç şişmanlığı belli olmuyor. Yard Stevens'in iki misli yakıyor aldığı kiloları Dunc.»

Halleck semtin yegane berber dükkânını işleten Yards'ı da tanıyordu. O kadar şişmandı ki, insan ona bakınca 'herhalde ayakkabılarını karısı bağlıyordur' diye düşünüyordu.

«Yards da Dunc kadar boylu. Ve yemekte görsen, sanki kürdanın ucuyla şöyle bir dokunuyor yemekle-, re. Belki gizli gizli tıkmıyorsa, bilemem. Ama sanmam, yüzünde aç ifadesi var. Anlıyor musun bu ne demek?»

Billy gülümseyerek başını salladı. Gerçekten de Yards'm suratında annesinin «ne yese çöpe,» diye tanımladığı bir ifade vardı hep.

«Ayrıca sana bir şey daha söyleyeyim, ikisi de sigara içiyorlar. Yards günde bir paket hafif Marlboro içtiğini söylüyor, bu da muhtemelen bir buçuk, iki paket anlamına gelir, Duncan da iki paket Camel içtiğini iddia ediyor ki, bu da üç-üç buçuk paket demektir. Yani Duncan Hopley'i ağzında sigara olmadan hiç gördün mü?»

Billy düşünerek başını olumsuzca salladı. Bu arada bir nefes daha kokain çeken Houston, «Bugünlük bu kadar yeter,» diyerek otoriter bir tavırla çekmeceyi kapattı.

«Herhalukârda Yards'm içtiği günde bir-bir buçuk paket düşük katranlı sigara, Dunc'mki ise üç paket esmer tütün. Ama aralarında akciğer kanserini davet

67

eden Yards Stevens. Nedenini sorarsan, metabolizma olarak kansere daha yatkın.»

«Bazı doktorlar genetik kodlamayla kanseri iyileştirebileceklerini ileri sürüyorlar. Bazı türlerini belki. Ama metabolizmayı kesinlikle anlamadan kanseri iyileştirmenin olanağı yoktur. Buradan çıkarak Billy Hal-leck'e, Aşırı Zayıflayan Adam'a geri dönebiliriz.» Sözüde çok büyük bir espri varmışçasına kahkahalar, atmaya başladı.

Eğer bunun sebebi kokainse, ben çipskolik kalmaya devam ederim diye düşündü Halleck.

«Niçin1 kilo verdiğimi bilemiyor musun?»

Houston gerçeğin karşısındaki tarafından açıklanmasından memnun olmuş gibiydi.

«Hayır, fakat sanırım sorunun psikolojik. Sen devamlı zayıflamayı düşlersin, farkında olmadan bu suurlaltına yerleşir ve kilo vermeye başlarsın. Biliyorsun, böyle şeyler olağan. Bazen bana bir hasta gelir ve ne bileyim, tenis oynarken falan şişmanlıktan hafif bir fenalık geçirmiştir. Korkudan zayıflaması gerektiğini düşünür. Ben ona hafif bir rejim uygulamaya başlarım, yani haftada bir ile iki buçuk kilo arasında

zayıflatacak birkaç haftalık bir diyet veririm. Ama hasta bunu uygularken öngörülenden çok daha fazla zayıflamaya başlar. Çünkü korku metabolizmayı etkilemiş ve 'Ateş' emri vermiştir. Böylelikle hızlı çalışmaya, ve daha çok yakmaya başlayan metabolizma fazla kilolardan en kısa yoldan kurtulmaya bakar.»

Halleck bunu yutmaya hazırdı. «Tamam.» dedi. Bugün işten izin almıştı ve şu anda en çok istediği şey, eve gidip Heidi'ye iyi olduğunu söylemek, henüz öğleden sonra güneşi yatak odalarından çekilmeden onu yukarı çıkartarak bir güzel sevişmekti.

Halleck kendisini yolcu etmeye kalkan doktorun

68

burnunun ucundaki beyaz tozları fark ederek gülümsedi.

«Kilo vermeye devam edersen, bütün metabolizma testlerini sana uygularız. Sana bu tür testlerin çok iyi sonuç vermedikleri gibi bir izlenim vermiş olabilirim, ama bazen bu yolla çok şey öğrenebiliriz. Ama bence buna gerek kalmayacak. Yavaş yavaş, her hafta daha az zayıflayacaksın ve sonunda kilo vermen duracak. Ondan sonra da tartının üstüne bir çıkacaksın ki şişmanlamaya başladığını göreceksin.»

Halleck, «İçimi çok rahatlattın,» diyerek Houston' un elini sıktı.

Houston aslında Halleck'e pek yararlı olamamıştı, sadece kendisinde kanser olmadığını söylemişti. Bunun bilincinde olduğu halde, «Bunun için buradayız, Billy-çocuk.» dedi.

Billy-çocuk evine, karısına yollandı.

«Hiçbir şeyin olmadığı mı söyledi?»

Halleck başıyla onayladı.

Karısı ona sarıldığında sertleşen göğüs uçlarını hissediyordu.

«Yukarı çıkalım mı?»

Gözleri cıvıl cıvıl bakıyordu karısına. «Harika. Tanrım, sağlığın çok şükür yerinde.»

«Ne demezsin.»

Birlikte yukarı çıkarak son günlerin en zevkli seksini yaşadılar.

Ardından uykuya dalan Halleck bir rüya gördü.

69

BÖLÜM 7: Kuş Rüyası

İhtiyar çingene, gagası çürümüş bir akbabaya dönmüştü. Fairview'un üstünden uçarken koca kanatlarının altından sanki bacadan fışkıran isler gibi, iri taneli, koyu renkli tozlar dökülmekteydi.

Ortak yeşil alanın, pabın, Main'le Devon'un köşesindeki Waldenbrooks'un, Fairview'un meşhur İtalyan lokantası Esta-Esta'nın, postanenin, benzin istasyonunun, camdan duvarları olan kent kütüphanesinin üstünden geçerek tuzlu bataklıklardan denize yönelirken gaklamaya benzer bir sesle «daha sıkı» diye haykırıyordu.

Halleck bütün lanetin bu iki kelimeciğe sığdırılmış olduğunu fark etti. Çünkü bütün o güzelim kentin haydi-cicim-eve-gitmeden-kulüpte-birer-içki-alalım takılan şık giyimli insanları açlıktan ölmek üzereydiler. Kendisi, görünmez bir adam olarak Main Caddesi'n-den yukarı doğru hızla yürümeyi sürdürdü. Ne de olsa, rüyaların mantığa uyması, gene rüyaların elverdiği ölçüde olabiliyordu. O anda çingene kuşun lanetinin tuttuğunu düşünüyordu. Fairview bir anda toplama kampı kaçaklarıyla dolmuştu. Koca kafalı, çelimsiz gövdeli bebekler pahalı arabalarının içinde ağla-

71

maktaydılar. Butikten alınmış giysiler içinde iki kadın semtin ünlü dondurmacısı 'Kırazlı'dan sendeleyerek çıktılar. İkisinin de elmacık kemikleri aşırı çıkık, ipek elbiselerinden uzanan boyunları parmak kadar ince, açıkta kalan omuzları ise çökük ve çukurdu.

Köşeden Houston görüldü. Pahalı kostümü üzerinden dökülmekte, kendisine bostan korkuluğu görünümü vermekteydi. İskelete benzeyen elinde tuttuğu kokain şişesini Halleck'e sallayarak «İster misin Billy -çocuk, sen de ister misin? Metabolizmanı düzeltir bu mal,» demekteydi.

Halleck dehşet içinde kokaini tutan elin gerçek olmadığını, adamın da artık yaşamayan bir iskelet olduğunu fark etti. Geri dönüp koşmaya çalıştı, fakat karabasanlarda olduğu gibi koşmakla ileri gidememekteydi. Main Caddesinin kaldırımında olmasına karşın sanki çamurlu bir bataklıkta koşmaya çalışır gibiydi. İskelet neredeyse kendisine yetişecek ve o eller üstüne, belki de boynuna degecekti.

«İster misin? Sen de ister misin?» diye bağırarak ses gittikçe yaklaşmaktaydı. Halleck ardını dönse o iskeleti, o kafatasından fışkıran gözleri burnunun dibinde bulacağından emindi. Yards Stevens, Başlar Yukarı adlı berber dükkânından fırladı. Bej renkli berber gömleği göğsünü ve artık yerinde olmayan göbeğini örtüyordu. Dehşet içinde kalmış, danalar gibi böğürmekteydi Yards. Yüzünü Halleck'ten yana döndüğünde

Billy onun berber değil aslında Ronald Reagan olduğunu algıladı. «Karnım nerede? Bu boşluk ne? Nerde benim karnım?» diye cıyak cıyak bağırıyordu Reagan.

Michael Houston Halleck'e 'daha sıska' diye fısıldamaya başlamıştı ve o anda Halleck'in korktuğu şey

oldu: sırf kemikten oluşan parmaklar kendisine değdi, ceketinin kollarını çekiştirmeye başladı. Billy bir an çıldıracağını sandı. «Daha sıska, kupkuru. Karısıydı onun, Billy-çocuk, karısıydı ezdiğin. Artık başın deratte, oğlum, hem de nasıl...»

72

BÖLÜM 8:

Billy'nin pantolonu

Billy eli ağzında çığlık atarak yataktan fırladı. Heidi yanında yorgana gömülmüş huzur içinde uyumaktaydı. Hafif bir bahar esintisi dışardaki yaprakları hışırdatıyordu.

Halleck yatak odasına korku dolu bir bakış fırlatarak, Houston'un veya doğrucası onun iskelet hayaletinin orada olmadığından emin olmak istedi. Evet, yatak odasında yatmaktaydı, her köşesini ezberlediği kendi odalarında. Karabasanın etkisi yavaş yavaş geçmekteydi, ama gene de karısına sokulmayı yeğledi Halleck. Heidi'nin çok çabuk uyandığını bildiğinden ona değmedi ama gene de onun sıcaklık alanına girerek, yorganının bir parçasına sığındı.

Sadece bir rüyaydı

Daha sıska diye cevapladı beyni.

Yeniden uykusu geldi. En nihayet.

Ertesi sabah tartıldığında 112 kilo çıktı. Halleck rahatladı. Sadece bir kilo vermişti.

Sebebi kokain veya değil ama Houston haklı çıkmıştı. Zayıflama olayı yavaşlamıştı. Islık çalarak mut-

75

fağa indi ve üç sahanda yumurtayla yarım düzineye yakın sosis yedi. Tren istasyonuna giderken rüyasını tekrar yaşamaya başladı, hisleri anımsama olayından çok yaşanmış gibi geldi kendisine. Başlar Yukarı'nın önünden geçerken (burası Frank'm Güzel Etleri kasabıyla Oyuncak Eğlencedir dükkânları arasında sıkışmıştı) bir anda karlıları olmayan insanlar veya iskeletler göreceğini, Biafralılara benzeyen mahalle halkıyla karşılaşacağını sandı. Ama caddedeki insanların hepsi de normaldi. Yards Stevens her zamanki fiziksel görüntüsü içinde kendisine el salladı. Metabolizman sana sigarayı kes diye yanlarda bulunuyor diye içinden geçirerek onu selamladı Halleck. Bu düşünceyle gülümserken bineceği tren gara girince rüyasını unuttu.

Bundan sonraki dört gün boyunca Halleck tartı-lırken bile sürekli kilo verdiğini düşünmeden baktı alete. Artık bunu, hasta olabileceği ihtimalini aklından çıkartmışken... tam mahkemede, kesinlikle espri yeteneği olmayan hakim Hilmer Boyton'un karşısında korkunç bir olay başına geldi. Oldukça aptal, okul çocuklarını güldürebilecek tiyneteydi yaşadığı.

Halleck tam mahkeme heyetine fikrini açıklayacağı sırada pantolonu yere düştü.

Tam ayağa kalkmaya başladığı anda pantolonunun aşağıya, kalçalarına, daha sonra da dizlerine indiğini fark ederek derhal yerine oturdu.

Halleck davranışının mahkeme heyeti tarafından savunmanın bir anlık itirazı şeklinde yorumlandığını algıladı. Avukat Bay William Halleck kendisine mahsus Tavşan Kardeş hareketini yinelemişti. Yanaklarına al bastığını fark etti.

76

«Bu bir itiraz mı, yoksa gaz sıkıştırması mı Bay Halleck?»

«Hiçbiri efendim... Fikrimi değiştirdim.» diye kekeledi.

Boynton gülümserken, Halleck biraz sonra yerinden nasıl kalkacağını düşünmeye başladı.

Birkaç dakika sonra hakim duruşmaya on dakika ara verdiğini açıkladı. Halleck, sanki evrakları inceler gibi yaparak savunma masasında oturmasını sürdürdü. Mahkeme salonunun çoğunluk tarafından boşaltıldığına inandıktan sonra, ayağa kalktı. Ellerinin ceket ceplerine sokulu olmasının doğal bir davranış olduğuna inanmak istiyordu ama aslında pantolonunu tutmaktaydı, düşmesin diye.

Erkekler tuvaletine girdikten sonra ceketini kapıdaki kancaya asarak pantolonunun belini inceledi ve kemerini çözdü. Düğmesi ilikli, fermuarı çekili olduğu halde bileklerine inen pantolonunun cebindeki bozukluklar hafif bir ses çıkarttı fayans döşeli zemine çarpınca. Tuvalete oturarak elindeki kemeri ilk görüşümüşçesine inceledi. İki yıl önce Babalar Gününde Linda hediye etmişti onu. Markasını okurken kalbinin aşırı bir hızla çarpmaya başladığını algıladı.

Pierre Cardin kemerinde en çok baştan ikinci deliğin kullanıldığını gösteren izler vardı. Kemer biraz kısaydı ve Halleck o zamanlar bunu kızının bir ardni-yeti olarak düşündüğünü hatırladı. Gene de uzun süre rahatlıkla kullanabilmişti. Ama sigarayı bıraktıktan sonra birinci deliğe terfi etmiş, burada da zorlanmıştı.

Sigarayı bıraktıktan sonra... ama çingene karısına çarpmadan önce.

Ama deliklerin üstündeki izler dördüncüde, beşincide en sonunda da sonuncusunda belirginleşmeye başlamıştı.

77

izlerin bir öncekinden daha az belirgin olduğunu korkarak fark etti Halleck. Kemerini Michael Houston'un sözlerinden daha açık bir şekilde ifade etmekteydi verdiği kiloları. Gün geçtikçe zayıflaması azalacağı halde hızını arttırarak sürmekteydi. İki ay evvel son deliği kullanmaya başladığı anda boyuna uysa genç erkek bölümünden giyinmesi gerekiyordu; şu anda ise yedinci bir deliği kendisinin delmesi gerekmekteydi artık.

Ara sona ermekteydi ve geri dönmesi gerekiyordu artık. Erkekler tuvaleti sessizdi. Pantolonunu bir eliyle tutarak aynaların önüne çıktı. Elini pantolonundan çekerek kendisini incelemeye başladı. Gömleğinin eteklerini yukarı toplayarak artık yerinde olmayan karnına, yokoluşuna baktı.

Elinde olmadan bir çığılık yükseldi boğazından. Her şey ortaya çıkmıştı artık. Olayları bütünüyle görme yeteneğinin paramparça olduğunu hissetti. Gömleğini sıyırmış, artık yerinde yellere esen göbeğine bakarken, kafasından geçenler hiç de durumun gülünçlüğüyle bağ-daştırılmazdı. Gerçekler her zaman tartışılabilirdi, bunu her hukuk adamı kolaylıkla öğrenebilirdi ama başına gelen felaket yadsınamazdı. Babasının giysilerine bürünmüş bir çocuk gibiydi o anda. Lavaboların gerisinden aynaya bakarken Resmimi çekenler Biafra'dan geldiğime inanırlar diye düşündü dehşetle.

Kıllı bacaklarından aşağı düşmüş pantolonu ve göbeği yerindeki göçükle görüntüsü oldukça komikti. Haline güldü kendisi de. Her şey inanılır göründü bu anda. Çingenenin kendisine dokunarak büyümesi, hastalık bulaştırması. Ama kanser değil. Kanser bile bu denli çabuk yayılmaz, kendisini bu denli harap edemezdi. Başka bir şey olmalıydı, kendisini yok etmeyi amaçlayan değişik türden bir hastalık.

Beyninde alarmlar çalmaya başladı, hoparlörden ko-

78

nuşan bir kondüktör gibi. Bundan sonraki durak Anorexia Nervosa. İncecekler kapılara!

İçinden kopan çığılıklar kahkahalara karışarak boğazında düğümlendi. Belki de kahkahalara karışan çığılıklar, ne fark eder ki artık?

Kime açabilirim derdimi? Heidi'ye söylesem bile inanmaz. Deli olduğumu düşünür.

Ama hiçbir zaman hayatında bu denli ciddi olmamıştı.

Tuvaletin dış kapısı çarpılarak açıldı.

Korkuyla klosetin bulunduğu bölmeye kaçarak kapıyı kilitledi.

«Billy?» Seslenen yardımcısı Johns Parker'di. «İyi misin?»

«Buradayım.»

«Boynton duruşmaya başlamaya hazır artık.»

Gözlerini yumarak. «Tamam. Geliyorum.» dedi.

«Ne o, miden mi bozuldu?»

İyiyiz dedik ya, kurcalama artık.

«Sabah tuvalete girmeden evden fırladım da. Duruşmaya geliyorum. Bir dakikada çıkarım.»

«Tamam.»

Parker dışarı çıktı. Billy, duruşmaya gene pantolonunu ceket ceplerinden tutarak çıkamayacağını düşünerek kemerine baktı.

Birden, her tartılmadan önce cebinden çıkartmayı alışkanlık haline getirdiği cici İsviçre çakısı aklına geldi. Çingeneler gelmeden önceki halini düşledi Fair-view'un.

Bu bok yiyenleri kimse davet etmemişti. Neden Westport veya Stratford'a gitmediler ki?

Çakısını çabucak çıkartarak yedinci bir delik açtı kemerinde. Biraz zorlukla başardı sonunda. Kemerini takıp, ceketini giyerek çıktı tuvaletten. İlk kez olarak

79

sıksa bacakları etrafında dolanan pantolonunun ne denli bollaştığını fark etti.

Utanarak, acaba başkaları da farkında mı? diye düşündü.

Acaba giysilerimin üstümden nasıl düştüğünü fark edip de nezaketen mi konuşmuyorlar?

Yüzüne soğuk su çarparak tuvaletten dışarı çıktı.

Mahkeme salonuna girdiği anda Boynton da diğer kapıdan içeri girdi cüppesinin eteklerini şavurarak. Suçlayıcı bir ifade ile Halleck'e bakarak onun eliyle özür dilemesini fark etmez bir tavır takındı. Özür asla kabul edilmiyordu. Oturum monoton bir vızıltıyla açıldı. Sıkıntı içinde günü sona erdirebildi Billy.

* * *

Gece Heidi ve Linda yattıktan sonra tartının üstünde şaşkın, inanmaz bakışlarla kilosunu okuyordu. Uzun süre göstergeye takılı kaldı gözleri: 97.

80

BÖLÜM 9:94

Ertesi gün, sanki yeni kıyafetler kendisine yeni bir güven hissi verecekmiş, bütün olayı çözecekmiş gibi bir hevese kapılarak alışverişe çıktı. Kendisine eskisinin aynısı bir Pierre Cardin kemer alırken, gerçekten zayıfladığını soran insanlar olduğunu fark etti. Ne saman başlamıştı ki insanların bunu sorması?

Yeni giysileriyle işine döndü, oradan da eve. Çok içkiliydi, içkiyle birlikte atıştırdığı ıvır zıvırlar da midesine oturmuştu. Aradan bir hafta ya geçmişti ya geçmemişti, yeni giysileri üstünden sarkmaya başlamış, çuval gibi bir görünüm almıştı bile.

Tartının üstüne çıkarken kalbi o denli çarpıyordu ki, gözlerinin yerinden fırlayacağını zannetti. Alt dudağını kanatacak kadar ısırıldığını sonradan fark etti.

Gösterge çocukluğunda yaşadığı veya hayal ettiği korkunç karabasanlar gibiydi. Üç dakika süreyle alt dudağından akan tuzlu kanın farkına varmadan, öcüyle karşılaşmış kadar korkarak göstergeye takılı kaldı gözleri. Vakit akşamdı. Aşağıda Linda televizyonda en sevdiği programı izlerken Heidi de Commodore'da haftalık aile bütçesini hesaplamaktaydı.

P. 6

81

Bütün cesaretini toplayarak tartıda yazılı rakamları okudu: 94.

Bir an başı dönerken kusması gerektiğini de düşündü. Midesinden çıkmaya çalışan akşam yemeğini yeniden yutarak şu anda içinde bulunan tüm kalorileri saklamaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

Baş dönmesi kesilince tekrardan baktı göstergeye. Heidi tartının fazla değil, aksine eksik tarttığını söylemişti. 108- kiloyken Michael Houston'un kendisine 'daha on beş kilo kadar fazlan var' dediğini anımsadı. Artık fazlam kalmadı, Mikey. İşte şimdi artık daha da siskalaştım.

Tartıdan inerken kendisini Ölüm Hücresi tutuklusuna benzetti. Saat on ikiye iki kala gardiyanla içeri giren papazın, artık vakit geldiğini, af ümidinin tümünden yittiğini bildirdikleri o anı yaşamaya başladı. Sadece birtakım formalitelerin yapılmasına gelmişti artık sıra. Eğer çevresindeki insanlara anlatacak olsa, kimseyi inandıramazdı ki kendisine. Artık Lübnan'dan yüzlerce cenazenin gemilerle yollandığı, beş IRA gerillasının ölümcül bir açlık grevine girdiği bu dünyada kim kalmıştı çingenelerin büyülerine inanacak? Ama gerçek ortadaydı işte. Burnu düşen ihtiyar çingenenin karısını ezmiş, golf arkadaşı iyi ihtiyar, göğüs mincıklayan hakim Cary Rossington tarafından ufak bir para cezasıyla kurtarılmış, ihtiyar çingene de karısı hayatının ilk ve tek, elle oynamak için yanlış günün seçen şişko Fairview'lu avukata kendi yöntemleriyle adaleti göstermek için büyü yapmıştı. Hem de ancak Ginelli gibi adamların hoşlanabileceği bir yöntemle.

Halleck lambayı söndürerek merdivenlere yöneldi, son adımlarını atan Ölüm Hücresi tutuklusunun yaptığı gibi. Gözlerimi bağlamayın, önce bir sigara istiyorum. Yorgunlukla gülümsedi aklından geçenlere.

82

Heidi çalışma masasında oturmuş, önündeki ışıklı ekrana bakmaktaydı, çekler masanın üstünü kaplamıştı.

Parmaklarının arasında bir sigara öylesine oturmaktaydı masanın başında. Yüzünü kocasına dönünce gözlerindeki keder ifadesi şaşırttı Halleck'i. İnsanların görmek istemediği peyleri algılamayı önleyen beyin sistemini düşündü. Mesela üstünden düşen pantolonunu tutturmak için her gün daha sıkıttığın kemerin, karının gözaltlarındaki kahverengi halkaların veya bu gözlerdeki sorunun farkında olamamak gibi.

«Evet, hâlâ kilo veriyorum.» dedi.

Derin bir iç çekti karısı, Halleck konunun ortaya dökülmesine sevindiğini düşündü karısının. O da bürodaki arkadaşları gibi bu konuda ağzını açmaya, Elbiselerin üstünden dökülecek neredeyse. Ne bu halin, birisi seni kanser çubuğuyla mı dürttü ne? Yoksa içinde bir yerde koca simsiyah sulu tümör mü kemiriyor seni böyle? demeye cesaret edemiyordu. Yo, hayır kimse böyle bir şey söylemeye yanaşmıyor, gerçeği senden bekliyorlardı. Günün birinde mahkemede tam 'İtiraz ediyorum/ diye kalkacakken pantolonun yere düşüyor ve kimse de ağzını açıp da bir laf edemiyordu.

«Evet, işte,» diyerek kendisi de gerçeği gizlemek için güldü.

«Ne kadar verdin?»

«Üst kattaki tartıya bakarsan doksan dörde inmişim.»

«Aman Allahım.»

Sigara paketine bakarak «Ben de bir tane içeyim mi?» diye sordu.

«İstiyorsan. Billy bundan kesinlikle Linda'ya bahsetmek yok, tek kelime bile.. İkimiz de.»

83

«Gerek de yok,» diyerek ilk dumanı çekti. Başının döndüğünü hissetti ilk nefeste. Ama tartının üstünde geçirdiği baş dönmesiyle kıyaslanmazdı sigaranın verdiği. «Benim kilo vermekte olduğumu biliyor. Bunu yüzünden anladım ama bu akşama kadar o ifadenin ne anlama geldiğini çözmemiştim.»

«Gidip Houston'u tekrar görmelisin, metabolizma testlerine başlasın.» Yüzünde korku hâlâ belli oluyordu ama deminki keder izleri kalmamıştı artık.

«Heidi, beni dinle...» dedi ama tamamlamadı cümlesini.

«Ne var?»

Bir an için ona her şeyi açıklamayı düşündü. Son radan düşünüp de anımsayamadığı bir şey engellemişti onu. Sadece orada masasının köşesine tünemiş, elin de bir sigara tutarken içinin karısına karşı korkunç bir nefretle dolmuş olduğunu hatırlamaktaydı. Çingene karısının bir iki dakika sonra arabaların arasından yolun ortasına fırlamasından önce karısının yapmak ta olduklarını bir anda yeniden anımsadı. >

Heidi kendisine iyice yaklaşarak sol kolunu omzuna atmış ve bir anda kendisini şaşkınlığa düşürecek bir hareketle pantolonunun fermuarını açmıştı. Hafif ama eğitilmiş parmakları yarıktan ve külotunun önünden içeri girmişti. Billy gençliğinde (elleri terleyerek kocaman açılmış gözlerle) bazı kitaplarda okumuştur, 'sarışın bomba, eğitilmiş parmaklarıyla herifin sertleşen organını okşadı' türünden yazılar olurdu o kitaplarda, ama bu sefer yanındaki kendi karısıydı ve olay gerçekleşti. Kendi sertleşmiş organını karısı okşuyordu. Gülümseyerek karısına bakınca onun da yüzünde mutlu ama tedirgin bir ifade gördü.

«Heidi, ne yapıyorsun.»

«Sus, tek kelime söyleme.»

84

Ne itmişti onu buna? Halleck ömründe karısının böyle bir işe kalkışmadığına, hatta onun aklından bile böyle bir şey geçirmemiş olduğuna yemin edebilirdi. Ama yapmış ve çingene karışım ezmesine neden olmuştu.

Gerçeği söyle! Kiloları görmezden geldiği gibi, her olayı da göz ardı edebilirsin, değil mi? Ama artık bahane bulma zamanı çoktan geçti. Artık sadece gerçekler kaldı ortada.

Gerçek ise, Heidi'nin beklenmedik davranışının, belki de beklenmedik olduğu için kendisine aşırı haz vermiş olduğuydu. Sağ kolunu karısına uzatarak sarı külotu ortaya çıkacak biçimde eteklerini kaldırmıştı. Bu sarı külot o ana kadar kendisine hiç bu kadar çekici gelmemişti, belki de eteklerini ilk kez sıyırması arzularını bu denli kamçılamıştı. Gerçek o anda dikkatinin yüzde seksen beşi araba kullanmak dışındaki eylemlere çevrili olmasındaydı, belki de gerçek o günün Fairview sokaklarında in cinin top oynadığı bir iş günü olmamasında gizliydi. Fakat aldırma, gerçek sadece Billy'nin o anda içinde bulunduğu durumdu. Aslında ihtiyar çingene karısı, Firebird le Subaru'nun arasından ok gibi fırlamamıştı, gerçekte, karacığır le-kesiyle kaplı ellerinde İngiliz kadınların alış veriş için devamlı kullandıkları türden filesiyle iki arabanın arasından yürüyerek önüne çıkmıştı. Halleck kadının fi-lesindeki bir kutu toz deterjanı bile anımsamaktaydı. Çingene etrafına bakmıyordu, bu doğru. Ama kesin gerçek de, ancak otuz beş mille giden Halleck'in kadının farkına vaktinde varsaydı, metreler önce arabayı durdurabileceğiydi. Tabii dikkatini o arada araba kullanmaya toplamış olsaydı. Ama bütün dikkati belinden aşağıda, sınırına dayandığı orgazmdaydı. Heidi'nin zarif

85

parmakları gevşeyip kasılıyor, ileri geri hareket ediyordu.

Davranışı çok yavaş, ümitsizce geç olmuştu. Heidi'nin eli şokun etkisiyle orgamnda kasılınca, Billy sonsuz bir saniye boyunca müthiş bir acı ve kaçınılmaz bir zevk duydu.

İşte gerçekler bunlardı. Ah, durun bir dakika dostlar, bekleyin. Daha iki gerçek daha yok mu? Eğer Heidi biraz seks heyecanı yaşamak için o günü seçmemiş olsaydı, araba kullanmanın bilincinde olacak olan, motorlu bir taşıtı sürdüğünü aklından çıkartmayacak olan Halleck kadını vaktinde fark ederek, bebek arabalarını itmekte olan annelerin korkuyla bakmalarına neden olacak bir fren gıcirtısıyla duracak, kadını ezmeyecekti.

Olayı henüz anlayamamış, şaşkın şaşkın bakan çingene karısına «Önüne baksana be kadm. Tarlada mısın?» diye bağıracaktı belki de. Heidi'yle birlikte kadının karşıya geçmesini yürekleri çarparak izleyecekler, belki de frenin etkisiyle yere dökülmüş olan alış veriş paketlerinin döşemeleri rezil etmesine ağlayacaktı Heidi.

Her şey yolunda olmuş olacaktı o zaman. Mahkeme olmayacak, burnu düşmüş ihtiyar çingene çıkışta onları beklemeyecek, elini Halleck'in suratına sürerek, iki kelimelek lanetini söylemeyecekti. Bu birinci yardımcı gerçektir. Bundan kaynaklanarak ortaya çıkan ikinci gerçek ise, olayları ve bütün başından geçenleri Heidi'nin üstüne yıkmaktı. Bütün suç onundu aslında. O anda karısının yapmakta olduğu şeyi kendisi istememişti. Karısına, «Eve kadar daha üç milimiz var, bana ellerinle bir oyun çekmeye ne dersin?» dememişti. Yok, hayır. Karısı kendisi istemişti böyle bir şeyi ve zamanlaması da harikaydı doğrusu.

86

Şimdi, bunu onun suçu olduğunu çingene bilmiyordu ve lanetini Halleck'e okumuştur, bu yüzden Hal-leck tam olarak otuz kilo vermişken o burada oturmuş, gözlerinin altında koyu halkalar ve bozuk bir ciltle bakmaktaydı. O halkalar öldürmeye yetmezdi onu, değil mi? Tamam, cildi de solgundu. Ama ihtiyar çingene ona değmemiştir.

Korkularını karısına açmayı düşündüğü o an, ona açıkça: Çingene bana lanet ettiği için büyüledi beni, onun için kilo veriyorum demeyi düşlediği o an... geçti artık. Nefretinin de bir anda yükselmesi, beyninden fıskırması geçti o anla birlikte.

Beni dinle demiş, karısı da iyi bir eş havalarında Ne var Billy? demiştir.

Aslında söylemek istediği o olmadığı halde «Gidip Mike Houston'u göreceğim,» diye cevapladı. Meta-bolik test serilerine başlamak için kaydını yaptırsın. Bok canına!»

«Oh, Billy?» Karısının iki yana açtığı kollarının arasına girdi. Burasını huzurlu bularak az önce içine düşmüş olduğu nefret çukurundan utandı... Ama havalar güzel bir bahardan yaza dönüşüp, Fairview'da sıcakların bastıracağı o günlerde nefret dalgalar halinde elinde olmadan, istemeden geri gelmeyi sürdürdü.

87

BÖLÜM 10:89

Houston aracılığıyla metabolizma araştırmaları için randevu aldı. Doktor sürekli kilo vermekte olduğunu ve geçen ayki kontrolünden sonra on beş kilo vermiş olduğunu duyunca eski iyimserliğini yitirdi.

Randevu hakkında bilgi vermek için Halleck'i üç saat sonra aradığında, «Belki de hâlâ bunların iyi bir açıklaması olabilir,» diyerek duymak istediğini söyledi Billy'ye. İyi bir açıklama, Houston'un beynindeki bazı gariplikler olarak nitelendirdiği durumlar artık iyice çıkmaza girmişti demek.

«Ahhaa,» çekerek göbeğinin olması gereken yere baktı. Önünde bütün haşmetiyle yerleşmiş olan koca göbeğini özleyeceği hiç aklına gelmezdi. O ayakkabılarının ucunu görmesini engelleyen, boyaya ihtiyaçları olup olmadıklarını anlamak için üstünden eğilip bakmasını gerektiren göbek. Hele hele bir gece önce çok içip de ertesi gün birkaç basamaktan oluşan bir merdiveni, alnında ter tanecikleri birikmiş, sol kolunda başlayan hafif bir sızı ile nefesi tıkanmış bir durumdayken kendisine söylemiş olsalardı, göbeğinin yerinde günün birinde yeller eseceğini yani, dünyada inanamazdı. Ama gerçektir işte, o kahredesice göbeğini öz-lüyordu şu anda. Ve onun kendisine bir arkadaş olduğunu garip bir biçimde sezinlemekteydi.

89

«Eğer hâlâ geçerli, normal bir sebep varsa, ne olabilir bu?» diye Houston'a sordu.

«İşte arkadaşlar sana açıklayacak bunu,» diyerek «umarım» diye ekledi Houston.

Randevusu New Jersey yakınlarındaki Henry Glass-man Kliniği'ndeydi. Üç gün süreyle kalması gerekmekteydi orada. Yapılacak testlerin ve kalma ücretlerinin ne kadar tuttuğunu öğrenince, hastalık sigortasını çok önceden yaptırmış olduğuna sevindi Halleck.

«Bana geçmiş olsun kartı yolla,» diyerek telefonu kapattı.

Randevusu bir hafta sonraya rastlayan 12 Mayıs' taydı. Aradaki günlerde iğne ipliğe dönüşmesinin yarattığı paniği erkeklik gururuna yedirmemeye çalışarak unutmaya çabaladı.

Bir akşam yemeğinde Linda'nın, «Çok kilo veriyorsun babacığım,» demesi üzerine, elindeki silahlarına sarılarak, önündeki üç kalem domuz pizolasını elmalı sosa batıfıp, saniyede yutuverdi. Arada da iki tabak püreyi bitirmişti.

«Eğer rejim yapıyorsan kes artık.»

Siliniş süpürülmüş tabağını işaret ederek, «Rejim yapar gibi bir halim mi var?» diye sordu.

Ses tonu oldukça yumuşaktı, gene de Linda bir dakika sonra peçetesini yüzüne bastırarak hıçkırıklar içinde yemek odasını terk etti.

Anlamsız bir yüzle kendisine bakan karısına aynı ifadeyle baktı.

Dünyanın sonu böyle gelir işte, gümbürdeyerek değil de zayıflayarak diye aklından geçirdi.

«Ben onunla konuşurum,» diyerek kalktı masadan.

«Şu durumunla onunla konuşmaya kalkarsan, ce-

90

naze görmüş kadar korkacaktır,» diyerek durdurdu karısı.

Ona karşı gene aynı metal tadındaki nefreti kabardı. 93. 92. 91. 90. Sanki birisi, örneğin burnu çürük ihtiyar çingene, doğaüstü gücünü kullanarak onu kemiriyor, günden güne erimesini sağlıyordu. En son 90 kilo olduğu devri düşündü. Üniversitede mi? Olamaz, daha önceleri, lise yıllarında ancak.

Beş ile on iki Mayıs arasındaki uykusuz gecelerinden birinde bir zamanlar okumuş olduğu Afrika Büyüsü adlı kitaptaki büyülerin açıklanması aklına geldi. Büyü kurbanı büyüünün gerçekleştiğini düşündüğü için gerçekleşiyordu kötülükler. Yani doğaüstü güçler yoktu, telkinle gerçekleşiyordu büyü.

Belki de Houston haklı, diye düşündü. Çingene öyle istediği için zayıflamayı düşünüyorum şuur altından. Ama şimdi bunu durdurmak da elimde değil. Afrika Büyüsü kitabına karşılık olarak.. Olumsuz Düşüncenin Gücü adlı bir eser yazsam milyonlar kazanırım.

Bu durumda telkin gücü düşüncesinin palavra olduğunu söylemekteydi içinden bir ses. Ama çingenenin kendisine söylemiş olduğu sadece 'daha sıkı' sözcükleri idi. 'İçimdeki gizli güce dayanarak seni lanetliyorum, bundan böyle ölene kadar haftada üç beş kilo vereceksin' dememişti, veya 'hokus pokus, bundan sonra kendine yeni Pierre Cardin kemerler almazsan, mahkemede itirazlarını Jockey marka donlarınla yapmak zorunda kalacaksın' da dememişti. Kahretsin Billy, ancak zayıflamaya başladıktan sonra fark edebildin herifin sana ne söylemiş olduğunu.

Belki de o zaman ancak idrak edebildim sözlerin anlamını. Ama...

Böylece iç tartışması sürdü.

91

Eğer psikolojik bir durumsa, gerçekten telkin gü-cüyse gene de bu duruma nasıl karşı koyabileceği sorunu cevapsız kalmaktaydı. Nasıl yenecekti bu gücü? Kendisini yeniden şişman olarak düşünmenin bir yolu var mıydı? Örneğin bir ipnotizmacıya, kahretsin psi-kiyatriste!, gidip derdini açsa. Kafacı kendisini uyutup, çingenenin lanetinin ortadan kalktığına inandırıcı telkinde bulunabilirdi belki de. Bu olabilirdi.

Veya olamayabilirdi de, tabii ki.

:£ \$: %

Glassman Kliniği'ne yatmasından iki gece önce Billy gene teraziye çıkarak kasvetle kadrana baktı: bu gece 89. Orada öylece dikilip durmuşken doğal olarak, hani bilinçaltı bir düşünceyi günlerce, aylarca saklardı da sonra bilinç bunu' bir anda su üstüne" çıkartırdı ya, o şekilde aslında bu korkularını Hakim Carry Rossington'la tartışması gerektiği aklına geldi.

Rossington sarhoşken bir göğüs mmcıklayıcıydı ama ayıkken, veya bir dereceye kadar ayıkken çok sevimli ve anlayışlı olurdu. Ağzı da sıkı biriydi ayrıca. Gene de Halleck onun bir partide sarhoşken, ki Rossington umumiyetle akşam saat dokuzdan itibaren bir yerlerde martinisinden yeşil zeytinleri çıkartarak, ellerini başkalarının karlıklarını göğüslerinde temizleyerek sohbet dalardı, dost Billy Halleck'in çingeneler ve lanetleri hakkındaki paranoid-şizofren korkularını dile getirirken, diğer insanların aksine konuyu iki kez düşünmüş olacağından emindi. Duruşmada yasal olmayan hiçbir şey yapılmamıştı, olay belediyenin ağır topunun kanunlarda yeri olan bir suç işlemiş olmasıydı ve ne sahte tanıklar dinletilmiş ne de kanıtlar ters yüz edilmişti. Aslında kurnaz Cary Rossington uyuyan köpeğe

92

tekme atmadan etrafından dolanmıştı, bu çok az bir ihtimalle de olsa ortaya çıkarsa Rossington'un şerefine leke sürebilirdi. Olay yerine gelen polisin, arabayı kullananın (aynı zamanda kazayı da yapanın) kimliğini öğrenince ona alkol testi yaptırmamış olması da suç sayılabilirdi ya. Rossington bunu da görmezden gelmiş, test sonuçlarını istememişti. Bunun gibi birkaç eksik daha atlanılmıştı.

Hayır, olayın Cary Rossington'a anlatılmasında bir sakınca yoktu, en azından olayın önemini kaybedeceği beş altı yıl sonraya kadar. Halleck öncelikle içinde bulunduğu yılı düşünmeliydi, bu gidişle yaza varmadan temerküz kampından kaçmış bir yaşayan ölü durumuna düşecekti.

Hemen giyinerek aşağı indi ve portmantodan hafif bir ceket aldı üstüne.

Heidi mutfaktan çıkarak «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Dışarı çıkıyorum. Geç kalmam.»

Leda Rossington kapıyı açarak Halleck'e sanki ilk kez görüyormuşçasına baktı. Arkasındaki holden gelen ışık kendisine aristokrat bir görüntü veren çıkık elmacık kemiklerini, siyah saçlarının arasından belli olan beyaz (yok, gümüşü, diye düşündü Halleck. Leda alt tabakadan bir insanın beyaz saçlarına asla sahip olmaz.) telleri ve en fazla 1500 dolararcığa alınmış olan çimen yeşili Dior elbisesini aydınlatmaktaydı.

Bakışı Halleck'in huzurunu kaçırdı. Artık kim olduğum belli bile olmayacak kadar mı zayıfladım? diye düşündüyse de buna inanmadı. Yüzü incelmış, uykusuzluktan gözlerinin altında renksiz torbacıklar belirmiş, ağzının etrafında derince birkaç endişe çizgisi belirmiş-

93

ti, ama gene de eski Billy Halleck'ti. Kossington'la-nn holündeki lamba (1880'lerin New York caddelerini süsleyen lambaların tarzında demirden döğülmüs bir Horchow Koleksiyonu, 687 dolar artı nakliye,) kendisini de aydınlatacak kadar parlak değildi ve üstünde ceketi vardı. Ne kadar kilo vermiş olduğunu anlayamazdı kadın, yoksa anlayabilir miydi?

«Leda, ben Bill. Bili Halleck.»

«Tanıdım, Billy. Nasılsın?» Eli hâlâ sıkılmış bir yumruk halinde gırtlığının üstünde durmaktaydı. Elli dokuz yaşında olmasına rağmen hatları hâlâ yumuşaklığını koruyordu ama yüz gerdime ameliyatları boynuna bir dirilik katamamışlardı.

Belki de sarhoş. Veya? Bolivya kar taneciklerini nazikçe burnuna çeken Houston'u düşündü. Uyuşturucu? Leda Rossington mu? Elinde bir şey yokken iki sanzatu açılışı yaparak, oyunu çıkartan bu kadından beklenmezdi bu. O zaman: Korkuyor, dehşet içinde. Neden? Yoksa benim başıma gelenlerle mi ilgili?

Saçma. Gene de Leda Rossington'un dudaklarının kısılmasının, gözlerinin altındaki kendisinininkilere benzer torbacıkların, yakasını çekiştirirken ellerinin titremesinin nedenini öğrenmek için anlatılmaz bir arzu duydu.

On beş saniye kadar sessizce birbirlerini süzdükten sonra aynı anda konuşmaya başladılar.

«Leda, Cary...» «Cary burda değil, Billy, o...»

Durdu. Halleck devam etmesi için bir hareket yaptı.

«Minnesota'dan çağırdılar. Kızkardeşi çok hastaymış.»

«Çok garip, onun kızkardeşi yok ki.»

Gülümsedi. Karşısındaki insandan çok rahatsız olup

94

da kaba kuvvete başvuramayacak kadar nazik insanların bıkkın gülümsemesi.

«Erkek kardeşi demek istemiştım. Bu olaylar beni, yani bizi o denli sarstı ki aklım başımda değil.»

«Leda, Cary'nin tek çocuk olduğunu biliyorum,» dedi Halleck sabırla. «Dört beş yıl önce bir gece kafa çekerken anlatıvermişti bana. Hani şu yanıp da sonradan Sarı Kral'm açıldığı o Hastur Bar'da içerken.»

Niçin konuyu bu kadar derine inerek anlattığını anlamadı, ama bir an açıklamada bulunarak kadını rahatlatılabileceğım sanmıştı. O anda arkadan gelen ışıktta, Leda'nın sağ gözünden taşan bir gözyaşının burnunun kenarından ağzının köşesine akmakta olduğunu fark etti. Sol gözü de yaşlardan parlamaya başlamıştı. Ne söylemesi gerektiğini bilmeden kadına bakarken, Leda gözlerini iki kez kırptı ve sol yanağında da bir ırmak oluştu.

«Çek git. Billy dön ve git, anladın mı. Soru da sorma, hiçbir şey konuşmak istemiyorum.»

Halleck kadının yüzüne baktı ve yaşlarla ıslanmış gözlerinin ardındaki amansızlığı gördü. Cary'nin nerede olduğunu söylemeyecekti kendisine besbelli. Ve bir anda, hiçbir ard düşünceye veya kazanma hırsına kapılmaksızın, ceketinin fermuarını açarak kendisini gös-' terdi. Kadının hayretle yutkunurken boğazından çıkan sesi duydu Billy.

«Bak bana, Leda. Tam otuz beş kilo verdim. Otuz beş! Duydun mu?»

«Bunun benimle ilgisi yok ki,» diye haykırdı tız bir sesle. Bir anda yüzünün rengi solmuş, sürmüş olduğu allıklar palyaçonun yüzündeki gibi iki nokta halinde belirgin kalmıştı. Gözleri çiğleşmiş, dudakları porselen protezlerini örtemeyecek kadar gerilmişti.

95

«Yok ama, ben Cary'yle konuşmak istiyorum,» diye üsteledi.

Hâlâ ceketinin önünü açık tutarak bir basamak yukarı çıktı. Hem de nasıl istiyorum. Şimdiye kadar emin değildim ama artık gerçekten konuşmak istiyorum onunla. «Lütfen Leda, nerede olduğunu söyle. Burada mı yoksa?»

Cevabı soru şeklinde geldi, bir an nefesinin kesildiğini sandı Billy. Trabzana tutundu dengesini yitirmemek için.

«Çingeneler yüzünden mi, Billy?»

Nihayet nefesi düzelebildi.

«Nerede olduğunu söyle Leda.»

«Önce benim soruma cevap ver. Çingeneler mi?»

Sonunda konuyu açıklama fırsatı eline geçmiş olduğu halde durakladı. Hızla yutkundtu, başım salladı. «Evet. Galiba. Lanet bu. Onun gibi bir şey, beddua, bela.» Durakladı. «Onun gibi bir şey demek saptırma olur. Tam anlamıyla: Çingeneler beni lanetledi.»

Susarak karşısından alay dolu bir kahkaha bekledi. Bunu rüyalarında o denli çok görmüşü ki. Ama kadın omuzları düşerek başını eğdi. Öylesine bir yeis ve keder tablosu canlandırırıyordu ki, Halleck ani öfke ve dehşetine karşın acıma duygusuyla doldu. İkinci, üçüncü basamakları da çıkarak yavaşça kolunu tuttu, kadın başını kaldırdığı anda gördüğü hınç ve nefret dolu yüz çok şaşırttı kendisini. Son basamağı gerisin geri inerken gene trabzana tutunma gereğini duydu. Karşısındakinin yüzünde gördüğü ifade, geçen ge-) ce

kendisinin Heidi'ye hissettiklerinin resmiydi sanki. Böyle hislerin kendisine yönlendirilmesine hem şaştı hem de anlayamadı.

«Senin kabahatin,» diye tısladı kadın. «Bütün suç

96

sende! Niçin gidip de o çingene orospusuna çarptın? Hep senin suçun!»

Kendinde konuşma gayreti bulamadan Leda'ya baktı. Orospu? Daha da şaştı. Leda Rossington 'orospu' kelimesini mi kullandı? Onun bu tür bir kelimeyi bildiğine kim inanabilir? İkinci düşüncesiye savunmadı: Ben değil, Heidi suçlu. Şimdi de çok iyi kendisi. Gülleri buduyor, keyfi yerinde, hayatından memnun, pembe bulutlar üstünde yaşıyor.

Leda'nın yüz hatları değişti. Şimdi bakışlarında sakın bir ifadesizlik yerleşmişti: «İçeri gir.»

Leda martinisini tam istediği gibi kocaman bir bardak içinde önüne getirdi. Bardakta iki zeytin, iki de kokteyl soğanı vardı ve birinin üstünde altın kaplı minicik bir kılıç saplıydı. Belki de som altındandı kılıç. Oldukça sert hazırlanmıştı içkisi ama aldırış etmedi. Son üç haftadır sarhoşluktan kışkırtıcı düşüncesini bildiği için, içme kapasitesinin de verdiği kilolarla oranlı olarak azalmakta olduğunun farkındaydı. Gene de koca bir yudum alarak sıcaklığın boğazından aşağı kayarak midesini kavurmasını gözleri kapalı izledi. Bol kalorili, harika cin. diye aklından geçirdi.

«Minnesota'da,» dedi kadın içkisi elinde, karşısındaki koltuğa otururken. Sanki kendi bardağı Billy'ye verdiği için daha da büyüktü. «Ama akraba ziyaretine değil, Mayo Kliniği'ne gitti.»

«Mayo mu?»

«Kanserden şüpheleniyor. Mike Houston veya gittiği cildiyeciler bir şey bulamadı ama kanserden şüpheleniyor kendisi. İlk başta herp[^]sten şüphelendi, bi-

ff. 7

97

liyor musun. Benim o hastalığı birisinden kaptığımı iddia etti.»

Billy utanarak başını yere eğdi, ama Leda hikâyesini duvara anlatırcasına sol omzunun üstüne konuştuğu için bunu yapması gerekmemekteydi aslında. Kadın bardağından kuşlar gibi minik yudumlar almaktaydı, içki düzeyi yavaş fakat sürekli alçalmaktaydı.

«İlk söylediğinde onunla alay ettim. Dedim ki, 'eğer herpes olduğuna gerçekten inanıyorsan, zührevi hastalıkları benim termodinamiği bildiğimden daha az tanıyorsun.' Belki de alay etmemem gerekiyordu ama baskıyı azaltmak için böyle konuştum. Korkunun baskısını. Korku hafif kalır, terördü. Mike kremler verdi, öbür cildiyeciler kremler verdi, hiçbiri fayda etmedi. Sonra iğnelere başladılar, fayda etmedi. Senin duruşmandan sonraki hafta içinde Raintree bitpazarında karşılaştığımız burnu düşmüş ihtiyar çingene ilk benim aklıma geldi. Adam kalabalığın içinden çıkarak yanımıza geldi ve dokundu ona, Billy. Cary'ye dokundu. Elini Cary'nin yüzüne sürerek bir şeyler dedi. Sonradan, yaralar çoğalmaya başladığında ona sordum ama cevap vermedi, başını sallamakla yetindi. Çingenenin ne söylediğini söylemedi bana.»

Leda boş bardağını sehpaye koyarken Halleck içkisinden ikinci yudumu aldı.

«Cilt kanseri,» dedi kadın. «Cilt kanseri yüzde doksan iyi edilebildiği için, Cary cilt kanseri olduğuna inanıyor. Kafasının nasıl çalıştığını biliyorum. Zaten yirmi beş yıllık beraberlikten sonra bunu bilmemem komik olurdu. Sahilde oturup içki içip emlakçılarla pazarlık yaptığını, başkalarının karılarına asıldığını, gene pazarlık yaptığını, içtiğini gözlediğim koskoca yirmi beş yıl. Bok, burada oturup, bir doz sakinleştirici Pentothal'dan sonra cenazesinde ne söyleyeceğimi dü-

98

sunuyorum. Sanırım, 'Şimdi iş merkezi olan bir yığın emlak satın aldı, birçok karının göğsünü mıncıkladı, bir yığın da cin içerek beni zengin bir dul olarak geride bıraktı. Ben de en güzel yıllarımı ona harcadım, yaşadığım orgazmların sayısından daha çok Black-glama kürküm oldu. Haydi bütün bunları unutup, bir motele gidelim, deliler gibi içip dansedelim, belki aranızdan biri benim son senelerde sadece üç kez fuhuş yaptığımı, iki kez Mexico City'de, bir kez de Almanya'da becerildiğimi hatırlar da, sutyenime el atar.' gibisinden bir şeyler söyleyeceğim. Aman, siktir. Niye bunları sana anlatıyorum ki? Senin gibi erkeklerin anlayacağı ancak, kanlara atlamak, pazarlık yapmak veya müşterek bahis oynamak!»

Gene ağlamaya başlamıştı. Boşalan kadehin bu geceki ilk kadeh olmadığını anlayan Billy Halleck huzursuzca dikildi koltuğunda. Son içtiği koca yudum midesinde bir yangın başlatmıştı. «Cilt kanseri olduğuna inanmasının yegane sebebi, dünyanın gerçeklerini yadsıyamayacağımdan, hizmetçi romanlarında anlatılan çingene büyülerine kendisini inandırmak istememesinden kaynaklanıyor. Ama gözlerinde, derinliklerde bir şey gördüm Billy. Özellikle geceleri, bir ay boyunca gördüm o ifadeyi. Sanırım o da; bunu fark ettiğimi anladığı için uzaklaşmak ve Mayo'ya yatmak istedi. Doldurayım mı?»

Billy başını olumsuzca sallarken, Leda'nın kendisine yeni bir martini koymak için bara gidişini gözledi. Oldukça basit hazırlıyordu martinileri. Bardağa cin koyup içine yeşil zeytin atarak. Zeytinler dibe çökerken incecik bir iz bırakıyordu. Ta odanın öbür ucunda oturduğu halde cinin kokusu burnuna çarptı.

Cary Rossington'a ne olmuştu? Ne gelmişti basma? Billy Halleck'in bir bölümü bunu kesinlikle öğ-

renmek istemiyordu. Anlaşılan Houston, Billy'nin basma gelenlerle Rossington'un başına gelenleri birbirine bağlamamıştı. Neden bağlamadı ki? Houston çingeneleri bilmiyordu ki, ayrıca sürekli olarak da beynini minik beyaz torpidolarla bombalamaktaydı.

Leda geri dönerek koltuğuna oturdu.

«Eğer telefon eder de geri döneceğini bildirirse,» diyerek sürdürdü. «Captiva'daki evimize giderim. Bu mevsimde çok sıcak olur, ama yeterli cinim olursa ısıyı fark etmem bile. Onunla artık yalnız kalabileceğimi sanmıyorum. Onu, bir anlamda hâlâ seviyorum, ama artık ona katlanamam. Yanımda yattığını, bana degebileceğini düşünmek...» Titredi. İçkisinin bir kısmı üstüne döküldü. Geri kalanını başına dikerek, suya kavuşmuş bir at gibi sesler çıkarttı.

«Leda, nesi var onun? Ne oldu?»

«Ne mi oldu? Tanrım, sevgili Billy, sanırım sana söyledim. Veya, o bu, şekilde biliyorsun sandım.»

Billy başını sallayarak, hiçbir şey bilmediğine inanmaya başladı.

«Cildi pul pul dökülmeye başladı. Cary balık gibi pul dökmeye başladı.»

Hayretten ağız açık kaldı Billy'nin.

Leda'nın yüzünde şaşkın, alaycı, soğuk bir gülümseme belirdi. Hafifçe başını salladı.

«Hayır, gerçek değil. Aslında metamorfoza girdi Cary. Sonunda ya bir sürüngen ya da bir balık olacak.»

Aynı anda attığı çalgınca kahkaha Billy'nin kanını dondurdu. Eyvah, kadın delirmenin eşiğinde, diye düşünürken duydukları titremesine yol açtı. Sanırım ne olursa olsun gene de Captiva'ya gidecek. Kendine gelmek istiyorsa Fairview'dan ayrılması gerek.

100

Leda ellerini ağızına kapatarak, gülmesinden dolayı geçirmiş veya kusmuşçasma bir utanç içinde özür diledi.

Billy cevap veremeyecek kadar şaşkınlık içinde başını sallayarak kendisine yeni bir içki almak için ayağa kalktı. Leda'ya bu an konuşmak için daha rahat gelmişti. Halleck de bunun farkında olarak barda oyalandı bir süre.

BÖLÜM 11:

Adaletin Tartısı

Cary, çingenenin kendisine dokunmasından dehşete düşmüştü. Bu olayla ilgili olarak ertesi gün Raintree polis komiseri Ailen Chalker'ı görmeye gitmişti. Chalker sevimli bir poker arkadaşıydı kendisinin.

Cary'ye çingenelerin Fairview'dan doğruca Raintree'ye geldiklerini söylemişti. Kenti kendiliklerinden terketmelerini de beklediğini eklemişti. Beş gün olmuştu onlar geleli ve aslında genç kızların fallarına baktırmaları, cinsel güçsüzlük çeken erkeklerin ve me-napozdaki kadınların çeşitli soğanlarla hazırlanmış kremleri almaları için üç gün yeterliydi. Genelde üç günde kentlilerin ilgisi azalmaktaydı. Sonuçta Chalker onların pazar günü kurulacak olan bitpazarmı beklediklerine kanaat getirmişti. Raintree'nin geleneksel yıllık pazarıydı bu ve tüm çevre kent halklarının oraya gelmesini sağlardı. Çingenelerin hâlâ orada bulunmalarının sebebini açıklamaktan çok, onları kovanlarına çubuk sokulunca azan eşekarılarına benzeterek, bitpazarmı kadar kalmalarına göz yumduğunu, pazartesi günü kendiliklerinden gitmedikleri takdirde şehirden kovacağı açıklamıştı Cary'ye.

103

Ama buna gerek kalmamış, pazartesi sabahı çingeneler ardlarında tekerlek izleri, bir yığın soda ve bira kutusu (anlaşılan Connecticut'm iade yasasından haberleri yoktu) ve Chalker'm tahlil için ancak uzun bir çubukla yerden kaldırebildiği yırtık pırtık bir iki battaniye bırakarak kamp kurdukları arsadan ayrılmışlardı. 'Güneşin batmasıyla doğması arasında geçen bir süre içinde çingeneler arsayı, Raintree'yi Patchin Eyaleti'ni terk ettiler,' demişti Chalker poker arkadaşına, kendisinin de bilmediği ve de bilmek istemediği bir yöne hareket etmişti çingeneler.

İhtiyar çingene pazar günü öğleden sonra Cary'nin yüzünü ellemiş, o gece çingeneler kenti terk etmiş ve pazartesi sabahı da Cary, Leda'nın anlamadığı birtakım hukuksal nedenler ileri sürerek, çingene hakkında

ifade vermek üzere karakola gitmişti. Salı günü de dertler başlamıştı. Cary, duşunu aldıktan sonra üstünde sadece bornozuyla aşağı kahvaltı salonuna inerek «Şuna bak,» demişti karısına.

Gösterdiği yer karın boşluğunun biraz üstündeydi. İz şeklinde kabarmış bir doku. Cildi, tenis, yüzme ve kışın kullandığı UV lambasından sütlü kahverengideyken, orası daha açık bir renk almıştı. Bazen güneşte kumsalda çok yürürse topuklarında oluşan nasırların rengini hatırlatmıştı gördükleri Leda'ya. Oraya parmağını değdirmiş, (sesi burada iğrenti doldu) ve elini hemen geri çekmişti. Doku sert, pütür pütür gelmişti kendisine. 'Zırh' kelimesi yükselmişti beyninde o an.

«O çingenenin bana mantar veya cerahatli bir deri hastalığı bulaştırdığını düşünmüyorsun, değil mi?» diye sormuştu Cary telaşla.

Leda da «Senin yüzünü elledi, hayatım, karnını değil,» diye cevaplamıştı. «Hadi, çabucak giyin. Bri-104

och*umuz var. Koyu gri takımınla kırmızı kravatını tak ve Salı** günü için hazır ol sevgilim.»

İki gece sonra Leda onun banyodan haykırdığını duyarak üst kata fırlamıştı. Bütün keşiflerimiz de banyoda gerçekleşiyor diye düşündü Halleck. Cary, traş makinesi elinde çalışır durumda, gömleğinin önü açık, koca gözlerle aynanın karşısında durmaktaydı.

Sarımsı doku genişlemiş, karnıyla göğsü arasında daralıp genişleyen bir ağaç şeklini almıştı. Etrafını çeviren normal etin iki üç misli kalınlığa erişmişti ve üstünde neredeyse çeyrek dolar kalınlığında yarıklar oluşmuştu. O an ilk kez olarak kocasının zırh gibi bir kabuğa bürünmekte olduğunu düşünmüştü Leda. Midesinin bulandığını hissetti.

«Bu ne, Leda. Nedir bu?» diye haykırdı karısına Cary.

«Bilemiyorum,» dedi sesinin sakin çıkmasına çalışarak. «Ama hemen Michael Houston'u görmelisin, bu açık. Hemen yarin, Cary.»

«Yo, yarin olmaz,» dedi karnındaki gelişmiş nası-rımsı san iğrenç bölgeye bakarak. «Yarına geçmezse öbürgün belki, ama yarin olmaz.»

«Cary...»

«Bana Nivea'yı uzat!»

Kocasının dediğini yaparak bir süre daha kaldı. Ama Cary'nin o iğrenç sarı dokuları parmak ucuyla kremlemesi, ellerini oraya değdirmesine dayanamayarak banyodan kaçtı. Halleck'e söylediğine göre, ilk kez olarak ayrı yatakları olmasına, Cary'nin uykusunda dönerek kendisine sarılamayacağına şükrettiği andı o. De-

* Paskalya çöreği hamuru ile yapılmış bir tatlı çörek.

* Salı: Paskalya'nın kutsal salısı.

105

diğine göre, parmaklarının hirt hirt o deri tabakanın üstünde gidip gelmesini hissederek saatlerce uyanık kalmış o gece. Ertesi gece, Cary'nin o dokunun daha iyi olduğunu söylemesi üzerine, daha iyi bir gece geçirmişti. Aslında kendisine veya Cary'nin kendisine yalan söylemekte olduğunu fark etmesi gerekmekteydi. Cary en mutlu anlarında bile kendisini kandırmaya devam eden egoist bir orospu çocuğu ilkesini elinden bırakmamıştı. Bardaklarla oynamayı sürdürdüğü bardan geri gelmeden Cary'nin yaptıklarının bununla da kalmadığını ekledi.

O denli şeyler yapmıştı ki karısına, sonunda Leda da kendisine göre bir yaşam biçimi, bencil bir tutum bulmak zorunda kalmıştı.

Üçüncü gece üstünde sadece pijamanın altıyla yatak odalarına girmişti kocası. Gözleri yumuşak, kederli ve şaşkındı. O anda Leda, en büyük yazar olarak nitelendirdiği Dorothy Sayers'in yeni bir macerasını okumaktaydı. Ve kitap parmaklarından düşürmüştü kocasını gördüğü anda. Neredeyse çılgın atacaktı, Billy'ye söylediğine göre, ama nefesi kesilmişti birden. Billy kişisel hislerin sadece şahsa ait olmadığını, Cary'nin de kendisi gibi kuruntu çukurunun deliliğinden geçtiğini düşünme fırsatı buldu o anda.

Leda kocasının tüm karnının ve göğsünün büyük bölümünün artık puldan başka bir şekilde adlandırılmayacağı sarı dokuyla kaplanmış olduğunu, gördü. Bütün bedeni yanık bir kumaş gibi kaplanmıştı o pulumsu kabukla. Yarıklar her tarafa doğru siyah çizgiler halinde uzanıyor, en çok derinleştikleri yerlerde de bakmak istemeyeceğin pembe çukurlar oluşturuyorlardı. Yarıkları bomba çukuru etrafındaki çizgilere ben- zetsen bile, ikinci düşüncede aklına iğrenç şeyler gele-

106

rek mideni bulandırıyor. Kenarlarda o çirkin sarı deri daha da kabarık duruyordu. Pullar. Bir balığın-kindin daha iğrenç, timsahın, iguananın veya koca bir sürüngenin gövdesini andıran koca pullar.

Sol göğsünün pembe ucu halen belirgindi, ama diğer taraflar o sarı pütürtülerle kaplanmıştı. Sağ göğüs ucu yokolmuş, garip doku koltuk altlarından geriye doğru uzanarak, Cary'yi bir hortlak gibi sarmalamıştı. Göbek deliği de kaybolmuştu. Ve...

«Pijamasını sıyırdı,» diye anlatmayı sürdürdü. Artık üçüncü içkisine başlamış, kuş yudumlarıyla içmeye koyulmuştu. Gözlerinde yeniden yaşlar birikti ama ağlamadı.

«O anda sesimi yeniden buldum. Açmamasını söylediğim anda, dediğime uydu ama artık sarı derinin oralara kadar indiğini, kasıklarındaki kılların dökülmüş ve o deriyle kaplanmış olduğunu görmüştüm bile. Penisi kaplanmamıştı o pislikle henüz.

«'Daha iyiye gidiyorsun sanmıştım' dedim.»

«'Ben de öyle zannediyordum,' diyerek ertesi gün Houston'dan randevu aldı.»

Ona da beyinsiz üniversite öğrencisinden ve üçüncü kes diş çıkartan kadından bahsetmiştir eminim, diye düşündü Halleck.

Ertesi hafta Rossington New York'un en iyi der-matologlarıyla görüşmüştü. Anında kendisine teşhis konulmuş ve yüksek dozda gamma ışınları verilmeye başlanmıştı. Kabuksu pullu deri yayılmasını sürdürmüştü ama. Acımadığını söylemişti Cary karısına. Sadece eski derisiyle yenisinin birleştiği yerlerde bir kaşıntı vardı o kadar. Yeni derisinde his yoktu. Ve artık yüzüne yerleşen acı gülümsemesiyle, önceki gün oraya yanar sigara bastırıldığını, ama hiçbir şey hissetmediğini de anlatmıştı.

107

Elleriyle kulaklarını tıkayarak ona susmasını haykırmişti Leda.

Cildiyecilerin hepsi Cary'ye yanlış yol tutturdıklarını itiraf ettiler sonunda. 'Yani ne demek istiyorsunuz' diye sordu o da. 'Sen anlamışsmdır' dediler ve hipovitlere başladılar. Yani yüksek potansiyelli vitamin kürleri, iğneler falan. Tam bu esnada artık izler Cary' nin ensesine yürümeye başladı. Çene altları, en sonunda da yüzünü kapladı o korkunç dokular. Artık cildiyeciler de çaresiz kaldıklarını açıkladılar, tabii bir süre için sadece. Sonra yok modern tıp, yok teknoloji, iyileşir falan filan, bir yığın martaval okumayı sürdürdüler.

Cary karısına, artık çingenelerden bahsetmeye devam ettiği takdirde dinlemeyeceğini söylemiş, Leda da bu konuyu son kez açtığı anda üstüne yürüyerek ona vurmaya kalkışmıştı. O an görmüştü Leda başparmağıyla işaretparmağı arasının da o iğrenç dokularla kaplanmış olduğunu.

«Bu cilt kanseri. Bende ki cilt kanseri! Kes artık bu saçma sapan çingene hikâyelerini, kanser var bende ve iyileşeceğim,» diye haykırıştı Cary.

Tabii ki o haklıydı, Leda on dördüncü yüzyıldan kalma büyü hikâyeleriyle uğraşmaktaydı, kocası bir hukukçu olarak doğruyu bilirdi. Ama o bitpazarında, kalabalığın arasından fırlayan çingenenin Cary'nin suratını ellemesiyle olayların başladığını çok iyi biliyordu. Biliyordu ve kocasının eli kendisine vurmak için kalktığı anda onun da bunu bildiğini anladı.

Yokluğunda işlerini yürütmesi için arkadaşı Glenn Petrie'yle anlaştı. Dostu, meslek ve golf arkadaşının cilt kanserine yakalanması çok üzümüştü Petrie'yi.

Halleck'e söylediğine göre, aradan Leda'nın hatırlayamadığı veya konuşmak istemediği iki hafta geçti.

108

Bu süre boyunca Cary, ya yatağında, ya çalışma odasında, ya da koluna yaslanarak mutfak masasında ölü gibi uyumuştü hep. Her gün saat dörtte içkiye başlamıştı. Elinde JB viskisi, televizyonun karşısına geçerek değişik istasyonları izlemişti sabaha kadar. Bütün bu süre boyunca da viski şişesini boynundan tutarak içkiyi Pepsi içer gibi kafasına dikip içiyordu. Bu gecelerden bazılarını ağlamakla geçirmekteydi. Karısı bazen aşağı iner, onu televizyonun karşısında, kor medyen türlü şaklabanlıklar yaparken hüngür hüngür ağlar bulurdu. Arada bir de, şükür ki oldukça ender, viski şişesi artık ellikten çıkmış elinde, evin içinde küfür ederek dolaşır, hastalığının sadece boktan bir cilt kanseri olduğunu haykırır, karısına duyup duymadığını küfürlerle bağırarak sorar, hastalığa UV ışınlarının sebep olduğunu, bunu kendisine öneren şarlatan doktorların hepsinin canının cehennemlik olduğunu bağırırdı. Etrafı kırıp döktüğü de olurdu böyle gecelerde.

«Sonunda bu gecelerin çoğunluk Mrs. Marley'in temizliğe geldiği günlerin akşamına rastladığını fark ettim,» dedi Leda bıkkınlıkla.

«Kadın buradayken Cary tavan arasına saklanırdı bütün gün. Görülürse bütün kentin hastalığından ve halinden haberdar olacağını biliyordu. Mrs. Marley geldiği günler saklanmak zorunda kaldığı için kendini toplumdandan atılmış biri gibi veya hortlak gibi falan görüyordu herhalde, akşam da bütün hıncını kusuyordu,

«Sonunda da böyle gitti demek Mayo Kliniği'ne,» dedi Billy.

«Evet,» diye onaylayarak nihayet Billy'ye bakma cesaretini gösterdi. Alkolden şişmiş yüzünde dehşet ifadesi de vardı.

109

«Ne olacak o şimdi, Billy? Ne olabilir?»

Billy başını salladı. En ufak bir fikri bile yoktu bu konuda. Ayrıca Güney Vietnamlı generalin Vietkong askerini başından kurşunlarken çekilmiş haber fotoğrafı hakkında ne denli fikir yürütmek istemezse, bu konu hakkında da düşünmek istemiyordu.

«Sana Minnesota'ya uçmak için özel uçak kiraladığını söylemiş miydim? Çünkü insanların kendisine bakmalarına tahammül edemiyordu. Bunu söylemiş miydim, Billy?»

Billy başını gene salladı.

«Ona ne olacak?»

«Bilemiyorum.» Bir yandan da sen bana ne olacağım söylesene diye geçirmekteydi aklından.

«Sonunda artık pes edip gitmeye karar verdiğinde iki eli de hayvan pençesine dönmüştü. Gözleri... gözleri nasır oyukların içinde iki mavi parlak nokta olmuştu. Burnu...» Ayağa kalkarak Billy'ye doğru yürümeye çalıştı, fakat bacağını şiddetle sehpaye çarptı. Şu anda çarptığının farkında değil ama yarın bacağındaki mosmor lekeyi görünce belki hatırlar.

Kadın Billy'nin elini yakaladı. Gözleri kocaman sulu havuzlar gibiydi. Dehşetle bir sır verir gibi konuşması Billy'nin ense tüylerini ürpertti. Leş gibi cin kokuyordu nefesi.

«Şimdi artık tam bir timsaha benziyor. Evet, gerçekten timsaha benziyor, Billy. Tam bataklıktan çıkıp da insan elbisesi giymiş gibi. Gerçek bir timsaha dönüşmesinden korkuyordum, onun için gittiğine memnunum. O gitmeseydi ben çeker giderdim. Evet, çantamı kaptdığım gibi kaçardım buradan ve., ve..»

Billy'ye gittikçe daha çok abanmaya başladı, buna dayanamayıp aniden ayağa kalkınca dengesini yitiren

Leda'yı tutmakta güçlük çekti Billy, belli ki kendisi de az içmemişti. Eğer kadını son anda tutamasa, demin çarptığı üstü mermer kaplı sehpaye (Trifles, 587 dolar artı nakliye) beyin üstü düşerek kafasını patlatacak. O zaman sadece bir çürükle uyanmak yerine sabaha kendisini ölü bulurdu. Gözlerini görünce, belki de ölmüş olmayı yeğleyebileceğim düşündü Billy.

«Leda, benim gitmem gerek artık.»

«Tabii, sadece istihbarat için uğramıştın zaten, değil mi, sevgili Billy?»

«Üzgünüm. Olanlar için gerçekten üzgünüm,» dedi ve farkında olmadan ekledi: «Konuşursan Cary'ye sevgilerimi ilet.»

«Artık konuşmak zor,» dedi uykuda gezer gibi. «Ağzında da başladı. Diş etlerini ve dilini de sardı. Ben onunla konuşuyorum ama onun söylediği her şey hırıltı gibi çıkıyor ağzından.»

Billy holde gerisin geri yürüyor, kadının kültürlü olmaya çabalayan peltek konuşmasından, nefesindeki cin kokusundan ve dehşet dolu sulu gözlerinden bir an evvel kaçmaya çalışıyordu.

«Gerçekten artık timsaha benziyor. Bir an evvel, derisini ıslak tutmak için bir havuza koymalarını istiyorum onu.»

Gözlerinden yeniden yaşlar akmaya başlamıştı, Billy kadının elindeki martiniyi üstüne basma döktüğünü fark etti.

«İyi geceler, Leda,» diye fısıldadı.

«Neden, Billy, o ihtiyar kadına neden çarptın da bu belaları başımıza sardın?»

«Leda...»

«Birkaç hafta sonra gene gel.» Hâlâ arkasındaki kapının tokmağını bulmaya çalışan Billy'nin üstüne yürüyordu.

111

«Gene gel de, otuz kırk kilo daha vermiş halini göreyim. Nasıl da güleceğim senin o haline.» Billy sabrını taşırmamak için üstün bir güç harcıyordu artık. Sonunda tokmağı bularak çevirdi. Gecenin serin havası kendisini takdis edilmiş gibi ferahlattı. «İyi geceler, Leda. Gerçekten üzgünüm...» «Üzüntün senin olsun!» diye bağırarak martini kadehini üstüne fırlattı. Kadeh kapının kenarına çarparak parçalandı. «Niye çarptın ona, piç! Niçin bütün bunlara sebep oldun? Niçin, niçin?»

Halleck ancak Park Lane ile Lantern Drive'm köşesine kadar yürüyebildi ve oradaki otobüs durağının içindeki banka kendisini yıkılır gibi bıraktı, sıtma nöbeti geçirir gibi titriyor, midesi asitten yanıyor, başı da cinden dönüyordu.

Düşündü: Kadına çarpıp öldürdüm, sürekli zayıflıyor ve bunu dur duramıyorum. Cary Rossington duruşmayı yönetti ve beni kurtardı, şimdi Mayo Kliniği'n-de. Ve karısının anlattığına bakılırsa Maurice Sendak'ın 'Her Taraf Timsah Dolu' filminden fırlamış gibi. Başka kim karışmıştı bu işe? Çingenenin öc almaya karar verdiği başka kim olabilir bununla ilgili?

Çingeneler kente ilk gelip gösteri yaptıkları sırada onları kent parkından kovan iki polis geldi aklına. Biri sadece elçilik yapmış, verilen emri yerine getirmişti. Peki, emri kim vermişti? Tabii ki polis şefi... Duncan Hopley.

Çingeneler, parkta gösteri yapma izinleri olmadığı için kovulmuşlardı. Aslında işin bu kadarla bitmediğini kendileri de anlamışlardı şüphesiz. Eğer çingene halkını atmak istersen daha birçok kanun bulunurdu. Ser-

112

serilik, halkın huzurunu bozma, kaldırıma tükürme, daha aklına ne gelirse.

Çingeneler, kentin batı yakasında yaşayan, Arncaster isminde huysuz bir çiftçiyle anlaşmışlardı. Zaten her zaman her yerde anlaşabilecekleri huysuz bir çiftçi bulurlardı. Arncaster gibi meretleri bulmak için özel koku alma yetenekleri vardır bunların, diye düşündü durağın damına düşen bahar yağmurunun ilk damlalarını dinleyerek. Basit bir gelişim. İki bin yıllık bir göçebe hayatının sonucu. Birkaç kişiyle konuşulur, belki madam Azonka birkaç kişiye bedavadan fal bakar ve şehirde arsası olup da parası bulunmayan, kanunlardan ve toplumdaki çok hoşlanmayan, sırf inattan pire için yorgan yakan birinin adını bulurlar. Bu tiplerin adının kokusu hemen alınır ve kendileriyle temas kurularak arsa birkaç günlüğüne kiralanır. Bazen bir kentte birden çok Arncaster tipinde adam olduğundan, aralarından birini seçme olanağı bile çıkar. Tıpkı atalarının yüzyıllar önce yaptıkları gibi arabalarını halka şeklinde park ederler, ateş yakmak için izin alırlar. Ondan sonra da geceleri ateşin başında eğlenir, güler, çoğunlukla da bir veya iki şişe içkiyi elden ele dolaştırarak kafa çekerler.

Bütün bunlar Hopley'e makul gelebilirdi aslında, diye düşündü. Çünkü genellikle bu yöntem uygulanırdı. Çingenelerden bir şey satın almak veya falına bakmak isteyenler Batı Fairview Caddesi'nden Arncaster'in çiftliğine giderdi; orası en azından kentin merkezinde değildi, çingeneler de hep onun çiftliği gibi göze çirkin görüldüğü için kent dışında kalmış yerler bulurlardı. Oradan da Raintree'ye veya Westport'a geçerler, ortadan çekilip giderlerdi.

Ama bu sefer, kazadan sonra, ihtiyar çingenenin

P.: 8

113

mahkeme merdivenlerine gelerek, Halleck'in suratına dokunup başına bela sarmasından sonra 'genellikle uygulanan bu yöntem' sarpa sarmaya başlamıştı.

Hopley çingenelere iki gün süre tanıyıp da onlar buna aldırış etmediklerinde onları kovan polis olmuştu. Başta Jim Roberts ateş yakma izinlerini iptal etmişti. Önceki hafta boyunca şiddetli yağmur yağmış olmasına rağmen, yangın tehlikesi ileri sürülerek ateş yakma izinleri iptal edilmişti Jim tarafından. Bu arada, özür dilenerek, kamp ateşlerini denetim altına alan kanun maddesinin bütan gazı ocakları, kömür ocakları ve mangallar için de geçerli olduğu kendilerine bildirilmişti.

Ondan sonra, Hopley çevredeki alış veriş yerlerine giderek Arncaster'in kredili alışlarını araştırmıştı, genellikle bu tür alış verişlerde kredi miktarı aşılabılırdi. Buna olanak sağlayan dükkânlar, nalbant, yemci, çiftçi kooperatifi ve benzinci olabilirdi. Hopley ayrıca Arncaster'e ipotek yapan bankayı da ziyaret edebilirdi. Görevi gereği tabii ki. Gittiği yerlerde, bir şeyler yer içer, biraz sohbet ederdi, ertesi sabah da iş sahipleri telefonlarına sarılarak Lars Arncaster'e çingenelerin kentten gitmelerinin ne iyi olacağını, herkesin bundan ne kadar memnun kalacağını ima edici sözler söylerlerdi.

Hopley bundan sonra olacakları biliyordu. Arncaster'e gidip, almış olduğu paranın geri kalanını iade edecek ve itirazlara aldırış etmeden onlara çekip gitmelerini söyleyecekti. (Halleck en fazla itirazın lobutlarla gösteri yapan gençten geleceğini adı gibi biliyordu.) Elllerinde orayı kiraladıklarına dair kontrat da yoktu nasıl olsa.

Arncaster ayıksa, onlara kendisi gibi namuslu bir adama rastlamış oldukları için ne denli şanslı olduk-

114

larını anlatırdı paranın kullanılmayan kısmını iade ederken. Sarhoşsa, ki her akşam iki düzine bira içtiği için olanak dahilindeydi, daha açık sözlü davranarak, kentteki diğer güçlerin çingenelerin gitmelerini istediklerini bildirirdi. Arncaster gibi pisliklerin karşı koyamayacakları bir baskı mekanizması çalışmaya başlamıştı. Hele kendisinin üstüne atılmak için kentin yarısı susta beklerken.

Çingeneler de kesin ve kati bilgiler elde etmek için çok çalışacak değildiler ya, (belki o genç dışında).

Billy ayağa kalkarak yağmurun altında evine doğru yürümeye başladı. Yatak odasının ışığından, Heidi' nin kendisini beklemekte olduğunu anladı.

Polis memurundan öd alınmasına gerek yoktu. Arncaster'den de. O da hayatında beş yüz dolar nakite sahip olma şansını elde etmişken, yapması gerektiği için onlara yollarına devam etmelerini söylemişti.

Duncan Hopley?

İşte o belki. Kuvvetli bir belki hem de. Bir anlamda Hopley de Fairview'un iyi yağlanmış statükosunu korumakla görevlendirilmiş, eğitilmiş bir köpek gibiydi. Ama ihtiyar çingene bu sosyal farkı düşünebilecek miydi, yoksa mahkemedeki sonra onları başarıyla kovan bu polisi cezalandırarak mıydı? Buldukları yerlerden kovulmaya alışmışlardı. Hopley'in hatası kadının öldüğü kazayı soruşturmak...

Ah, bu konu başka, değil mi?

Soruşturma hatası mı? Kahretsin, Billy, güldürme beni. Soruşturma hatası ancak ihmal suçu diye adlandırılabilir. Hopley'in yapmış olduğu, kabahatin üstünü elinden geldiğince örtmekti. Alkol testi yapmaktan kaçınmasıyla başladı bu. Bunun genel prensibinin çingenen-

mesi olduğunu sen de, Rossington da pekâlâ biliyordunuz.

Rüzgâr ve yağmur şiddetlenmişti. Yerdeki gölcükler etrafa yayılmaktaydılar. Sular garip şekilde parla-^ tılmış gibi görünüyordu Lantern Drive'ı aydınlatan sokak lambalarının altında. Başının üstünde dallar çatırdamaya başlamıştı, zorlukla ilerisini görebiliyordu, Billy.

Gidip Duncan Hopley'i görmeliyim.

Bir şey parladı, belki de bir fikir kıvılcımı. Le-da Rossington'un şaşkınlık ve dehşet içindeki suratını düşündü. Artık konuşmak zor. Ağzında da başladı... Her söylediği hırıltı gibi çıkıyor... demesini anımsadı.

Bu gece olmazdı. Yeteri kadar kötü şeyler yaşamıştı bu gece için.

«Neredeydin Billy?»

Yatağın içinde, okuma lambasından süzülen ışıktan bir gölde yatmaktaydı karısı. Kitabını yanına bırakarak Billy'ye baktığında, Billy gözlerinin etrafındaki halkaları gördü. Halkalar, en azından bu gece için, karısına acımasına yol açmamıştı.

Bir an şöyle cevaplamaya kalkıştı bu soruyu: Cary Rossington'u görmeye gittim ama onu bulamayınca karısıyla oturup, Yeşil Canavarın içki alemine benzer türden bir âlem yaptım. Ve Heidi'ciğim bana neler anlattığını asla tahmin edemezsin. Bir yılbaşı gecesi senin göğüslerini mıncıklayan Cary Rossington timsaha dönüşüyormuş. Ölürse Hakimin Sonu efsanesini bastırıp milyonlar kırar Leda.»

«Hiçbir yerde. Sadece dolaştım, düşündüm,» diye cevap verdi.

116

«Eve gelirken ardıç çalılarına düşmüşsün gibi kokuyorsun.»

«Öyle sayılır, Andy'nin barına düştüm, sadece.»

«Kaç tane içtin?»

«Birkaç kadeh.»

«Beşten azı böyle kokmaz.»

«Heidi, beni sorguya mı çekiyorsun?»

«Hayır, ama bu denli endişeli olmanı istemiyorum. Bu doktorlar neyin olduğunu anlayacaklar nasılsa metabolizma testlerinden sonra.»

Halleck gülümsedi.

Yüzüne cidden korkmuş bir anlam vererek kocasına baktı. «Kanser çıkmadığı için her gün Tanrı'ya şükrediyorum.»

Neredeyse, olayın dışında kalmasının, ürkünçlüğü derece derece izleyebilmesinin ne denli güzel olduğunu ağzından çıkaracaktı. Söylememiş olmasına karşın karısı yüzündeki ifadeden fark etmişti galiba, çünkü yüz hatları gerildi bu lafı duyunca.

«Özür dilerim,» dedi, «galiba artık pot kırmadan konuşmak zor.»

Anlıyorsun, bebeğim, diye aklından geçirirken nefretin sınırsız ve buruk bir şekilde içinden yükseldiğini fark etti. O kadar cın içtikten sonra duyduğu bu his hem kafasını hem de midesini etkiledi. Ama duyguları yerini utanca bırakınca sakinleşti. Cary'nin cildi, Tanrı'nın bilebileceği bir şekilde sirlere yakışacak bir tarzda değişmekteydi. Duncan Hopley belki iyi, belki de çok kötüydü. Kahretsin, kilo vermek aslında o denli korkunç da değildi, yoksa?

Önce kendi tarafındaki okuma lambasını söndürerek soyundu ve Heidi'yi kolları arasına aldı. Karısı ilk başta kendisine yüz vermedi ama ilişkilerinin kötüye gitmeye başladığını düşündüğü sırada yumuşadı.

117

Karısının bastırmaya çalıştığı hiçkırıklarını duyunca, hikâye kitaplarında yazan keder içinde asaletin bulunması dertlerin de kişinin karakterini güçlendirdiği hakkındaki felsefeyi düşündü umutsuzluk içinde. Kendisi bu felsefeye katkıda bulunmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

«Özür dilerim, Heidi,» diye fısıldadı.

«Elimden bir şey gelse, keşke bir şey yapabilsem, Billy.»

«Yapabilirsin,» diyerek göğsünü okşadı.

Seviştiler. Karısına iyilik yaptığını, onu tatmin ettiğini düşünmesine rağmen, kendisi de rahatladı. Leda' nın görüntüsü kafasında olduğu halde sakin bir uykuya daldı daha sonra.

118

BÖLÜM 12:

Duncan Hopley

Metabolizma testlerini yaptırmak için bürodan zorlukla izin aldı. Kirk Penschley'in takındığı tavırdan, aslında kendisinden kurtulmak istediklerini de anladı bu arada. Çene katmerlerinden ikisi gitmiş, elmacık kemikleri yıllardan sonra yeniden ortaya çıkmış, yüzündeki diğer kemikler de belirginleşmiş bir şekilde izin

istediği zaman, Penschley «Kahretsin, git!» demişti, bütün büronun bildiği, işlerin bozuk gittiği zamanki ses tonuyla.

Billy'nin eskiden koca göbeğinin bulunduğu bölgeye bakarak da «Dilediğin kadar izin alabilirsin.» dedi.

«Üç gün yeterli,» demiş olmasına rağmen şu anda Barker'm kahvesinden telefon ederek sürenin uzayabileceğini söylemekteydi. Ama sadece araştırmalar için değildi istediği izin. Aklına o anda gelen fikri yeniden benimsedi. Bu bir umut değildi belki de ama gene de bir şeydi.

«Ne kadar zaman gerek?» diye sordu Penschley.

«Tam olarak bilemiyorum, iki hafta kadar, belki de bir ay.»

Karşı taraftaki bir an sessizlikten, Penschley'in

119

sözlerinin ardındaki anlamı araştırdığını sezdi: Demek istediğim, Kirk bir daha asla geri dönmeyeceğim. Sonunda kanseri teşhis edebildiler. Artık ağrı dindirici morfinler, ışınlar başlayacak. Bundan sonra beni, başımda saten yastık, uzun bir ahşap kutunun içinde görebilirsin ancak. Çok korkarsam belki de Meksika'ya kaçar, cenaze masraflarını'da size ödetirim.

Altı haftadır artık korkmayan Billy cevapladı düşüncelerini. Benim demek istediklerim bu değil, Allah kahretsin, ölmeyeceğim daha. Yaşamak istiyorum!

«Fark etmez Billy. Hood davasını Ron Baker'a devrederiz, olur biter. Diğer davalar da bir süre için ertelenir.»

Siktir, Kirk. Bugün elimdeki tüm davaları başkalarına vereceğini biliyorum. Daha geçen hafta elimdeki işleri başkalarına devretmeye başlamadın mı? Ne bok yemeye telefon etti geçen hafta Ron da, Con-Gaz'ın dosyalarını nereye sakladığımı sordu o zaman? Davaları şimdilik askıya alabileceğin fasarya canım, pantolon askısı gibi. Tereciye tere satma Kirk bebek.

«Con-Gaz'm evraklarım almıştır artık,» demeyi kendine yediremediği için, «Evrakların eline geçmesi için gerekli girişimde bulunurum, Kirk.» dedi.

Düşünceli bir suskunluktan sonra Kirk ekledi:

«Elimden gelecek bir şey olursa...»

«Bir şey var.» Fırsatı kaçırmadan araya girdi. «Ama oldukça zor bir iş.»

«Nedir?» Sesinde temkin belirginleşmişti.

«Bahar başındaki olayı mı, kazayı anımsıyorsun, değil mi?»

«E.. Evet.»

«Çarptığım kadının bir çingene olduğunu da biliyor musun?»

«Evrakta yazıyordu.»

120

«Sanırım,... sanırım bir tarikata mensuptu. Burada Pairview'm dışında bir yerde kamp kurmuşlardı. Orada, nakite ihtiyacı olan bir çiftçiyle anlaşmışlardı...»

«Dur, bekle bir dakika.» Ses tonunun hırçınlaşarak deminki matem havasından kurtulması olumlu bir adımdı.

Billy gülümseyerek, herifi elde ettiğini düşündü.. Kirk beş yaşındaki kabak kafalı, şişko Penschley'i eline sarı not kâğıdını ve ince uçlu Parker'ini alırken takındığı tavırla canlandırdı kafasında.

«Evet? Kimdi o çiftçi?»

«Arncaster, Lars Arncaster. Kadına çarptıktan sonra...»

«Kadının adı ne?»

Halleck gözlerini kapatarak anımsamaya çalıştı. Mahkemeden bu yana kadının adını aklına, getirmemişti hiç. Garip.

«Lemke.» diyebildi sonunda. «Adı Susarina Lemke.»

«L-e-m-p-k-e mi?»

«P yok.»

«Tamam.»

«Kazadan sonra Pairview'dan kovuldular. Raintree' ye gittiklerini biliyorum. Oradan nereye gittiklerini araştırmalısın? Şu anda nerede olduklarını öğrenmek istiyorum. Masrafları cebimden öderim.»

«Tabii,» dedi Penschley neşeyle. «Kuzeye, New England tarafına gittilerse, izlerini bulabiliriz. Ama güneye, Jersey taraflarına gittilerse, bilemem. Amme davası açılma ihtimalinden mi çekmiyorsun, Billy?»

«Onlar halledildi, ama kadının kocasıyla görüşmem gerek, tabii kocasıysa o.»

«Oh,» diyen Penschley'in düşüncelerini sanki adam yüksek sesle açıklama okuyabiliyordu.

121

Billy Halleck yediği boku temizlemeye çalışıyor. Herife para verip özür dileyecek, kim olduğunu söyleyerek kendisine bundan sonra yardım edebileceğini anlatacak.

«Teşekkür ederim, Kirk.»

«Gereksiz.» diye geldi cevap karşından. «İyi olmaya çalış, başka şey düşünme.»

«Tamam!» diyerek kapattığında kahvesi çoktan soğumuştü.

Fairview polis karakolunda artık işlemlerin komiser yardımcısı Rand Foxworth tarafından yürütüldüğünü öğrenince çok şaşırmadı. Adamın kendisini aşırı iltifatlarla karşılaması ve Gelen Evrak kutusunun Gideceklerden dolu olması gözünden kaçmadı Halleck'in. Üstelik üniforması çok düzgün olduğu halde gözleri kan çanağıydı.

Birden çok kişiye aynı cevabı vermiş olmanın getirdiği alışkanlıkla, «Hopley biraz nezleymiş,» dedi Halleck'e. «Birkaç gündür gelmiyor.»

«Demek öyle.»

«Ya, nezleymiş.» Fakat bakışlarındaki gizem Halleck' in başka anlamlar çıkartmasına yol açtı.

Telefonu açan kız Houston'un yanında bir hastası olduğunu söyledi.

«Çok acil bir durum olduğunu söyleyin, onunla çok kısaca görüşmem gerek.»

Aslında karşılıklı konuşmak daha rahat olacaktı ama Halleck tüm kenti arabayla katetmeyi yedireme-mişti gözüne. O anda eskiden şişmanlıktan yapamadığı bir şekilde, karakolun karşısındaki telefon kulübe-122

sinin içinde çömelmiş, istediği insanın sesini duymayı beklemekteydi. Sonunda Houston çıkabildi telefona.

Sesi sakin, samimiyetten uzak ve biraz da telaşlıydı. Gizli anlamları çözmekte usta olan ve de ses tonundan aslında söylenmek istenip de gizlenen lafları ortaya çıkartabilen Halleck olayı sezdi: Artık benim hastam değilsin, Billy. Sende beni çok sinirlendiren onarılmaz bir değişim görüyorum. Buna ne reçete yazabilir ne de teşhis koyabilirim. O zaman seninle meşgul olmamın anlamı da kalmıyor. Seninle bir miktar golf oynadık, ama kimse arkadaş olduğumuzu iddia edemez. 200.000 dolar değerinde, doküman istediğim zaman metrelerce sayfa dolduracak olan bir araştırmacı bilgisayarım var, hem de Sony, ama sen başıma çıktın, kahredici hastalığınla beni çaresiz bir on yedinci yüzyıl kasaba doktoru yerine koyarak, teşhisi imkânsız bir hastalığa yakalandın. Bütün gururumu, böbürlenmemi yıktın. Ben de artık seninle uğraşmıyorum. Senden ellerimi çektim. Bundan sonra ancak seni tabutunun başında ziyarete gelebilirim, tabii o gün randevu defterim dolu olmazsa.

«Modern tıp,» diye mırıldandı.

«Ne dedin? Billy, lütfen konuşmayı kısa kes. Avukatım aradı, çok hastaymış. Seni başımdan savmak istemiyorum ama sabahtan beri başımı kaşıyacak vaktim yok.»

«Sadece tek bir soru soracağım, Mike. Duncan Hopley'in nesi var?»

Aralarında on saniyelik kesin bir sessizlik oldu.

«Seni böyle düşünmeye iten nedir, Billy?»

«Karakolda yok, Rand Foxworth nezle olduğunu söyledi, ama ağızından çıkana kendisi de inanmıyordu.»

Yeni bir suskunluk başladı. «Bir avukat olduğun için sana meslekî sır veremeyeceğimi hatırlatmak iste-123

miyorum. Bu konuyu sana açıklayıp kendimi darağa-cma astringem.»

«Eğer çekmecende duran şişelerin içinde ne olduğu ortaya çıkarsa, darağacma gene gidersin.»

Sessizlik çok uzun geldi Billy'ye. Houston yeniden konuşmaya başladığında sesindeki hırsıyla karışık korku apaçık belli olmaktadır.

«Bu bir tehdit mi?»

«Hayır,» diye cevapladı. «Sadece Hopley'in nesi olduğunu öğrenmek istiyorum ve bu konuda çok ciddiğim.»

«Niçin öğrenmek istiyorsun?»

«Tanrım! Amma kaim kafalısın, anlayamıyor musun?»

«Hopley'in hastalığı konusunda en ufak bir...»

«Son bir ay içinde Fairview'da üç ayrı garip vakayla karşılaştın. Bunlar arasında bir bağlantı kuramıyor musun? Tamam üçü de birbirinden farklı hastalıklardı, ama şimdiye kadar hiç karşılaşılmamış, adını hiçbirinizin koyamadığı hastalıklar. Gene de üç vaka da garipliklerinden ötürü birbirine bağlantılıydı. Aca-*? ba başka bir doktor, örneğin burnuna günde 50 dolarlık kokain çekmeyen biri, bu üç olayın bağlantısını çözemez miydi?»

«Burada dur işte. Bekle bir dakika.»

«Hayır! Beklemem. Bana neden öğrenmek istediğimi sorduğun için anlatacağım sana. Sürekli kilo veriyorum, günde sekiz bin kalori tıksam bile, devamlı erimekteyim. Cary Rossington garip bir deri hastalığına yakalandı. Karısı timsaha dönüştüğünü söylüyor. Mayo Kliniği'ndeymiş. Şimdi Duncan'ın nesi olduğunu ve başka böyle garip bir vakayla karşılaşmış olduğunu öğrenmek istiyorum.»

124

«Billy, aklında ne var, bilmiyorum ama, sanki çalınca bir fikre kapılmışsın gibi geliyor..»

«Hayır, böyle bir şey yok ve gerçekten öğrenmek istiyorum. Sen söylemezsen başka yoldan ortaya çıkartacağım bu işi.»

«Dur bir dakika. Eğer gerçekten bu konuyu konuşacaksak, içerki telefona geçmem gerek, orası daha güvenli.»

«Tamam.»

Houston Billy'yi beklemeye alırken telefonda klik diye bir ses geldi. Telefon kulübesinde ter içinde çömelmiş, acaba Houston'un davranışı mı kendisini bu kadar heyecanlandırdı, diye düşünüyordu. Almaçtan yeni bir klik geldi.

«Orada mısın Billy?»

«Evet.»

«Pekâlâ,» diye başlayan sesinde can sıkıntısı vardı. İcini çekerek, «Duncan Hopley'de onulmaz akneler başladı.»

Billy ayağa kalkarak kulübenin kapısını açtı. İçerisi birden çok sıcak gelmişti.

«Akne mi?»

«Sivilceler, çibanlar, kara noktalar. Memnun musun duyduğuna?»

«Peki, başka hasta?»

«Yok. Ve de akneler benim ihtisasım dışında. Bir anda Stephen King'in romanlarında rastlanan olay yaratmaya kalkıştın ama yok böyle bir şey. Duncan Hop-ley geçici bir hormon dengesizliği geçiyor. Ayrıca ilk defa da değilmiş bu, cilt problemleri varmış eskiden beri.»

«Çok mantıklı. Ama Cary Rossington'un timsaha benzeyen vücudunu ve William J. Halleck'in iskelete dönüşmüş görüntüsünü bunlara eklersen, yeni bir Step-

125

han King romanı yazmaya başladığımı yinellersin, değil mi?»

Houston nezaketle, «Seninki metabolizmayla ilgili, Cary'yi bilemiyorum, garip vakalara ben de...» diye sürdürdü.

«Rastladın, biliyorum,» diyerek araya girdi Billy.

Bu kokain torbası mı on yıldır aile doktorluklarını yapmıştı. Tanrım! Bu muydu biricik gerçek?

«Son zamanlarda Lars Arncaster'i gördün mü?»

«Hayır,» dedi sabırsızca. «O benim hastam değil. Galiba tek bir soru soracağını söylemiştin.»

Tabii ki senin hastan olamaz, diye geçirdi aklından. Faturalarını zamanında ödemediği için, değil mi? Senin gibi birinin de, pahalı zevkleri olan birinin de beklemeye tahammülü olamaz.

«Bu gerçekten sonucusu. Duncan Hopley'i en son ne zaman gördün?»

«İki hafta önce.»

«Teşekkürler.»

«Bir dahaki sefere randevu al da ara,» diye kabaca ekleyerek kapattı Houston telefonu.

Polis şefi tabii ki Fairview'da oturmuyordu ama Ribbonmaker civarında güzel bir New England tarzı evi vardı. İyi para alıyordu herhalde.

Billy arabasını yolun kenarına park ederek çıktı ve kapıyı çaldı. Cevap yok. Bir daha çaldı. Gene cevap yok. Zile dayadı parmağını, gene içerden ses yok. Garaja gidip, ellerini gözlerinin etrafına siper yaparak içerisini gözledi. Hopley'in mütevazı Volvo'su içerdeydi. Plakası FVW l'di. Başka da araba yoktu yanında. Bekardı Hopley. Tekrar kapıya dönerek yumruk-

126

lamaya başladı. İçerden kaba bir «Defol git!» sesi yükseldiğinde yaklaşık üç dakikadır kapıyı yumrukladığından kolları yorulmaya başlamıştı.

«Aç kapıyı. Seninle konuşmam lazım,» diye bağırdı.

Cevp gelmedi. Bir dakika kadar sonra yeniden kapıyı yumruklamaya başladı. Gene ses kesilmişti. Yumruklamayı bir an kesince kapının ardında bir hareket sezdi. Gözlerinin önünde Hopley'in kapının ardında durmuş, istenmeyen misafirin gitmesini beklediğini canlandırdı. Gidip de kendisini huzur içinde bırakmasını. Veya bugünlerde Hopley'in huzur için ne kelimesi varsa başkaca. Acıyan yumruğunu ovdu.

«Hopley, orada olduğunu biliyorum,» diye başladı sakin bir sesle. «Bir şey söyleme, sadece beni dinle. Ben Billy Halleck. İki ay kadar önce bir kazaya bulaştım. İhtiyar bir çingene karısıydı...»

Kapının ardından bir hareket geldi, ayak sürüşmesi gibi.

«Ona çarpıp öldürdüm. Şimdi sürekli zayıflıyorum. Rejim falan da yaptığım yok. Otuz sekiz kilo kadar verdim. Eğer durmazsa canlı cenazeye döneceğim...»

«Cary Rossington, Hakim Rossington, mahkemeye baktı ve beni suçsuz buldu. Onda da garip bir cild hastalığı başladı.»

İçerde hayretle iç çekildi.

«Şimdi Mayo Kliniği'ne tedaviye yatmış. Doktorlar kanser olmadığını söylemişler ama ne olduğunu da anlamamışlar. Rossington kanser olmayı yeğliyormuş bu bilinmeyen hastalığa yakalanmış olmaksana.»

Billy güçlkle yutkundu. Bir şey batıyordu boğazına.

«Bunlar çingene büyü, Hopley. Saçma geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Bir ihtiyar adam vardı,
127

mahkemeden çıkınca benim suratımı elledi. Rossing-ton'a da değmiş karısıyla Raintree bitpazarındayken. Sana da değdi mi Hopley?»

Uzun, upuzun bir sessizlikten sonra, posta deliğinden, kötü haber dolu bir mektup gibi, tek bir kelime çıktı.

«Evet...»

«Ne zaman, nerede?»

Yanıt yok.

«Hopley, çingeneler Raintree'den ayrılıp nereye gittiler, biliyor musun?»

Yanıt yok.

«Seninle konuşmam gerek, Hopley. Aklımda bir fikir var. Bence..»

«Artık elinden bir şey gelmez,» diye bir fısıltı geldi kapının ardından. «Artık çok geç, her şey çok ilerledi.» Gene aynı sıkıntı dolu iç çekiş.

«Bir şans!» Umutla konuştu Billy. «Artık senin için hiçbir şeyin anlamı kalmayacak kadar mı kötüsün?»

Yanıt yok. Billy umut verici başka fikirler düşünmeye çabaladı. Bulamadı. Besbelli Hopley onu içeri almayacaktı. Arkasını dönüp gitmeye hazırlandığı anda kilit döndü.

Billy kanatla çerçeve arasındaki aralığa baktı. İçerden gene ayak sürüme sesi gelmeye başladı. Bu kez uzaklaşmaktaydı Hopley kapıdan. Bir anda ensesinde-ki, kollarındaki ve sırtındaki tüylerin ürperdiğini hissetti, neredeyse gerisin geri kaçacaktı. Hopley'e boş ver, birisi, mesela Kirk Penschley, çingeneleri bulabilir. Boş geç Hopley'i. Onun neye benzediğini görmene gerek yok.

İçinden gelen sesleri susturarak kapının kulpuna yapıştı ve iterek içeri, karartılmış koridora girdi.

128

İlerde bir karaltı gördü. Karaltı sağ tarafta bir kapı açarak gözden yitti. Donuk bir ışık açılınca, koridora içeri giren karaltının gölgesi düştü bir an. Gölge duvara uzayarak Hopley'i ödül töreninde gösteren bir fotoğrafa kadar yükseldi. Gölgenin talihsiz başı fotoğrafın üstüne kehanet gibi düşmüştü. Artık kendisine tekin gelmeyen karanlık koridorda ilerledi. Neredeyse ardındaki kapının kendiliğinden çat diye kapanmasını bekliyordu. Kapı kapanacak, çingene karanlıktan fırlayıp ardından yakalayacak beni, tam aptal korku filmlerindeki gibi. Ama aynen olacak bu. Hadi, gel bakalım orospu çocuğu! Hazırlıklıyım sana karşı. Kendisiyle alay etmesine rağmen kalbinin çarpıntısı geçmemişti.

Hopley'in evinin bir garip, çürümekte olan et gibi ağır koktuğunu fark etti.

Açık kapının önünde durdu bir an. Çalışma veya oturma odası gibi görünüyordu burası. Ama ışık o denli hafifletilmişti ki, hangisi olduğuna karar veremedi.

«Hopley?»

«İçeri gir.» Yamyassı bir fısıltı halinde.

Billy söyleneni yaptı.

Burası Hopley'in çalışma odasıydı. Billy'nin umduğundan çok kitap vardı, yerde bir Türk kilimi seriliydi. Küçük bir odaydı, muhtemelen normal şartlar altında sevimliydi de. Ortada cevizden bir masa durmaktaydı. Üzerinde bir lamba vardı. Hopley lambayı öylesine eğmişti ki cilanın tutuşacağını düşündü Billy. Odanın gerisi gölgede kalmıştı, hiçbir şey belli olmuyordu. Hopley'in kendisi koltuğa gömülmüş bir karaltıydı. Billy eşikten içeri girdi. Köşede bir iskemle durmaktaydı. Hopley'den en uzakta duran iskemleye oturmakta olduğunu düşündü. Gene de Hopley'i net bir şe-

P.: 9

129

kilde görmeye çabaladı. Olanaksız. Bir an Hopley'in ışığı gözlerine tutacağını aklından geçirdi. Hopley elinde copu, 1940'ların kara komedilerindeki gibi «Senin yaptığını biliyoruz, McGonigal! demesini bekledi. İnkâr etmekten vazgeç! İtiraf et de bir sigara verelim. Konuşursan buz gibi su da verimiz. İtiraf et, kenefe gitmene izin verelim!»

Ama Hopley koltuğunda oturmayı sürdürdü. Ayak ayak üstüne atarken hafif bir hışırtı çıkardı.

«Pekâla, içeri girmek istedin, girdin. Hikâyeni anlat ve git, Halleck. Son günlerde dünyada en hoşlanmadığım insanlardan birisin.»

«Leda Rossington'un hoşlandığı insanlardan biri de değilim,» diye konuştu Billy. «Ve emin ol ikinizin de hakkımda ne düşündüğüne şu kadarlık önem vermiyorum. İkiniz de benim suçum olduğunu düşünüyorsunuz herhalde.»

«Ne kadar içmiştin o gün? Tom Rangeli sana alkol testi yapsaydı, sanırım balon patlardı bile.»

«Ne içtim, ne esrar çektim.» Kalbi hâlâ küt küt atıyordu, ama artık korkudan değil hırısından. Her küt beyinde acıya yol açıyordu. «Ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi? On altı yıllık sevgili karım benimle arabada oynaşmak istedi. Ömründe buna benzer bir şey yapmamıştı o güne kadar. Neden o günü seçtiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Leda, sen, ve muhtemelen Gary suçu direksiyonda ben olduğum için benim üstüme atarken, ben de eli pantolonumun içinde olduğu için karımın üstüne atıyorum. Belki de bence hepimizin, suçu talihte, alın yazımızda arayarak, suçlamaktan vazgeçmeliyiz.»

Hopley gülümsedi.

«Yoksa dizlerimin üstüne çöküp Tom Rangely'ye bana alkol testi yapmaması için yalvardığımı veya se-

nin omzuna yaslanıp araştırmayı gevşek tutman, çingeneleri kentten kovman için hüngür hüngür ağladığımı mı sanıyorsun?»

Bu sefer Hopley gülümsemedi bile. Sadece koltuğuna biraz daha gömüldü.

«Artık tüm bu oyunlar için vakit biraz geç değil mi?»

Billy sesinin pürüzlendiği ve neredeyse ağlayacak derecede sinirlendiğini fark etti hayretle.

«Karımın benimle oynadığı doğru, çingene karısına çarpıp onu öldürdüğüm, doğru, ama kadim yaya geçidinden en az yüz adım uzaktaydı ve iki arabanın arasından fırladı, doğru. Senin araştırmayı gevşet tuttuğun ve Cary'nin beni aklamasından sonra çingeneleri hemen kovduğun da doğru. Bu gerçeklerin hiçbir boka yaramadığı da açık. Ama sen burada, böyle karanlıklar içinde hiçbir şey yapmadan oturup bekleyeceksen, o boktan koca bir tabak da kendine ayır.»

«Olayı değerlendirme için bir harika, Halleck. Spencer Tracy'yi Maymun İzi filminde görmüş muydun?»

«Siktir!» diyerek ayağa kalktı.

«Otur yerine!» dedi Hopley.

Halleck kararsızlıkla ayakta kaldı ve beyininin bir bölümünün hırısını biraz da çok asil olmayan bir davranışa harcamakta olduğunu fark etti. O bölüm kendisine buradan gitmesini emrederken, bunun nedeninin karanlıkta koltuğuna gömülmüş o adamdan korkması olduğunu da algılamaktaydı.

«Böyle mutaassıplık taslama da otur yerine, Tanrı aşkına.»

Billy ağzının kuruduğunun ve bütün kaslarının kontrolü dışında titrediğinin farkında olarak yerine oturdu.

131

«İstedığın yöne çek. Aslında tahmin ettiğinden çok senin gibiyim, öldükten sonra başıma geleceklere de beş paralık aldırış etmiyorum. Haklısın, olanlardan hep seni suçladım. Onlar kentten kovduğum ilk it sürüsü değildiler, ayrıca kentli bir serseri de olay çıkartınca hırpalamamışlığım yok değildir. Tabii serseri olayı kent sınırları dışında çıkartırsa bir şey yapamam... ama böyle düşünmeyip de onları da tartaklayan kaç tane polis var, öğrensen şaşırırsın. Belki de şaşırmazsın ya.»

Hopley Billy'nin tüylerini ürperten bir kahkaha attı.

«Her şey iş gereği. Bize, sana, bana, Rossington'a bir şey olmamış olaydı çingenelerin buraya geldiklerini hatırlamazdık artık.»

Tam ağzını açıp itiraz edecekken, kadına çarparken çıkan gürültünün kulaklarından asla silinmeyeceğini söyleyecekken, aklına Heidi'yle Mohonk'ta geçirdikleri, yiyip içip, gülerken bol bol seviştikleri dört gün geldi. Kazadan ne kadar sonra gitmişlerdi oraya? İki hafta mı?

Ağzını yeniden kapattı.

«Artık olan oldu. Seni içeri almamın sebebi, sanırım bir başkasının da ne denli saçma olursa olsun bunların büyü olduğuna inanmasının beni rahatlatması. Belki de yalnız olduğum için aldım seni içeri. Korkuyorum Halleck, çok korkuyorum. Sen de korkuyor musun?»

Tek kelimeyle yanıtladı Billy: «Evet.»

«En çok korktuğum da ne, biliyor musun? Bir süre daha böyle yaşayabileceğim. Mrs. Callahee alış-verişimi yapıyor, haftada iki gün de gelip ev işlerimi hallediyor. Televizyonum var ve okumaktan çok zevk alıyorum. Bunca yıl biriktirdiğim paralarla da idareli bir hayatı uzun zaman sürdürebilirim. Ayrıca benim du-

132

rumumda olan birisi ne kadar harcayabilir ki? Yat mı alacağım, yoksa sevgilimle bir uçak kiralayıp haftaya Grand Prix'yi seyretmek için Monte Carlo'ya mı uçacağım. Ne düşünüyorsun? Beni bu halimle kaç kişi verecekleri partilere davet eder ki?»

Billy duygusuzlukla başını salladı.

«İşte böyle, burada oturur yaşamımı sürdürürüm şimdiki gibi. Hayatın böyle sürmemesi gerektiğini bildiğim için de çok korkuyorum. Her gün böyle karanlıklarda oturup, bokoğlu çingene kahkahalarla gülerken saçma sapan televizyon programlarını izliyorum.»

«Ne zaman, yaptı..?»

«Bana değdi mi? Beş hafta kadar önce, önemliyse eğer. Annemle babamı görmek için Milford'a gitmişim. Yemeğe çıkarttım onları. Önceden de birkaç bira içmişim, yemekte de iyice içtiğim için, lokantadan çıkmadan önce tuvalete gitmeye karar verdim. Kapı kapalıydı, dışarda bekledim ve karşıma içerden O çıktı. Burnu düşmüş o ihtiyar bunak. Yüzüme elini dokundurup bir şeyler söyledi.»

«Ne dedi?»

«Duyamadım. Tam o esnada birisi mutfakta tabakları düşürdü elinden. Aslında duymam gereksizdi, o anda yapmam gereken ilk şey aynaya bakmaktı zaten.»

«Büyük bir olasılıkla onların Milford'da olduklarından habersizdin herhalde.»

«Aslında ertesi gün Milford polisinden araştırdım. Ya meslek icabı ya da unutulmayacak bir surati olduğu için o çingeneyi teşhis etmişim, anlatabiliyor muyum?»

«Evet.»

«Dört gündür Milford'un doğusunda bir çiftlikte-lermiş. Aynen hemoroid Amcaster'le yaptıkları gibi bir pazarlık yapmışlar. Konuşmuş olduğum polis onları

133

çok sıkı gözlemiş olduğunu ve daha o sabah oradan ayrıldıklarını belirtti.»

«Yani ihtiyar adam sana değdikten hemen sonra.»

«Doğru.»

«Onun senin o lokantaya gideceğini bildiğini düşünüyor musun?»

«Bizimkileri oraya daha önce hiç götürmemiştim. Zaten ne zamandır onarım nedeniyle kapalıydı orası. Çoğunluk kentin öbür ucundaki İtalyan lokantasına giderdik. Annemin fikriydi oraya gitmek. Nasıl döşenmiş olduğunu görmek istedi. Kadınları bilirsin işte.»

«Ama sorumu cevaplamadın. Senin oraya gideceğini önceden bilebilir mi o herif?»

Uzun, düşünce dolu bir sessizlik oldu koltuğuna gömülmüş oturan adamda.

«Evet. Delice bir şey ama öyle düşünüyorum. Bu delilikleri az kimsenin bilmesi iyi, değil mi Halleck?»

«Aynen.» O anda boğazından çıkan ses kikirdeme-den çok küçük bir çığılığı andırmıştı.

«Şimdi, senin fikrin nedir, Halleck. Geceleri genellikle çok uyuyamıyorum, ama bu saatlerde biraz kestirebiliyorum.»

Sonunda kendisinden beyninin içinden geçen şeyler sorulmaktaydı. Billy kendisini gülünç bir durumda hissetti. Aklındaki fikir güçsüz ve saçma geldi o anda. Buna fikir bile denemezdi, olsa olsa bir rüyaydı düşündükleri.

«Çalıştığım hukuk firmasının bir araştırma ekibi var,» dedi. «Barton Dedektiflik Şirketi.»

«Onları duydum.»

«Bu işte üstlerine yokmuş. Ben., yani demek istediğim...»

Hopley'in sabırsızlığını adam kımıldamamış oldu-

134

ğu halde algıladı. Kendi kendine, olaylardan Hopley kadar kendisinin de bilgisi olduğunu, onun kadar kendisinin de söz sahibi olduğunu söyleyerek kafasındaki değerleri topladı.

«Onu bulmak, onunla yüzleşmek istiyorum. Neler olduğunu anlatmak... kendimi aklamak istiyorum. Gene de, bunları bize yapabildiğine göre, işin aslını da biliyordur.»

«Evet,» dedi Hopley.

Biraz cesaretleterek konuşmasını sürdürdü:

«Gene de olayı kendi açımdan anlatmak istiyorum. Benim hatamdı, tamam, zamanında durabilmeliydim, eğer her şey normal olsaydı, durabilirdim de. Ama o sırada yaptıklarından dolayı, karımın hatası çok. Beni aklaması Rossington'un suçuydu, senin soruşturmayı gevşek tutman da senin kendi suçundu.»

Yutkundu.

«Ona çingene karısının da suçlu olduğunu söyleyeceğim. Evet. Kanunda yeri var. İşlek bir caddeyi kurallara uygun olmayan bir şekilde katetti. Bu suç insanı gaz odasına yollamaz ama onun öldüğü gibi öldürebilir.»

«Ona bunu mu söylemek istiyorsun?»

«İstemiyorum, kararlıyım bunu söylemeye. İki arabanın arasından etrafına bakmadan fırladı. İnsan ilkokulda öğrenir bunun tersini.»

«Bence o ilkokulda trafik dersi almamış, ilkokula hiç gitmemiş bile.»

«Fark etmez,» diye üsteledi Billy. «Genel kanı...»

«Halleck, sen eziyet düşkününü olmalısın,» diye sözünü kesti gölgedeki. «Şimdilik kilo vermektesin, rekorlar kitabına mı geçmek istiyorsun? Ya gelecek sefer böbreklerinin çalışmasını durdurur veya kan dolaşımını etkileyip, tansiyonunu yüz ona çıkartırsa?»

135

«Burada oturup, başımıza gelenlere seyirci kalamam!» diye patladı. «Belki her şeyi tersine çevirebilir, bunu hiç düşündün mü?»

«Bu konuda çok okudum,» dedi Hopley ümitsiz bir sesle.

«Sanırım kaşımın üstünde ilk çıban çıkmaya başladığı anda neler olacağını anladım. Okul çağlarında da orada başlardı sivilceler ilk defa, sonradan da sivilcelerimin çıktığı çok olduğu halde, bu kez olağan olmadığını o an fark ettim. Okumaktan çok zevk aldığımı söylemişim, büyü yapılması konusunda da bir yığın kitap okudum. Ama büyülerin çözülmesi konusunda çok az kitap var. Bunu biliyorum.»

«Tamam, belki büyüü çözemez, bunu kabul ediyorum. Ama gene de onun karşısına çıkıp, 'pastadan yeterince dilim kesmedin, ihtiyar adam. Bir dilim karım için, bir dilim de kendi karın için kesmelisin, bu arada sen de bir dilim istemez misin? Karın etrafına bakmadan kendini caddenin ortasına atarken nerdeydin? Madem şehir trafiğine alışık değildi, neden yalnız bıraktın onu? Onu kolundan tutup da yaya geçidinden geçirmen gerekmez miydi? Neden...»

«Yeter. Jüride olsaydım beni ikna edebilirdin, Hal-leck. Ama burada geçerli olan en önemli faktörü unutuyorsun.»

«Neyi?» diye sordu inatla.

«İnsan tabiatını. Doğaüstü güçlerin kurbanı olabi-, lirez, ama karşımızda bir canlı var. Bir polis olarak, yani eski bir polis olarak, burada kesin bir doğru veya kesin bir yanlış olmadığından başka bir şeye karar veremem. Doğruyla yanlış arasında sadece gri bir ayırım çizgisi var. Açık veya koyu gri, ama bunu kadının kocasının yiyebileceğini de düşünmüyorsun herhalde, değil mi?»

136

«Bilemiyorum.»

«Ben biliyorum, Halleck, ben biliyorum. Bazen o adamı o denli iyi anlıyorum ki, sanki bana radyo mesajı veriyormuş gibi oluyorum. Bütün hayatı göçebe geçmiş. 'Cici insanlar' diledikleri kadar haşhaş veya marihuanayı elde ettikten, ellerindeki paraları şans oyunlarında kaybedip, dileyenler geleceklerini öğrendikten sonra buldukları yerden kovularak geçmiş ömrü. Hep pis çingene lafını duymuş. 'Cici insanların' kökeni vardır, onun yok. Otuzlarda, kırklarda çadırlarının keyif için yakıldığı görmüş bu adam, Halleck. Kimbilir belki de uyuyan bebekler, ihtiyarlar bile vardı yakılan çadırların içinde. Kadınlarının, kızlarının 'cici insanlar' tarafından saldırıya, çingenelerin tavşanlar gibi seviştikleri bilindiği için, belki de tecavüze uğradıklarını görmüş. Öyle olmasalar bile kentli gençlerin hangisinin umurunda ahlâk değerleri? Oğullarının, kendi gençlerinin eşek sudan gelinceye kadar dövüldüklerini görmüş. Niçin? Döven çocukların babaları şans oyunlarında para kaybetmiş oldukları için. Her zaman aynı. Kente gelirsın, ciciler istediklerini elde ettikten sonra da kovulur gidersin. Bazen sana bir çiftlikte kalman için bir hafta izin verirler, veya bazen de bir ay kadar çevre yolunda konaklarsın. Bundan sonra işte, Halleck dananın kuyruğu kopuyor. Bu kez gıdısı boğum boğum, buldog suratlı bir avukat senin karını eziyor. Kadın yetmiş, yetmişbeş yaşında, yarı kör, belki altına işememek için o denli acele etmiş, kemikleri artık cam gibi, kolayca kırılabilir, sen tutup onu arabanın altına alıyorsun. Şimdi o da, belki ilk kez adalet çarkı doğru işler, diyerek bir şeyler yapmaya çalışıyor.»

«Kes artık,» dedi Billy kabaca. «Kes be, ne diyorsun sen.»

137

Çok terlediğini düşünerek elini yüzünde gezdirdi, fakat parmaklarına değen ıslaklık ter değil, gözyaşlarıydı. Neşeyle sürdürdü Hopley.

«Yok, hepsini hak ettin, ben de sana hak ettiğini veriyorum. Ben sana yapma demiyorum, savunman jüriyi nasıl etkileyebildiyse, artık her şey olağan geliyor. Gene de sanırım çok hayale kapılmaktasın. O herif deli Halleck. Manyak o. Kafayı üşütmüş, belki de onların izini Bridgewater Akıl Hastanesi'nde araman daha doğru olur artık. İnsan artık çileden çıkınca ne yaptığını bile bilemez. Senin de karın ve çocuğun uçak kazasında falan ölse, kimin yanlışlıkla A düşmesine bastığı, hangi kule görevlisinin B tuvaletine işemeye gittiği, hangi manyağın C düşmesine basarak iniş emri verdiği umurunda mı olur. Toptan hava yolu şirketine yüklersin suçu. Hincını onlardan çıkarmak istersin. Bizim de durumumuz bu. Bizim için kötü, onun için iyi. Belki de ben durumu senden daha iyi çözebiliyorum.»

Eli yavaş yavaş lambaya uzanarak bir anda ışığı suratını aydınlatacak şekilde çevirdi. Halleck çıkan sesin boğazından geldiğini bile biraz sonra fark edebildi. Beni bu halde kim partisine davet eder? diye soran Hopley'in sesini duydu. Hopley'in suratı yeryüzü haritası gibiydi. Çay fincanı büyüklüğünde çıbanlar boynunu, yüzünü, ellerini kaplamıştı. Alnı ve yanakları daha küçük kırmızı başlı sivilcelerle örtülmüştü, burnu

kara noktalarla dolu bir dağ gibiydi. Çıban ve sivilcelerin oluşturduğu kabartıların arasında san iltihaplar kendilerine yol aramaktaydılar. Yer yer kan izleri de vardı. Geri kalan suratı kıl doluydu. Halleck böylesi bir durumda traş olmanın çok ıstırap vereceğini düşündü. Bütün bu korkunç görüntünün ortasında Hopley'in masum gözleri yerleşmişti. Bunlar son-

138

suzluk kadar uzun bir süre Halleck'inkilere takılı kaldılar. Sonunda memnun kalmışçasına başını sallayarak ışığı gene eğdi.

«Aman Tanrım, Hopley, özür dilerim.»

«Boş ver,» diyen sesinde deminki neşe vardı. «Senin durumun benden iyi, ama sonumuz aym. Beylik tabancam konsolun üçüncü gözünde duruyor. Biraz daha kötüleşirsem banka hesabımın yüksekliğine aldırış etmeden kullanırım onu. Beni anlayabilmen için halimi görmeni istedim. O ihtiyar çingenenin ne hissettiğini biliyorum. Artık ne kanuni konuşma yapabilirim ne de kendimi savunmak için cici sözler arayabilirim. Sadece bana yaptıklarından dolayı vururum onu.»

Koltuktaki garip nesne yerinden doğruldu. Halleck Hopley'in yüzünü kaşındığı, ardından patlayan çıbanlardan gelen sulu sesi duydu. Rossington zırhla kaplanıyor, Hopley çıban içinde, ben de eriyorum, diye düşündü. Tanrım bir rüya olsun bunlar, delirmeye razıyım ama ne olur bunlara bir son ver.

«Onu acı çektirerek yavaş yavaş öldüreceğim. Ayrıntıları anlatmayayım sana.»

«Senin düşünceni anlıyorum, fakat bana çok cazip gelmiyor bu fikir. Niçin onun yerine kalkıp herifi öldürmüyorsun?»

Halleck'in orada kalmaya sabrı kalmamıştı. Yerinden fırladı, karartılmış çalışma odasından çıkarken ortadaki masaya çarptı. Hopley'in peşinden gelerek o korkunç elleriyle kendisine dokunacağını sandı. Ama ardından gelmedi eski polis.

Sokak kapısını çarparak kendisini gecenin temiz ve serin havasına bıraktı. Başı çatlayacak gibi ağrımakta, bacakları tir tir titremekteydi.

139

BÖLÜM 13: 86

Haftanın geri kalan bölümünü, Ginelli'yi Üç Kardeşlerden aramayı düşünmekle geçirdi. Ginelli'nin sorunlarına cevap olabileceğini tahmin ediyor ama nasıl olabileceğini bilemiyordu. Sonunda Glassman Kliniği'ne yatarak metabolizma testlerine başladı. Geceleri rüyalarına giren Hopley gibi tek basma yaşamakta olsaydı bunları baştan iptal edecekti. Oysa, düşünmesi gereken Heidi ve olaylardan hiçbir şey anlamadan seyirci kalan sevgili Linda'sı vardı. Böylece uyuşturucu alışkanlığını saklayan bir adam gibi bildiklerini saklayarak kliniğe yattı.

En azından rahat bir yerdin orası ve yokluğunda işlerine Kirk Penschley ve Barton Dedektiflik bürosu bakacaktı. En azından öyle olacağını ummaktaydı.

Sonunda kendini doktorların eline bıraktı. Kireç gibi bir barium eriyiği içirdiler, X-ışınlarıyla incelediler, EEG, EKG çekip tüm metabolizma araştırmalarını yaptılar. Hayvanat Bahçesi'ne yeni getirilmiş ender bir türü incelemeye çağrılan araştırmacılar gibi kendisine de konsültasyon için yığınla doktor çağırıldı. Sanki dev bir panda veyahut da dodo kuşlarının sonun-cusuyum diye düşündü, elinde okunmamış bir Natio-

141

nal Geographicle terasta güneşlenirken. Her iki elinin üstünde flasterler vardı. Bir yığın iğne sokmuşlardı ellerine.

Glassman'daki ikinci sabahında gene beyaz gömleklilere teslim olduğu sırada kaburgalarının iyice ortaya çıkmış olduklarını fark etti, son kez ne zaman belirgin olmuştu ki onlar? Okul yıllarında mı? Hayır, ömründe ilk kez şimdi. Kemikler, derisinin üstünde çıkıntılar yaparak utkuyla kendilerini belli ediyorlardı. Kalçalarının üstündeki gamzeler bile kaybolmuş olduğu gibi, leğen kemikleri de iyiden iyiye ortaya çıkmışlardı. Elini birinin üstüne koyduğunda, ilk arabası olan 1957 Pontiac'm vites kolunu tutuyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Önce gülümsedi, ama anında gözyaşlarının yakıcılığını da hissetti. Artık günleri böyle geçmeye başlamıştı. Ruhu altüst, barometre değişken, sağnak olabilir.

Onu yavaş yavaş öldürecek diyen Hopley'in sesi yankılandı beyninde. Ayrıntıları anlatmayayım sana.

Neden? diye düşündü, yanları kaldırılmış hastane yatağında uykusuz yatarken. Neden diğer ayrıntıları da benden gizlemedin ki?

Glassman'daki üç günlük yatışı sırasında üç buçuk kilo daha verdi. Kendine özgü neşesiyle gene de çok değil diye düşündü. Orta boy şeker paketinin ağırlığından daha çok değil. Böyle giderse, dur bakayım... Ekim'e kadar daha yok olmam. Şimdi 86'sın. Boksör olsaydın ağırdan orta sıklığa geçmiştin. Altmış ikilerde dövüşmeye ne dersin, Billy? Hafif sıklet, filiz sıklet? Ya da sinek sıklet?

Heidi'den, bürodan çiçekler geldi. Linda'da kartına yatık çocuksu elyazısıyla, Lütfen, çabuk iyileş babacığım. Seni seviyorum, Lin. yazdığı kır çiçeklerin-
142

den bir demet yollamıştı. Ağladı bunu alınca Billy Halleck.

Üçüncü günü, kendisiyle ilgilenen üç doktorla görüşürken giyinikti. Blue-jean ve FAIRVIEWT>A BULUŞALIM yazılı tişörtüyle kendisini daha güçlü hissetmekteydi; hastane önlüğünü değiştirmek gerçekten çok ferahlatmıştı kendisini. Onları dinlerken Leda Ros-sington'u düşünerek içinden yükselen gülmeyi zorlukla bastırdı.

Doktorlar nesi olduğunu biliyorlardı, hiç de şaşır-mamışlardı. Au contraire o denli heyecanlanmışlardı ki sonuçtan, neredeyse altlarına işeyecekler di. Gene de tedbiri elden bırakmamak gerekti... belki de. Tam olarak vakayı adlandıramıyor bile olsalar, bir iki (belki de üç) olasılıktan biri olduğu tartışılmazdı. Biri bugüne değin Mikronezya dışında rastlanmamış olan bir erime hastalığıydı. Diğerleri henüz bilimsel olarak adlandırılmamış olan bir metabolizma bozukluğuydu. Üçüncüsü, dikkat et sadece bir olasılık, anorexia nervosa' nın* psikolojik bir türü olabilirdi. Yalnız bu tür bir vakaya o kadar ender rastlanmıştı ki, henüz tıbben kanıtlanmamıştı bile. Doktorlar bu sonuncu savı anlatırken gözlerinde beliren parlamadan Billy onların bu sonuncuya sarılarak, adlarını tıp tarihine geçirmek niyetinde olduklarını sezdi. Her üç savda da Billy Halleck rara avis'ti, * doktorları ise Noel sabahı uyanan çocuklar.

Bakla sonuçta ağızdan çıkartıldı: Glassman'da iki hafta daha (belki de üç hafta) kalmasını istiyorlardı. Gerçekten nesi olduğunu çözeceklerdi. Yüksek dozda

* asabi iştahsızlık.

* ender bulunur şey.

143

vitamin kürüne başlayacaklardı (kesinlikle), artı protein iğneleri (tabii ki) ve bir yığın daha testler (şüphesiz!).

Billy kendilerine teşekkür ederek, klinikten gerçekten ayrılması gerektiğini bildirdiğinde bilimsel savların ileri sürüldüğü karşı koyma iniltileriyle karşılaştı, aslında bunlar ümitsizlik iniltileriydi kendisi için. Dostça uyardılar, payladılar, azarladılar. Sonuçta, son zamanlarda aklını kaçırmakta olduğunu daha sıkça düşünmeye başlayan Billy, karşısındaki üç doktoru da karanlıkta karşısına çıkan çarşafa bürünmüş üç hortlak gibi görmeye başladı. Bir anda üçünün de ayakları yerden kesilerek, modern tarzda döşeli konuşma odasında uçarak, duvarlardan girip çıkarak, bir görünüp bir kaybolarak çevresinde dans etmeye başlayacaklarını sandı.

«Şu anda kendinizi çok iyi hissedebilirsiniz, Bay Halleck,» diye başladı doktorlardan biri. «Kartınızdan .da anlaşıldığı gibi ilk başta aşırı kilolarınız vardı. Ama •sizi ikaz etmek isterim, şimdiki durumunuz geçici. Böyle zayıflama sürdüğü takdirde ağızınızda yaralar çıkacak, cild problemlerinizi ortaya çıkacak...»

Sen ciddi cild problemi görmek istiyorsan, git de Fairview polis şefinin, pardon, sabık şefin haline bak, diye düşündü.

Bir an için yeniden sigaraya başlaması gerektiği geçti aklından.

«...iskorbüt veya beriberi görülebilir ilerde. Vücut direnciniz azalacağından hastalıklara kolaylıkla kapılabilir, soğuk algınlığı, bronşit, hatta tüberküloz bile olabilirsiniz. Ama burada kalmayı sürdürürseniz Bay Halleck...»

«Hayır! Lütfen bunun kesin bir karar olduğunu ve seçme olanağımın bile olmadığını anlayın.»

144

Kendisinde anorexia nervosa olabileceğini iddia eden doktor birden korkunç bir başağrısma yakalanmış gibi şakaklarını sıkmaya başladı.

«Sizi ikna edebilmek için ne yapmalıyız?»

«Hiçbir şey,» diye yanıtladı Billy. İhtiyar çingenenin görüntüsü davetsizce canlandı beyinde. Onun nasırlı parmağıyla yanağına değmesini hissetti yeniden. Evet, diye düşündü, yeniden sigaraya başlayacağım. Camel, Pall Mall veya Chesterfield gibi sert bir marka kullanacağım hem de. Niye olmasın? Bu doktorlar artık bana hayalet gibi görünmeye başladıklarına göre, artık eyleme geçmenin zamanı geldi demektir.

Kendisine biraz beklemesini söyleyerek üçü birlikte dışarı çıktılar. Billy beklemeye razıydı; bu çılgın oyunda caesuraya * gelmişti, fırtınanın patlama noktasındaki sakinlik anındaydı, memnundu bu durumdan... içeceği sigaralardan, belki de ikisini bir anda yakardı bundan böyle.

Gururlu bir ciddiyetle geri döndüler, yüzlerinden başışta bulunanların vakur ifadesi okunuyordu. Laboratuvar giderlerini ödediği takdirde klinikten ayrılabilceği söylendi kendisine.

«Para mühim değil, anlamıyorsunuz,» dedi nazikçe. «Araştırdım, sigortam bütün giderleri ödeyecek şekilde hazırlanmış zaten. Mesele burada kalmak istememem. Gitmek, buradan yırtmak istiyorum.»

Doktorlar anlamazlık biraz da kızgınlıkla kendisine baktılar. Onlara hortlağa benzediklerini söylemenin kötü bir fikir olduğuna karar vererek sustu. Böyle yaparsa her şeyi daha berbat edebilirdi. Bu tip insanlar- müzikte durgu.

F.: 10

145

la dalga geçmeye, alay etmeye gelmezdi. Heidi'ye telefon edip onayını almış olabilecekleri aklına gelmedi.

Bu-sana-son-teklifimiz ses tonuyla «Giderleri biz üstlenebiliriz,» dediler.

«Ben ayrılıyorum.» Ses tonunun çok sakın olmasına karşılık, sonunda onları kendisine inandırabilirdi. Belki de ses tonu kendisinin gerçek bir deli olduğuna, para pulun önemsizliğine inanmalarını sağlamıştı doktorların.

«Ama niçin, Bay Halleck, neden?»

«Çünkü, sayın doktorlar, her ne kadar bana yardım edebileceğine inansanız bile, bu bence olanaksız.»

Onların yüz ifadelerini görünce ilk kez olarak kendisini yapayalnız hissetti Halleck.

Eve dönüş yolunda bir tütüncünün önünde durarak, bir paket uzun Chesterfield aldı. İlk üç nefes başını döndürüp midesini bulandırınca paketi camdan dışarı fırlattı.

«Bu girişim başarısız. Haydi yeniden alfabeye dönelim çocuklar.»

Bir yandan kahkahalar atarken gözlerinden de yaşlar boşanıyordu.

146

BÖLÜM 14:78

Linda gitmişti. Şimdi gözlerinin altındaki ve ağzının çevresindeki çizgiler biraz da ard arda içtiği sigaralardan derinleşmiş olan Heidi, kocasına kızı teyzesinin yanına yollamış olduğunu söyledi.

«Birkaç nedenden ötürü yolladım,» diye ekledi. «İlki, senden biraz uzaklaşması gerekiyordu. Sana olanları biraz olsun unutmaya, aklından çıkartması gerekti. Neredeyse aklını kaçıracaktı çünkü. Öyle bir duruma gelmişti ki senin kanser olmadığına inandırmak çok güçleşmişti benim için.»

«Keşke Cary Rossington'la konuştursaydın,» diyerek o anda kendisine çok gerekli gibi görünen sütsüz şekersiz kahveyi hazırlamak üzere mutfuğa yöneldi. «Sanki can kardeşi gibiler.»

«Ne dedin. Duyamadım.»

«Yok bir şey, kahve yapıyorum.»

«Uykuları kaçmaya başlamıştı,» diye sürdürdü Heidi geri döndüğünde. Devamlı ellerini ovuşturmaktaydı.

«Yani...»

«Anlıyorum,» gerçekten de anlamasına karşılık hakikat kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Heidi'nin kızının kendi moral güçlenmesi açısından yanında ol-

147

masını arzuladığı anlayabildiğinden şüphelendi. Ama kendi güvenliği açısından Linda'yı harcaması da haksızlıktı. Heidi, ne amaçla olursa olsun kızı bir süre için uzaklaştırmakta haklıydı.

Anne sevgili kızını kocasının eve döneceğini öğrendiği anda hemen teyzesine yollayarak uzaklaştırmayı başarmıştı. Bunu düşününce içindeki nefret yeniden su yüzüne çıktı. Kaçma, bebeğim, gulyabani baban eve dönüyor yalnızca. Korkma yavrum, sadece Siska geri dönüyor.

Ama niçin özellikle bugün? Neden bugünü seçtin ki?

«Billy? İyi misin?» Heidi'nin sesi oldukça şüphe dolu çıkmıştı.

Güzel İsa! Sürekli zayıflamakta olan bir herifle evliyken nasıl 'iyi misin?' diye sorabiliyorsun?

«Olabilirdiğince iyiyim, neden soruyorsun ki?»

«Bir an çok kötü gibiydin de.»

Öyle mi? Gerçekten mi? Niçin o gün, Heidi? Bunca yıldan beri pantolonuma el atmak için niçin o günü seçtin, Heidi?

«Sanırım bunca olaydan sonra kendimi bir garip hissetmeye başladım,» derken, aklından da 'arkadaş boş ver bunları, olanlar oldu' diye geçirmekteydi.

Ama boşveremiyordu işte, karısı karşısında durmuş ard arda sigara yakarken gerçekten zordu boşvermek.

Ama bunu başaracaksın Billy, durduracaksın başına gelenleri, yardımcı ol bana!

Heidi sigarasını kristal tablada söndürerek döndü.

«Ayrıca... Billy, benden bir şey gizliyorsun. Uykunda konuşuyorsun bazen. Geceleri sokağa çıkıyorsun. Bilmek istiyorum. Bunları bilmek hakkım,» diyerek ağlamaya başladı.

148

«Bilmek mi istiyorsun? Gerçekten bilmek mi istiyorsun?»

Yüzünde garip bir gülümsemenin belirmediğini fark etti birden.

«Evet. Bilmek benim de hakkım.» Böylelikle anlattı o da.

Houston ertesi gün ona telefon ederek uzun uzun hal hatır sormuş, sonunda konuya girmişti. Heidi yanındaydı. Onunla uzunca sohbet edip (belki de göğsünü bile mıncıklattığını söyleyecekti, ama son anda bundan vazgeçti) Heidi'yle birlikte onun deli olduğuna karar vermişlerdi.

«Mike,» demişti Billy. «O ihtiyar çingene bir gerçek. Üçümüze de, Cary Rossington'a, bana, Duncan Hopley'a değdi. Senin gibi bir kimsenin doğaüstü güçlere inanmayacağına eminim. Ama sana olayın tümü bilimsel olarak açıklanırsa kesinlikle inanırsın, biliyorum. Üçümüze de dokunuldu ve üçümüz de birtakım fiziksel hastalıklara kapıldık. Şimdi lütfen bana deli demeden önce akılsal bir çözüm yolu bul.»

«Böyle bir yol olamaz ki Billy?»

«Sadece...»

«Leda Rossington'la görüşüm. Cary'nin Mayo'da cild kanseri tedavisi gördüğünü söyledi. İlerlemiş olduğu halde, tedavinin cevap verdiğini söyledi. Ayrıca seni Gordon'ların Noel partisinden bu yana da görmemiş.»

«Yalan söylüyor!»

Houston'un sessizliği başlattığı anda telefonda gelen ağlama sesi Heidi'ye mi aitti? Billy'nin ahizeyi tutan parmakları ağrıyınca kadar kasıldı.

149

«Onunla karşılıklı mı konuştun, yoksa telefonda mı?»

«Telefonda, ne fark eder ki?»

«Onu görürsen anlarsın. Hayatı sönmüş bir kadın gibi artık.»

«Sen de kocanın ileri derecede cild kanseri olduğunu bilsen...»

«Cary'yle görüştün mü?»

«Yoğun bakımda. Bu tür insanları ancak çok olağandışı hallerde görüşürler.»

«Şu anda 85'e düşüm, bu da olağandışı değil mi?» diye haykırdı Billy.

Karşı tarafta yeni bir sessizlik oldu. Heidi'nin ağlayan sesi belirginleşmişti bu kez.

«Onunla konuşacak mısın, ha, deneyecek misin?»

«Eğer doktorları izin verir de ve de o benimle konuşmaya yanaşırsa, evet. Ama, Billy, senin bu kuruntuların...»

«BUNLAR MANYAKÇA KURUNTULAR DEĞİL!» Bağıрма, Billy, Tanrı aşkına bağırmadan konuşmaya çalış!

Gözlerini kapattı.

«Tamam, tamam,» diyerek sakinleştirmeye çalıştı Houston.

«Düşüncen demek istemiştin. Yani bu düşünce iyileşmen için yeterli değil. Belki de Dr. Yount'un da iddia ettiği gibi psiko-anoreksiyon bu düşünceden kaynaklanıyor.»

«Hopley...» diye araya girdi Billy. Ter boşanan alnını ve yüzünü mendiliyle kuruladı. Kafasında Hopley'in suratlıktan çıkmış, cehennem haritasına dönüşmüş yüzü canlandı. Kulakları adamın suratını kaşırken patlayan irinli çıbanlarının çıkarttığı sesle doldu.

150

Houston'un tarafında sessizlik uzamıştı.

«Duncan Hopley'le konuş, o seni ikna eder.»

«İmkânsız. Duncan Hopley iki gün önce, sen Glass-man'da yatarken intihar etti. Beylik tabancasıyla vurmuş kendisini.»

Billy gözlerini kapatarak ayakta sallandı. Sigara içmeyi denediği günkü gibi döndü başı. Bayılıp düşmemek için yanağını sertçe ovuşturdu.

«O zaman sen biliyorsun,» dedi gözlerini açmadan. «Sen veya başkası gördünüz onun halini.»

«Grand Lawlor görmüş. Biraz önce görüştüm.»

Grand Lawlor? Bir an için Billy'nin karışmış aklı bu adın kimliğini çıkartamadı. Akli başına geldi. Eyalet hekimiydi Lawlor. Mahkemede bir iki kez şüpheli ölüm vakalarını birlikte araştırmışlardı. Saçma sapan bir gülme aldı Billy'yi birden. Houston'un duymaması için avucunu almaca bastırdı. Bir de güldüğünü duysa gerçekten çıldırdığına hükmederdi doktor.

Delirdiğime inanmayı çok isterdin değil mi Mike? Çıldırıp da senin minik şişen ve kaşığın hakkında dedikoduya başlarsam bana kimse inanmaz, bu da senin çok işine gelir, değil mi? Hayır, Tanrım, hayır henüz aklım başımda.

Bu düşünce gülmesini hemen kesmesine yardımcı oldu.

«Ona sordun mu?»

«Ölümü ilgilendiren ayrıntıları mı? Karının demin anlattığı korku hikâyesinden sonra tabii sordum.» Sesi bir an içinde ciddileşti. «Niçin öğrenmek istediğimi sorduğu zaman çok üsteledim, sevindin mi?»

«Ne dedi?»

«Hopley'in parçalanmış kafatasının görüntüsü iğ-rençmiş, ama suratında senin Heidi'ye anlattığın deh-
151

şet masalından eser yokmuş. Suratında 1974 yılında ilk çıkmaya başlayan ergin sivilceler varmış sadece. Fakat bu ergin sivilce diye adlandırdığım olay devamlı yinelenmeye başlarsa ölümcül olmayan psikolojik bozukluklara yol açar genelde.»

«Yani aynadaki görüntüsünden dolayı bunalıma düştü de öldürdü kendisini, diye mi düşünüyorsun.»
«Özde evet.»

«Dur, toparlamama izin ver,» diyerek girişti Billy. «Yani şimdi sen onun derdinin yıllardır tekrarlanan ergin sivilceler olduğunu söylüyorsun ve de aynı zamanda aynada gördüğü suratından rahatsız olarak kendini öldürdü diyorsun, garip bir tanımlama bu doğrusu Mike.»

«Ben sadece cildi bozuldu diye intihar etti demedim ya.» Sesindeki alınganlık açıkça belliydi. «Problemlerin en kötü yanı tek başlarına gelmemeleri. İkişi üçü, sürüsü bir anda geliverir insanın başına. İntihar vakaları yüzde on oranında psikologlar arasında görülüyorsa, bunları polisler de yakından izler. Birkaç nedeni vardı, herhalde. Sivilceler de bardağı taşıran son damla oldu.»

«Onu görmüş olmalıydın. Sivilceler damla gibi değil, sel halinde doluştular bardağa.»

«Ardında mektup bırakmadığına göre bunu öğrenenleyiz, değil mi?»

«Tanrım,» diye inleyerek elini saçlarının arasından geçirdi.

«Sevgili Tanrım.»

«Ayrıca Duncan Hopley'in ölüm nedeni değil sorunumuz.»

«Benim için tam tersi.»

«Bence akim sana bir oyun oynadı, en önemlisi

152

bu. Sürekli kafanda çingenenin laneti olduğu için Hop-ley'e gidince de gerçekte var olmayan şeyleri gördün.»

Houston'un sesi cana yakın, derdini-bana-söyleyebi-lirsin tonunda çıkmaya başlamıştı bu kez.

«Hopley'e gitmeden önce Andy'nin barına uğrayıp birkaç kadeh atmış mıydın? Yani rahatlamak için sadece, anlıyor musun?»

«Hayır.»

«Emin misin? Heidi senin Andy'nin barına çok takıldığını söylüyor.»

«Eğer orada olsaydım, karın beni görmüş olurdu, öyle düşünmüyor musun?»

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Houston'un renk vermeyen sesi duyuldu.

«Bu çok âdice bir çamur atma, ama senin gibi ağır bir zihinsel stres altındaki adamdan ancak böylesi beklenir.»

«Ağır zihinsel stres, psikolojik iştahsızlık. Her şeye bir ad bulmakta üstünüze yok. Gene de onu görmüş olmalıydın,» diyerek durakladı. Bir yandan da Duncan Hopley'in yüzünde çıkmış olan yanardağ benzeri çıbanları, irin sızıntılı sivilceleri ve coğrafi haritaya dönüşmüş surattaki artık tanımlanamayan burnu düşündü.

«Billy, aklının başına gelenler için mantıklı bir açıklama aramakta olduğunu fark edemiyor musun? İhtiyar çingene karısına çarptığın için kendini suçlu hissedip şimdi de...»

Billy, «Lanet kendisini vurduğu anda sona erdi,» diye kendi kendine mırıldanmakta olduğunu fark etti. «Belki de bu yüzden yüzü o denli korkunç değildi artık. Çocukken gördüğümüz hortlak filmlerindeki gibi, Mike. Hortlak yakalanıp öldürülünce yeniden insan kılığına girer.»

153

Duyduğu heyecan, Hopley'in intiharı ve bulunduğu sırada cildinin iyileşmiş hali hakkındaki çelişkileri ortadan yok etti. Akli bu yeni düşünce üstünde hızla çalışmaya, olanak ve olasılıkları araştırmaya başladı süratle.

Lanet, lanetlenen onu üstünden atarsa nereye gider. Saçma, bu ölen adamın son nefesinin nereye gittiğini, ruhun nereye gittiğini sormak gibi bir şey. Uzaklaşır, basbayağı gider işte. Ama laneti insanın üstünden atabilmesi için başka bir yol olabilir mi?

Buradan uzakta, Mayo Kliniği'nde yatan Rossing-ton'la başlamalı. Diğer alternatifler çok kötü olacağı için, cild kanseri olduğu düşüncesine sınıksız yapışan Rossington da ölürse iyileşecek miydi?

Houston'un sessizliğe gömülmüş olduğunu fark etti. Sevimsiz fakat yabancı olmadiğı bir ses arkadan yükselmeğe devam ediyordu. Hıçkırık mı? Heidi hiç-kıra hıçkırığa ağlamayı mı sürdürüyordu?

«Neden ağlıyor ki?» diye sordu aniden.

«Billy...»

«Onu bana ver.»

«Billy ağzından çıkan kulağın bir duyabilse...»
«Kahretsin, onu bana ver!»
«Hayır, tutumunu değiştirmedeğin sürece vermem.»
«Nedenmiş o bakayım, âdi kokacı?»
«Kes artık bu konuyu!»

Houston'un sesi Billy'nin alması kulağından uzaklaştırmasına yol açacak kadar sert ve yüksek çıkmıştı. Alması kulağına yeniden dayadığı sırada arkadan gelen hıçkırma seslerinin de kaybolmuş olduğunu fark etti.

«Dinle artık,» diye konuştu Houston. «Hortlak, çingene büyü gibi şeyler yoktur. Sana bunu söylemeyi bile aptalca buluyorum.»

154

Billy sükunetle konuştu:

«Bunun derdin bir bölümü olduğunu anlayamıyor musun, arkadaşım. Çingenelerin yüzyıllar boyunca büyülerle fallarla yaşadıklarını kafacığm almıyor mu?»

«Eğer sana büyü yapıldıysa, bunu yapan da kendi şuuraltın, Billy. İhtiyar çingeneler büyü yapamazlar. Ama senin kendi kafan ihtiyar çingene kılığına girerek büyü yapabilir.»

«Bana, Hopley'e ve Rossington'a olanlar hep aynı zamana rastlıyor. Kör olan sensin Mike. Sonucu çıkart.»

«Sonuç meydanda, içinüzünkü de tesadüf. Kaç kere aynı daire içinde döneneceğiz? Kalk Glassman'a git, seni tedavi etsinler, karını da deli etmekten vazgeç.»

Houston'un sesindeki kendinden eminliğe ve yumuşaklığa kapılarak bir an için kabul etmeyi ve Houston'a inanmayı düşündü. O denli rahatlatıcıydı duyduğu ses. Ardından lambayı suratına çeviren Hopley'i düşündü. Hopley'in onu yavaş yavaş öldüreceğim, ayrıntıları sana anlatmayayım demesini aklına getirdi.

«Hayır, Houston, Glassman'dakiler bana yardımcı olamaz.»

«Kim olur, peki? İhtiyar çingene mi?»

«Belki, eğer onu bulabilirsek, belki yardımcı olabilir. Ayrıca bana yardım edebilecek bir arkadaşım daha var. O da senin gibi bir pragmacı.»

Ginelli adı, konuşurken kafasında yükselmeye başlamıştı.

«Ama en çok kendi kendime yardımcı olabileceğimi sanıyorum,»

«Sana söylemek istediğim işte bu.»

«Ah, Glassman'a gitmem gerektiğini söylediğini sanmıştım ben de.»

155

Derin derin içini çekti Houston. «Beynin de kilo veriyor galiba. Karınla kızma neler yapmakta olduğunun farkında mısın? Hiç aklına geldi mi bunu düşünmek?»

Kaza olduğu sırada Heidi'nin ne yapmakta olduğunu öğrendin mi kendisinden? Neredeyse düşündüklerini ağzından kaçıracaktı. Sana anlattı mı bunları? Hayır mı? Sormalıydın ona, hazır yanındayken sormalıydın ona.

«Billy, orada mısın?»

«Heidi'yle bunu konuşuruz,» dedi sakince.

«Ama sen...»

«Gene de bir konuda haklıydın Mike.»

«Ne kadar iyi. Peki, hangi konuda?»

«Aynı daire içinde dönendiğimiz yeter artık.» Son sözünü söyleyerek telefonu kapattı.

Ama karşılıklı konuşamadılar.

Billy birkaç kez denediyse de, Heidi yüzü solgun, gözlerinde suçlayan bir ifade başım sallamakla yetindi. Bir kez cevapladı onu Heidi yalnızca.

Heidi'nin hıçkırıklarıyla eşlik ettiği Houston-Billy telefon konuşmasından üç gün sonra. Akşam yemeklerini yeni bitirmişlerdi. Billy soğan takviyeli üç hamburger, tereyağlı dört dilim kepek ekmeği, yarım tabak kızarmış patates ve mürdümeriğiyle yapılmış turtanın dörtte birini koyu çikolatalı sosla gövdeye indirmişti bu akşam da. Hâlâ hiç veya çok az iştahı olmasına karşılık yemezse daha hızlı kilo vereceğini düşündüğünden çılgınlar gibi yemeğe başlamıştı. Heidi, Billy'nin Houston'la konuşmasının (tartışmasının) ardından, muayenehanede dökmüş olduğu gözyaşlarından solmuş asık bir surat ve şiş gözlerle dönmüştü eve.

156

Billy de sıkıntılı ve bıkkın bir şekilde öğle ve akşam yemeklerini bilinçsizce yemiş, hemen yatmıştı. Ertesi sabah uyanıp da tartıldığımda gene zayıflamış olduğunu, artık 83 kilo gelmekte olduğunu gördü.

İçinden gelen soğuk kıvıltıları algılayarak tartıya dikti gözlerini. İki buçuk kilo diye düşündü. Tam bir gün içinde tam iki buçuk kilo! Tanrım!

O günden sonra hiçbir öğünü aksatmadan, yiyebil-diğince yemeğe başlamıştı. Şimdi de önünde durmakta olan silinip süpürülmüş tabağını ileri iterek karısına sordu:

«Sana anorexia nervosa gibi geliyor mu? Hi Heidi?»

«Hayır,» diye isteksizce cevapladı karısı. «Hayır, ama...»

«Son bir aydır bu şekilde yemekteyim. Gene de bu süre içinde yaklaşık otuz kilo verdim. Şu uurtımın bunu nasıl becerdiğini bana açıklayabilir misin? Yirmi dört saatte yaklaşık altı bin kalori alan bir insan günde ortalama bir kiloyu nasıl verebilir?»

«Ben... bilemiyorum, ama Mike, Mike diyor ki...»

«Sen de bilmiyorsun, ben de bilmiyorum,» diyerek peçetesini masaya sertçe fırlattı. Tıkmadıklarından dolayı midesi şişmiş, sıkıntı vermeye başlamıştı. «Ayrıca Michael Houston'un da bir bok bildiği yok.»

«Pekala, eğer bu bir lanetse, neden bana bir şey olmuyor öyleyse?» diye haykırdı birden. Gözleri öfke dolu olmasına karşın ağlamak üzere sulanmışlardı.

Halleck karısının sesinden rahatsız olup korkarak bir an kendi sınırlarına de hâkim olamayarak bağırdı. «Çünkü bilmiyor. Farkında değil. Bütün sebep bu!»

Karısı neredeyse yere düşecekti hıçkırıklar arasında iskemlesini geri itip masadan kaçarken. Sanki ani

157

bir başağrısma yakalanmış gibi bir eliyle de şakağına bastırmaktaydı.

«Heidi!» diye bağırarak ayağa kalktığında kendi iskemlesi geri devrildi. «Buraya gel!»

Ayak sesleri merdivende durmadı. Bir kapının çarpılarak kapandığını duydu, ama kendi yatak odalarının kapısı değildi. Ses yukardan koridorun uzak bir yönünden gelmişti. Linda'nın odası veya misafir odası olmalıydı kapının çarpıldığı yer. Halleck misafir odası olduğuna bahse girebilirdi. Haklıydı da. Evden ayrılmadan önceki hafta boyunca bir daha karısıyla birlikte yatamadı Halleck.

O hafta, yani son hafta, ne zaman düşünse aklında bir karabasan olarak anılacaktı. Sanki yazın en sıcak günleri erken bastırılmışçasına sıcak, basık ve nemliydi hava. Serin ve canlandırıcı bir havası olan Lantern Drive bile canlılığını kaybetmiş gibiydi. Billy Halleck yedikçe terledi, terledikçe yedi ve az ama sürekli olarak kilo vermeye de devam etti. Hafta sonunda, bir araba kiralayarak eyaletler arası 95'inci karayolundan New Hampshire ve Maine yönünde yol almaya başladığı sırada beş kilo daha zayıflayarak 78'e düşmüş durumdaydı.

O hafta boyunca Glassman'daki doktorlar ve Michael Houston kendini defalarca aramıştı. Heidi de sert bakışlarla kendisini süzmüş, sigara içip konuşmadan oturmuştu. Linda'ya telefon açmaktan söz ettiğinde de olgun bir sesle, «Yapmamamı tercih ederim,» demekle yetinmişti.

Ayrılmamasından bir gün önceki cuma günü Houston kendisini tekrar aramıştı.

Billy gözlerini yumarak, «Houston, Glassman'm te-

158

lefonlarını artık kabul etmiyorum, eğer buna bir son vermezsen senin telefonlarını da kabul etmeyeceğim bundan böyle,» diye cevaplamıştı.

«Yerinde olsam şu anda böyle bir şey yapmam, Billy. Beni dikkatle dinle. Çok önemli,» dedi Houston.

Billy, Houston'un son raporunu çok şaşırmadan, sadece ihanetin verdiği öfke ve hüznün içinde dinledi. Beklemiyor muydu ki böyle bir şeyi aslında?

Heidi gene Houston'a gitmişti. Gözyaşlarıyla sona eren uzun bir görüşme yapmışlardı. Bunun üstüne Houston Glassman'daki üç yardakçıyla ortak bir görüşme yapmıştı. («Meraklanma, sadece mesleki açıdan görüştük.») Sonra yeniden Heidi'yle görüşmüştü. Hepsisi de Billy'nin psikiatrik testlere tabi tutulması görüşünde birleşmişlerdi.

«Buna kendin karar vererek kendi isteğinle yaptırmanı tavsiye ederim,» diyerek sözlerini tamamladı Houston.

«Eminim. Ayrıca testleri nerede yaptıracağımı bildiğinden de eminim. Glassman'da değil mi? Bir bez bebek kazandım mı?»

«Bunun mantıklı olduğunu düşünmüştük...»

«Hı hu, anlıyorum. Bir yandan kafam testlere tabi tutulurken, öte yandan da baryum şırıngalarına devam edilecek, değil mi?»

Dokunaklı bir suskunluk oldu Houston'un tarafında.

«Ya kabul etmezsem?»

«Heidi'nin resmi başvurusu var. Anlatabiliyor muyum?» Sesi oldukça temkinli çıkmıştı.

«Anlıyorum, sen Heidi ve üç yardakçıyla anlaşarak beni Huzur Vadisi'nde sepet örmeye mahkum ediyorsunuz.»

«Melodrama kaçma. Heidi, Linda ve senin için endişe duyuyor.»

«Linda için ikimiz de endişe duyuyoruz. Ayrıca Heidi için ben de üzülüyorum. Demek istediğim, bazen ne denli ona kızsam da, onu hâlâ seviyorum. Endişeleniyorum da. Seni yanlış düşünmeye sevk etmiş, görüyor musun?»

«Neden bahsettiğini anlamıyorum.»

«Biliyorum. Ama gene de açıklamayacağım. Hei-di'nin tek yapabileceği şey, ilk başta belki de önemsemediği birkaç ayrıntıyı da gözönüne alarak olan bitenlerin tümünü unutup yeniden hayata dönmek. Ama bunu ne ölçüde başarabilir bilemem. Ona kendi suçluluk duygusundan sıyrılmasını söyle. Zira bu yüzden sigara tüketimini bir paketten iki buçuğa çıkarttı.»

Gene uzun bir sessizlikten sonra Houston'un sesi duyuldu.

«Her neyse Billy. Bu tür testlerin konuyla ilgili herkes açısından...»

«İyi günler.» Billy telefonu kapatıverdi.

160

BÖLÜM 15:

İki Telefon Görüşmesi

Billy ikindinin geri kalan bölümünü hava soğutmalı evinde oradan oraya dolaşıp ayna ve cilalı satırlarda yeni görüntüsünü inceleyerek geçirdi.

Kendimizi nasıl gördüğümüz, sandığımızdan çok fiziki hacmimizi nasıl değerlendirmemize bağlıdır.

Bu düşüncede rahatlatıcı bir yan göremedi gene de.

Değerim, yürürken kapladığım alanla mı ölçülüyor? Tanrım, ne kadar küçültücü bir düşünce. Yani şimdi bir bay T. koltuğunun altına bir Einstein sokup, kitap gibi onu etrafta taşısa değeri artıp önemli birisi mi olacak?

Pazar kilisesinin uzaktan duyulan çan sesleri gibi T.S. Eliot'un satırları yankılandı aklında: Demek istediğim o değil, hiç değil. Gerçekten de değildi. Zekâ veya lütuf belirtisi veya Tanrı'nın sevgisinin ispatı olarak ele aldığımız büyüklük düşüncesi her paytak yü-rüyüslü şişkoya ibne gözüyle bakıldığından bu yana değerini kaybetmişti.

Gerçek, düşündüğümüzden daha fazla bizim fiziksel büyüklüğümüze baktığımız açıyla oranlıdır.

Evet- gerçek. Bu, konunun özüne daha yakındı. Karatahtada çözülmekte olan bir hesap gibi satır satır

F.: 11

161

uzayıp büyürcesine kilo üstüne kilo alırsan bu senin gerçek hakkındaki düşüncelerini etkiler. Senin şahsi gerçeğini, genelde gerçeği.

Şişmandı, iri yapılı, birkaç kilo fazlası olan biri gibi değil, domuz gibi şişmandı. Sonra iri yapılı oldu. Sonra normal oldu (Eğer Glassman'dakilerin söylediği gibi böyle bir tanımlama varsa) sonra da sıksa. Şimdi sıksalık da yeni bir biçime dönüşmeye başlamıştı: Kuru zayıflık. Ardından ne gelecekti? Bir deri bir kemik kalacaktı herhalde. Daha sonra da şimdilik düşünemediği bir zayıflık.

Deliler çiftliğine götürülme fikri şimdilik onu te-laşlandırmamıştı, bu tür şeyler oldukça vakit alırdı. Fakat Houston'la yapmış olduğu son telefon görüşmesi işlerin ne denli sarpa sarmış olduğunu ve bundan böyle başkalarını inandırmanın ne denli güç olduğunu kendisine açıkça göstermişti. Birden Kirk Penschley'i aramak için içinde dayanılmaz bir istek uyandı. Halbuki üç dedektiften bir haber çıktığı anda arayacaktı Kirk kendisini.

Bunun yerine telefon defterinin en arka sayfasına kaydetmiş olduğu New York numarasını aramaya başladı. Nasılsa bu olayların başladığı andan, bu yana beyninde Richard Ginelli'nin adı sürekli bir yanıp bir sönmekteydi. Artık onu aramanın vakti gelmişti.

«Üç Kardeşler,» diye açıldı telefon diğer yandan. «Bu geceki spesiyalitemiz marsala süt danası ve fettucine Alfredo'nun kendi usulümüzde yapılışı.»

«Adım William Halleck, eğer oradaysa Bay Ginel-li'yle konuşmak istiyorum.»

Bir süre sessizlikten sonra karşı taraftan ses geldi:

«Halleck?»

«Evet.»

Almaç bir yere bırakıldı. Billy tabak çanak sesleri-

162

ni duyabiliyordu. Birisi İtalyanca küfür etmekteydi. Başkaları gülüyordu. Son günlerde sürekli hissettiği gibi, kendini bu olayların çok dışında sandı.

Nihayet almaç ele alındı.

«William!» Billy dünyada kendisini böyle çağıran tek insanın Ginelli olduğunu anımsadı yeniden.

«Nasılsın, ahbap?»

«Biraz kilo verdim.»

«Çok iyi. Çok kocaman olmuşsun, William, şişkoydun artık. Ne kadar verdin?»

«On kilo.»

«Hey! Tebrikler, kalbin de tebrik etmiştir seni. Zor oluyor değil mi, küo vermek yani? Biliyorum, biliyorum, senin gibi Yankee'ler kemerlerini göbek altından geçirirler, ama bizim gibi İtalyano'lar bir gün ayakkabılarım bağlamak için eğildiklerinde pantolonunun kıcının yırtıldığını görürler.»

«Aslında çok da zor olmadı.»

«William, eğer Üç Kardeşler'e gelersen, sana kendi özel yemeğimi yedireceğim. Piliç Napoliten, verdiği kiloları bir günde geri almazsan bana da adam deme.»

«Bu lafını davet kabul edebilirim.» Bir yandan da çalışma odasının aynasında kendisini incelemekteydi. Görüntüsünde çok fazla diş görüldüğü için gülümsemesi açıkça belli olmaktaydı. Gülmeyi kesti.

«Tabii, gerçek bir davetti bu. Seni özledik. Çok oldu görüşmeyeli ve de hayat kısa dostum. Doğru mu?»

«Evet, öyle galiba.»

Ginelli'nin sesi bir ton alçaldı. «Duyduğuma göre Connecticut'ta başın derde girmiş.» Connecticut derken sesine sanki orası Eskimo ülkesiymişcesine bir gizem vermişti. «Duyunca üzüldüm.»

«Nasıl duydun ki?» Gerçekten de şaşmıştı Billy. Kaza sadece yerel gazetede, o da isim verilmeden çık-

163
mıştı. New York gazetelerine yansıtılmamıştı olay.

«Kulaklarım her zaman açıktır.» diye cevapladı Gi-nelli.

Billy sözlerini dikkatle seçerek, «Bu yüzden biraz sıkıntım var.» dedi ve ekledi, «Garip bir güçleri var. Kadın.. Kadını biliyor musun?»

«Evet, çingene olduğunu duydum.»

«Öyle. Onun bir kocası var, o bana dert oluyor.»

«Adı ne?»

«Sanırım Lemke. Kendim halletmeye çalışacağım ama eğer başaramazsam... acaba..»

«Tabii, tabu. Bana bir telefon et. Belki bir şey yapabilirim, yapamayabilirim de. Belki de karışmamaya karar veririm. Yani iş başka dostluk başka, biliyorsun.»

«Anlıyorum.»

«Bu ikisi bazen karışır, karışmayabilir de, haksız mıyım?»

«Haklısın.»

«Herif seni haklamaya mı çalışıyor?»

Billy bir an durakladı.

«Şu anda çok konuşmamayı yeğlerim. Çok garip bir durum bu. Ama adam bana karşı çok sert davranıyor.»

«Bok canına, Wuliam. Karşılıklı konuşmalıyız hemen.»

Ginelli'nin sesindeki kararlılık açık ve kesindi. Billy kirpiklerindeki sıcak gözyaşlarını hissederek elini sertçe yanağına dayadı.

«Çok seviniyim, ama ilk başta tek başıma bir denemem gerek. Ayrıca tam olarak nereden başlamam gerektiğini bile büemiyorum henüz.»

«Telefon etmek istersen ben buralardayım William, tamam mı?»

164

«Tamam. Çok teşekkürler.» Durakladı. «Richard, senin batıl inançların var mı?»

«Benim mi? Benim gibi bir aşağılık İtalyan'a mı soruyorsun bunu? Benim gibi, duyulduk duyulmadık bütün azizlere dua eden, birisi ölünce aynaların üstünü örten, önünden karga veya kara kedi geçince ilk tahtaya vurarak hayır dileyen anne, anneanne ve teyzelerle büyümüş bir adama mı soruyorsun bunu? Benim mi batıl inancım var mı? Demek bana soruyorsun bunu ha?»

«Evet.» İçinden gülerle ekledi. «Böyle bir soru sordum sana.»

Richard Ginelli'nin sesi sert ve neşeden uzak çıktı.

«Hayatta yalnızca iki şeye inanırım William. Sadece silahlara ve paraya. İnan bana. Batıl inançlı mı? Yok arkadaş, sen beni başka İtalyanlarla karıştırıyorsun, galiba.»

«Çok iyi,» derken aylardır ilk kez gerçekten gü-lümsediğini hissetti Billy. Gerçekten çok uzun zamandır ilk kez. Ne denli iyi geldi Ginelli'nin sesini duymak ona.

Aynı akşam, Heidi eve girdikten bir süre sonra Penschley telefon etti.

«Senin çingeneler bizi mutlu bir takibe sürüklediler,» dedi.

«Bize borcun yaklaşık on bin dolara çıktı. Artık işi burada keselim mi?»

Billy avuçlarının terlediğini hissederek, «Önce ne buldunuz, onu anlat,» diye konuştu.

Çingeneler, Milford'dan yaklaşık otuz mil uzaklıktaki bir Connecticut kenti olan Greeno'ya gitmişlerdi önce. Bir hafta sonra oradan kovularak Providence, Rhode Island yakınlarına Pawtucket'te ortaya çıkmış-

165

lardı. Oradan da Massachusetts Attleboro'ya geçmişlerdi. Orada aralarından biri çevre huzurunu bozmaktan tutuklanmış ama az bir kefaletle serbest bırakılmıştı.

«Bir tek bu olay olmuş görünürde. Kentlinin biri şans çemberinde sürekli çeyreklik atarak on papel kay-v betmiş. Döndüren çocuğa, 'seninle hesaplaşacağız' diyerek gitmiş. İki gün sonra çingeneyi akşam marketten çıkarken enselemişler. Biraz münakaşadan sonra otoparkta kapışmışlar. Oralı olmayan tanıklar kavgayı şehirlinin başlattığını söyledi. Oralılar da çingenenin başlattığını iddia ettiler, neyse sonunda tutuklanan çingene oldu. Kefaleti ödeyince polisler de sevindiler. Böylelikle çingenelerin çekip gideceğini düşündüler.»

«Genelde bu işler böyle yürür, değil mi?» diye sordu Billy.

Bir anda yüzü kızarmış, alev alev yanmaya başlamıştı. İçinden bir his, tutuklananın Fairview parkında lobutlarla gösteri yapan genç olduğunu söylemekteydi.

«Evet genellikle,» diye katıldı Penschley. «Çingeneler de bunun farkında, onlar gider, polis oh çeker. Polise artık olağan dışında iş kalmaz. Gitmeleri gözden çöpü çıkartmak gibidir. Çöp kaçan göz sulanır, yanar ama yüzünü suyla yıkarsan çöp gider insan ferahlar. Sonra çöpün nereye gitmiş olduğuna aldırılmazsın, değil mi?»

«Sadece bir parça çöp olarak mı gördüler onları.»

«Attleboro polisi için aynen öyleydiler. Şimdi Billy hikâyenin gerisini dinlemek istiyor musun, yoksa bazı küçük grupların ahlâk konusunda düşündüklerini mi tartışalım?»

«Devamını anlat lütfen.»

«Çingeneler Massachusetts Lincoln'da yeniden durmuşlar. Üç gün sürmüş oradan da kovulmaları.»

«Hep aynı grup olduğundan emin misin?»

166

«Evet. Hep aynı arabalar, plakalarının listesi var, çoğunluk Texas ve Delaware Vadisi'nden. Listeyi ister misin?»

«İlerde alırım. Şimdi sen anlat.»

Çok bir şey yoktu. Çingeneler Boston'un kuzeyinde, Revere'de görülmüşler, on gün kaldıktan sonra kendi istekleriyle oradan ayrılmışlardı. Dört gün de Portsmouth, New Hampshire'de geçirdikten sonra izlerini kaybettirmiştiler.

«Kokularını gene bulabiliriz istersen. Onlardan bir haftadan daha az geriyiz. Barton'un üç harika dedektifi izledi onları ve söylediklerine göre Maine civarındalar bu ara. E 95'e paralel gidiyorlar, Connecticut' tan yukarı bütün sahili böyle çıktılar... Dedektiflerin geri dönüş yolunda izlediklerine göre ta Carolinas'tan başlamışlar karayolunu takip etmeye. Olasılıkla Mai-ne'in Ogunquit, Kennebunkport gibi turistik yörelerini gezdikten sonra Boothbay Koyu'na, oradan da Bar Har-bour'a geçerler. Turizm sezonu bitince de kışı geçirmek için Florida veya Texas körfezine yönelirler.»

«Yanlarında bir ihtiyar adam da var mıymış?» Billy almaca sımsıkı sarılmıştı. «Seksen yaşlarında, burnu sanki cüzam veya kanserden çürümüş gibi biri?»

Kâğıtlar karıştırılmıyormuş gibi sesler gelmeye başladı karşıdan. Ardından:

«Taduz Lemke. Çarptığın kadının babası. Evet, onlarla beraber.» Sesi oldukça serinkanlıydı Penschley'in.

«Babası mı? Olamaz!» diye hırladı. «Kadın en azından yetmiş, yetmiş beş yaşındaydı, Kirk.»

«Taduz Lemke yüz altı yaşında.»

Billy bir an için bir daha asla konuşamayacağını sandı. Dudakları oynuyor ama ağzından tek bir ses bile çıkmıyordu. Hayaleti öpen bir adama benziyordu bu haliyle. Ardından tekrarlamayı başardı. «Olamaz.»

167

«Çoğumuzun kıskanacağı bir yaş, ama olanaksız değil. Elimde her biri hakkında raporlar var. Lemke gibi ihtiyarlar artık Avrupa'da karavanlarla gezinmiyorlar ama bunu isterlerdi herhalde. Ayrıca sosyal sigorta numaraları, parmak izleri falan da var adamların, eğer istersen. Lemke yaşını bir yüz altı, bir yüz sekiz bir de yüz yirmi olarak söylemiş. Ama Barton'un adamlarının sosyal sigortalardan araştırdığına göre yaşının yüz altı olması gerekiyormuş. Susan Lemke kızımı, buna şüphe yok. Ayrıca kayda değerse, adam 'Taduz Şirketinin başkanı' olarak oyun izni kayıtlarına geçmiş, bu da demek ki o adam o grubun veya aşiretin başı.»

Kızı mı? Lemke'nin kızı mı? Kafasındaki bütün taşların yeri değişti. Düşün ki biri Linda'ya çarptı. Düşün ki yolda sokak köpeği gibi dolaşan Linda'ydı.

«...kesmeyi?»

«Ne?» Aklını gene Kirk Penschley'e yöneltmeye çalıştı.

«Dedim ki, gerçekten istemiyor musun araştırmayı kesmeyi?»

«Hayır, lütfen onlara sürdürmelerini söyle. Ben seni dört, hayır üç gün sonra arar, yerlerini bulup bulmadıklarını sorarım.»

«Bunu yapman gereksiz. Barton'un adamları onları bulduğunda, eğer bulurlarsa, onu ilk öğrenen sen olacaksın.»

«Burada olmayacağım,» dedi alçak bir sesle.

Penschley eleştirisiz bir sesle, «Yaa,» dedi. «Nerede olacaksın pekiyi?»

«Seyahatte,» diye cevaplayarak bir süre sonra da telefonu kapattı. Akı karmakarışık bir şekilde yerine oturdu. Parmakları, artık sıskacık olan parmakları düşünceyle tempo tutuyorlardı masanın üstünde.

168

BÖLÜM 16:

Billy'nin Mektubu

Heidi ertesi gün saat on civarında alış veriş yapmak üzere dışarı çıktı. Gelip de Billy'ye nereye gittiğini, ne zaman geri döneceğini söylemek zahmetine bile katlanmamıştı, geçmişte kalmıştı artık bu tür açıklamalar. Billy çalışma odasından arabanın geri geri caddeye çıkışını izledi. Heidi başını çevirince gözleri bir an için karşılaştı. Kendisinininkiler sert, Heidi'ninkiler suçlayıcı: Kızımızı yollamak zorunda bıraktın beni, gerekli tedaviyi görmemekte direniyorsun, eş dost dedikoduya başladı. Kendine ha-hu diyecek bir dalkavuk arıyordun, karşına ben çıktım. Ama artık siktir, Billy Halleck ve beni yalnız bırak. İstersen cehennemde yan ama beni yanına çağırma.

Bunların hepsi hayal ürünüydü tabii. Heidi kendisini bu gölge yerde görmüş bile olamazdı. Hayal ürünü bile olsa acıydı.

Araba gözden kaybolduktan sonra Billy küçük daktilosuna bir kâğıt takarak en üstüne 'Sevgili Heidi, diye yazdı. En kolay yeri bu olmuştu mektubun. Sürekli duraklayıp, mektup bitmeden Heidi'nin geri döneceği-

169

ni düşünerek zorlukla bitirdi. Sonunda çıkartıp yeni baştan okudu yazdıklarını.

Sevgili Heidi,

Sen bunu okurken ben gitmiş olacağım. Ne süre için nereye gideceğimi tam olarak bilemiyorum ama döndüğümde bunların bitmiş olacağını umuyorum. Bu yaşamakta olduğumuz kâbusun.

Heidi, Michael Houston her konuda yanılıyor. Le-da Rossington bana ihtiyar çingenenin, bu arada adı Taduz Lemke'ymiş, Cary'ye dokunduğunu ve cildinin gerçekten yarılmakta olduğunu söyledi. Ayrıca Duncan da gerçekten çibanlarla kaplanmıştı. Gördüğüm manzara göz önüne getiremeyeceğin kadar korkunçtu. Houston inancım doğrultusunda yaptığım mantıksal zinciri incelemeye yanaşmıyor, hatta bu açıklanamayan olayları birbirine bağlamaya bile yanaşmıyor. (Bu arada bu sabah 77 kiloyum. Neredeyse elli kilo verdim şimdilik.) Böyle bir şey yaparsa kendi dünyasından atılacağını düşünüyor. Bunun bir çingenenin büyüünden kaynaklandığına inanmak yerine benim yokolmamı seyretmeye razı. Böyle bir şeye, çingene büyülerine, lanetlere, hele hele Connecticut, Fairview'da böyle şeylerin olabileceğine inanmak onun için aforoz edilmek demek. Onun tanrıları şişeciklerden çıkıyor, havadan değil.

Ama sanıyorum ki, sen içinde bir yerlerden bunun böyle olabileceğine inanabilirsin. Sanırım son günlerdeki kızgınlığının bir sebebi de kalbinin gerçeği bildiğini iddia etmem. İstersen bana amatör psikiyatrist diyebilirsin, ama bu kanıya şuradan vardım: Büyüye inanmak, ikimizin ortaklaşa işlediği bir suçtan ötürü yalnızca birimizin cezalandırıldığına inanmaktır. Suçtan

170

kaçınman açısından söylüyorum... Tanrı biliyor ya Heidi, yüreğimin en derinliklerinden ben çekiyorsam sen de çekmelisin diye geçiriyorum... Felaket kendisine arkadaş ister ve sanırım içimizde iyi yönlerimizle kaynaşmış, kurtulamadığımız altın kaplı birer piç yatmakta.

İçimde seni seven ve başına bir iş gelmemesi için çabalayan başka bir bölüm daha var, Heidi. İyi tarafımın mantığı daha iyi çalıştığı, daha akli başında davrandığı için ayrılıyorum. O çingeneyi bulmam gerek, Heidi. Taduz Lemke'yi bulup son altı haftadır aklıma gelenleri anlatmam gerek. Lanet edip intikam almak kolaydır. Ama yakından inceleyince bütün olayların birbiriyle sıkı bağlantılı olduklarını, bazen de olayların olması gerektiği için olduklarını görürsün. Hiçbimiz bunu düşünmeyiz ama, zira böylelikle acımızı paylaşacak birilerini bulamayız, onun yerine başka yollar ararız. Ama hiçbir yol aslı kadar kısa ve kolay değildir. Ona kazanın kasıtlı olmadığım söylemek istiyorum. Ona yaptığını geri alıp alamayacağını soracağım, bunu yapacak gücün kendisinde olduğunu kabul edeceğim. En çok yapmak istediğim şey ise onu bulup özür dilemek. Senin, benim, tüm Fairview'un adına özür dileyeceğim. Çingeneler hakkında eskisinden çok bilgim var şimdi, görüyorsun. Gözlerin açıldı, diyebilirsin. Ayrıca sana söylemem gereken bir şey daha var, Heidi.

Eğer bu adam beni düzeltebilirse, eğer yarın ileri bakabileceğim bir hayata yeniden dönebilirsem, bundan böyle Fairview'da yaşamayacağım. Sanırım Andy'nin barından, şehir kulübünden, Lantern Drive'dan, tüm o kokuşmuş hipokratik kentten gına geldi artık. Sanırım önümde bir hayat olursa sen ve Linda yanıma gelerek başka bir temiz, huzurlu ve rahat yerde bu hayatı benimle paylaşırsınız. İstemez ve-

171

ya gelemezsen, ben her türlü şartlar altında gideceğim. Lemke bir şey yapamaz ve büyüü çözemezse hiç olmazsa elimden geleni yapmış olacağım. O zaman eve geri döner ve eğer hâlâ istiyorsan severek Glassman Kliniği'ne yatarım. Sana bu mektubu Houston'a veya Glassman'lı doktorlara gösterebileceğin konusunda söz veriyorum. Sanırım yaptıklarımı çok iyi bir tedavi yöntemi olarak kabullenecekler. Ne de olsa, madem bu eziyeti çekmekten hoşlanıyor diye düşünüyorlarsa, (sürekli psikolojik anorexia nervosadan bahsedip, kendini yeteri kadar suçlu görürsen, metabolizmanı günde bilmem kaç bin kalori yakmaya yöneltebilirsin diye düşünüyorlar,) Lemke'yle karşılaşması da ihtiyacı olan kefaret diye sebeplenebilirler. Veya da iki başka sonuç çıkartabilirler: bir, Lemke benimle karşılaşınca suratıma gülüp, hayatta böyle bir büyü yapmadığını açıklar, böylelikle psikolojik dayanığım yerine gelerek düzelirim veya Lemke beni dolandırmak amacıyla tedaviye başlayıp benden para sızdırır ki, ben de iyileşeceğime inanacağım için kendiliğimden iyileşirim. İşte doktorlar böyle düşünebilirler.

Kirk Penschley aracılığıyla dedektifler tuttum. Bana çingenelerin E-95 karayolu boyunca sürekli kuzeye ilerlediklerini bildirirler. Onları sanırım Maine civarında bulabilirim. Eğer somut bir şeyler olursa sana en kısa zamanda haber vereceğim. Kendi başına sen bir girişimde bulunma. Sanırım hâlâ bütün kalbimle seviyorum seni.

Billy

Mektubunu, üstüne «Heidi» yazdığı bir zarfa koyarak mutfak masasının üstündeki tepsiye bıraktı ve

172

Westport'taki kiralık araba servisine gitmek için bir taksi çağırdı. Merdivenlerde taksiyi beklerken, hâlâ içinden Heidi'nin bir an önce gelmesini ve notunda yazdıklarını karşılıklı konuşmayı geçirmektiydi. Bunun aslında çok da iyi bir fikir olmadığını, taksi gelip kendisi arka koltuğa yerleşene kadar aklından geçirdi. Eskilerde, kendisi henüz Şişko Kentte yaşarkenki günlerde kalmıştı Heidi ile karşılıklı geçip de anlayış içinde konuştukları günler. Çok eskidendi bunlar. Eğer önünde bir gelecek varsa, bunun çözüm yeri Maine'di. Bir an önce oraya vararak, eriyip yok olmadan önce çözümü bulması gerekmiyordu artık.

173

BÖLÜM 17:68

O gece Providence'de kaldı. Büroya telefon ettiğinde karşısına çıkan cevaplama aygıtına Kirk Penschley için mesaj bıraktı: Acaba Kirk elde ettiği bütün verileri, fotoğraf, sigorta numarası, plaka numaraları ve diğer bütün bilgileri adına South Portland, Maine Sheraton Oteli'ne yollayabilir miydi? »

Aygıt mesajı kendisine yineleyince telefonu kapatarak odasına girdi. Küçük bir deha ürünü olarak değerlendirmekteydi bu aygıtı.

Fairview Providence arası yüz elli milden daha az olmasına karşın yorgunluktan bitkin düşmüştü. Haftalardır ilk kez rüya görmeden uyudu. Sabah uyanığında banyoda tartı olmadığını fark ederek motelin bu nazikliğine içinden teşekkür etti.

Çabucak giyindi ve ayakkabılarını bağlarken neşeyle ılık çalmakta olduğuna çok şaşarak duraksadı.

Karayoluna koyulduğunda saat sekiz otuzu göstermekteydi, koca alışveriş merkezinin karşısındaki Sheraton'a yerleştiğinde ise akşamın altı otuzunu. Penschley'den gelen mesaj kendisini beklemekteydi: Bilgiler yolda ama bir iki gün sürebilir ulaşması.

Harika diye geçirdi aklından. Günde bir kilo veri-

175

yorum, Kirk, cezayı versin, üç gün sonra altılık bira ağırlığı kadar daha kaybetmiş olurum, beş günü de sen hesapla. Elini ağırdan al arkadaş, n'olacak?

Güney Portland Sheraton Oteli yuvarlak bir yapıydı. Odası da üçgen bir pasta dilimini andırıyordu, ama kafası çok daha başka şeylerle meşgul olduğu için odanın şeklini aklına takmadı. Yol yorgunuydu başı da ağrıyordu. Lokanta salonuna inmeyi, özellikle o durumda, gözüne yediremedi, oda servisini aramayı yeğledi.

Garson kapıyı tıklattığı anda banyodan yeni çıkmıştı. Müdüriyetin düşünceli davranarak cebine 'ÇALMAK GÜNAHTIR' diye bir kart iliştiirdiği bornoza sarınarak, 'bir dakika' diye seslenip kapıya yöneldi.

Halleck kapıyı açtı ve... ilk kez olarak sirk ucubelerinin hissettikleri hoş olmayan o duyguyu tattı. Garson henüz on dokuzlarında, kıvrıkcık saçlı, avurtları çökük İngiliz punk şarkıcılarını andıran bir gençti. Her gün bornoz içinde yüzlerce adam görmüş birinin kanıksaması içinde aldırılmazca Billy'ye bakıyordu. Aldırılmazlığı hesabı alıp kendisine ne kadar bahşış verildiğini görünce biraz azabilirdi. Ama çocuğun gözleri dehşet ifadesiyle büyüdü. Aldırılmazlık ifadesini .bir an içinde geri dönmüş olmasına rağmen görmüştü Billy o dehşet bakışlarını. Çocuğun gözlerindeki şaşkınlık gizli de olsa sürmekteydi hâlâ. O gözlere şimdi büyülenme de eklenmiş olduğundan bu şaşkınlığı algılayabildiğim düşündü Billy. İki ahmak gibi birbirlerine bakakaldılar bir süre. Billy Ribbonmaker'deki evinde tüm ışıkları kısımış olarak oturan Duncan Hopley'i getirdi aklına.

«Haydi içeri girsene,» dedi sinirli bir sesle, «bütün gece orada çakılıp kalacak mısın?»

176

«Oh, hayır bayım. Özür dilerim.» Yanaklarını al bastı anında garsonun. Billy onun haline acıdı. O bir punk şarkıcısı veya canlı timsahları görmek için sirke getirilmiş bir çocuk suçlu değildi, yalnızca yaz tatilini çalışarak geçirmekte olan hastalıklı olabilecek bir sıskayla karşılaşmış genç bir öğrenciydi.

İhtiyar beni birden çok biçimde lanetledi, diye aklından geçirdi Billy. Connecticut, Fairview'lu Billy Halleck'in neredeyse ucube sınıfına girebilecek denli zayıflaması bu çocukcağızın suçu değildi. Ondan olabildiğince çabuk kurtulabilmek amacıyla fazladan bir dolar daha bahşış vererek kapıyı kapattı. Banyoya geri dönerek, kendi kendine deneyim yapan bir teşhirci gibi bornozunun önünü açmaya başladı aynanın karşısında. Bornozunu başta göğsü ve karnının bir bölümü ortada kalacak şekilde gevşek bağlamıştı. Garsonun bu kadcığa bile bakarak dehşete kapılması normaldi. Hatta önünü tümüyle açıp aynanın karşısında dururken bunu oldukça mantıklı bile buldu. Tüm kaburgaları ortadaydı. Köprücük kemiklerinin uçları sadece incecik bir deriyle kaplıydı. Elmacık kemikleri iyiden iyiye dışarı fırlamıştı. Göğüs kemiği ilmik ilmik belli oluyordu. Karnı içe göçmüş, leğen kemikleri korkunç birer bıçak sapı gibi ileri uzanmışlardı. Bacakları hâlâ eskisi gibi adaleli, ince ve uzundular. Zaten hiçbir zaman fazla şişmanlamamıştı bunlar. Ama üst kısmı gerçek bir canlı cenaze görünümündeydi artık.

Yüz pound diye düşündü. İşte gerçeği görmeyi için yegane fırsat. Şimdi artık her zaman için kesin olarak gördüğün ve herhangi bir şekilde başına geleceğini bildiğin şeyle aşırı çılgınlık arasındaki kıl payı farkı algılayabilirsin. Bir kez bile iki kere ikinin dört ettiğinden şüphelendiysen, artık gerçeği biliyorsun. Hâlâ gö-

P.: 12

177

rünüşün oldukça normal. Hele giyinirken, özellikle. Ama giyinirken bile deminki garsonun bakışı gibi şaşkın bakışları üstüne çekmene ne kadar kaldı? Bir hafta mı? İki mi yoksa?

Baş ağrısı şiddetlenmişti, biraz önce çok aç olmasına karşın şimdi yemeğinden ancak bir iki çatal alabildiğini fark etti. Kötü bir uykudan sonra erken kalktı. Giyinirken ılık da çalmadı o sabah.

Kirk Penschley ve Barton'un dedektiflerine inanma kararı aldı; çingeneler sahilden ayrılmazlardı. Yaz boyunca Maine ve çevresi turist dolduğu için bütün hareketin merkezi de orası olurdu. Akın akın turistler o buz gibi suda, yüzmeye (çoğunluğu sisli geçen günlerde) güneşlenmeye (tatilin sonradan en iyi günleri hatırlanır), yengeç ve İstakoz yemeye, içi martı resim-lleriyle süslü kül tablaları almaya, Ogunquit ve Brunswick'teki yaz tiyatrolarını izlemeye, Portland ve Pema-quid fenerlerinin resimlerini çekmeye veya sadece Rock-port, Camden ve tabii ki Bar Harbour gibi en son modayı izleyen yerlerde boy göstermeye gelirlerdi. Sahilde paralarını ceketlerinden düşüren yığınla turist olurdu bu yörede. Çingeneler de böyle yerlerden asla uzak kalmazlardı, ama tam olarak neredeydiler şimdi?

Billy bu türe girebilecek en azından elli sahil kenti sıralayarak aşağı indi. Barmen Asbury Park'tan başka yeri bilmeyen bir New Jersey'li olmasına karşın, Billy Maine'de bütün hayatı boyunca yaşamış, sahilleri iyi bilen ve bundan bahsetmeye bayılan bir garson bulabildi.

«Sahillerde bir yerde olduklarına inandığım birilerini arıyorum, ama buldukları yer öyle şatafatlı değil de sanki daha...»

178

«Şamatalı mı?» diye sürdürdü kız.

Başıyla evetledi Billy.

Kız onun elinden listeyi alarak «Old Orchard Sahili» dedi. «İşte, en büyük şamata ve gırgırın olduğu yer. Eğer arkadaşlarının her birinin üçer kafası yoksa Ey-lül'ün ilk pazartesindeki işçi bayramına kadar kimsenin dikkatini çekmeden orada rahatça yaşayabilirler.»

«Başka hangi kentler var?»

«Aslında çoğu kentler yazın böyledir. Örneğin Bar Harbor, herkes orayı sadece Rolls-Royce'lu zenginlerin yeri sanır.»

«Öyle değil mi yani?»

«Hayır. Frenchman's Bay öyle ama Bar Harbor değil. Kışları günün tek eğlencesinin beş-on arabalısı olan küçük bir köydür orası, ama yazın en çılğınca eğlenceler de orada düzenlenir. Orası baharı yaşayan Port Lauderdale gibi esrarıcı, içkici, modası geçmiş hippilerle dolan bir yerdir. Limanın kuzeydoğu ucundaki tepelere çıkarsan eğer, rüzgâr da doğru yönde esmek-teyse aşağıda çekilen esrardan kafa bulursun. İşçi bayramından sonraya kadar süren en büyük eğlence de sokak karnavalıdır. Listenizdeki çoğu yerler de böyle olmasına karşın, bayım, Bar Harbor en aşırı uçtaki-dir, anlatabildim mi?»

«Evet, anladım,» diye cevapladı Billy gülümseyerek.

«Eskiden Temmuz veya Ağustos'ta bazen oraya takılırdım ama artık yaşlandım bunlar için.»

Billy'nin gülümsemesi genişledi, garson kız olsa olsa en çok yirmi üçündeydi çünkü.

Billy'den beş doları sevinçle alan kız, karşılığında ona iyi bir tatil ve arkadaşlarını bulması için şans diledi. Kıza teşekkür eden Billy kendisini ilk kez o denli ümitli hissetmedi bu konuda.

179

«Size bir öneride bulunabilir miyim, bayım?» «Fena olmaz,» diye cevaplayan Billy aslında nereden başlayacağı konusundaki kararım vermişti bile ama kız kışkırmak istemedi.

«Biraz şişmanlayın,» diye geldi öneri. «Pasta falan yiyin, annem sizi görseydi aynen bunu söylerdi. Bir yığın pasta yiyin. Biraz kilo almalısınız.»

Sürüyle fotoğraf ve arabalar hakkında bilgi içeren sarı bir zarf South Portland'daki üçüncü gününde eline geçti Billy'nin. Hepsine ayrı ayrı bakarak fotoğrafları inceledi önce. Adı Lemke, Samuel Lemke olan, lobutlarla oynayan genç işte. Kameraya bütün açıklığıyla bakmakta, sevecen de olabilir ama anında değişebilir de. İşte polisler geldiği anda hedef tahtasını kurmakta olan genç kız; Halleck'in bulunduğu yerden fark edebildiğinden daha alımlı ve güzel. Adı An-gelika Lemke. Büly onun resmini Samuel'inkinin yanına koydu. Kardeş miydiler? Acaba Susanna Lemke'nin torunları, Taduz Lemke'nin de torun çocukları mıydılar?

El ilanı dağıtan başka bir yaşlı adam: Richard Crosskill. Daha bir sürü Crosskill adı ve fotoğrafı, bir yığın da Lemke'ler. Ve... sonlara doğru...

İşte oradaydı. Gözleri içe çökük, kırışıklıklar arasında kaybolmuş ama zekâ doluydu. Başına koyduğu eşarbi yanağının üstünde düğümlemişti. İçe göçmüş dudakları arasında bir sigara sıkıştırılmıştı. Burnu ıslak açık bir dehşet yuvasıydı, iltihaplı ve korkunç.

Billy, fotoğrafa büyülenmişçesine baktı. Adamın yüzünde tanıdık bir şey vardı, ama ne? Sonradan çıkarttı. Bu adam kendisine Dannon yoğurt reklamlarında gördüğü Georgialı Rusları anımsatmaktaydı, hani

180

filtresiz sigara ve votka içen, yüz on, yüz elli veya yüz yetmiş yaşma gelmiş adamlar. Birden aklına Jerry Jeff Walker'm şarkısının bir satın geldi: Yaşın gözleri olarak bana bakmaktaydı.

Evet. Taduz Lemke'nin yüzünde gördüğü de ihtiyarlığın gözleriydi, yıllann, asırların gözleri... Billy bu gözlerde tüm yirminci yüzyılı gölgelendiren tecrübeyi okuyarak titredi.

O akşam, pasta biçimli yatak odasına bitişik olan banyodaki tartıya çıktığında da büyüdü gözleri: 68.

BÖLÜM 18: Arayış

Old Orchard Sahili demişti garson kız, «içlerinde en çılgın olanıdır.» Otelin kabul masasındaki genç de onayladı bunu. Yoldan dört mil aşağıdaki turist danışma bürosundaki kız da aynı aşağılatıcı terimleri kullanmadan anlattı Billy'ye oranın nasıl bir yer olduğunu. Böylelikle kiralık arabasını on sekiz mil güneyde bulunan Old Orchard Sahiline yöneltti.

Daha sahile varmadan bir mil öncesinden trafik tampon tampona gitmeyi zorunlu kılacak kadar yavaşladı. Arabaların çoğu Kanada plakalı ve bir futbol takımını taşıyabilecek büyüklükteydiler. Billy yayalarla sürücülerin bazen yasaların bile kızılabileceği türden açık giysiler, ipli bikini ve şortlar içinde olduklarını fark etti. Tabii bolca da yağlanmış et gördü. Kendi üstünde blucin, yakası açık bir gömlek ve spor bir ceket vardı. Direksiyonun ardında, sonuna kadar açık soğuk hava aygıtının karşısında oturmasına rağmen gene de ter içinde kalmıştı. Ne yapsın ki oda servisine gelen genç garsonun bakışları henüz tazeydi kafasında. Böylelikle ayağındaki lastik pabuçlar ter bile dolsa, odasına girinceye değin bu giysiler içinde kalacaktı çaresiz.

183

Sürünerek üerleyen trafik tuzlu bataklıkları, birkaç balıkçı kulübesini geride bıraktıktan sonra, kalça kalçaya, omuz omuza insanların doldurduğu yazlık evlerin bulunduğu bölüme ulaştı. Aynı şekilde soyunmuş insanların çoğu evlerin önündeki çimenler üstünde oturmuş gazete, kitap okumakta veya sadece yavaş akan trafiği gözlemekteydiler.

Billy, Tanrım, diye aklından geçirdi. Bu insanlar neden sahilde oturmak yerine bu egsoz gazının içinde otururlar ki? Belki de bundan hoşlanmaktaydılar veya belki de burada oturmak onlara evlerini hatırlattığı için zevk alıyorlardı, kim bilir?

Evlerden sonra, üstlerinde 'ON PARLE FRANÇAIS ICI ve 250 DOLARDAN SONRASI KANADA DOLARI OLARAK KABUL EDİLİR, GECEYARISINDAN SONRA ÖZEL İSTASYONDA ÖZEL FİMLER ve OKYANUSA 3 DAKİKA, BONJOUR A NOS AMIS DE LA BELLE PROVINCE! tabelalar asılı moteller başladı. Bu bölgeyi, ucuz fotoğraf malzemesi, hediyelik eşyalar ve porno kitaplar satan dükkânların bulunduğu bir mahalle izledi. Ara sokaklarda bazıları elele tutuşmuş çocuklar koşuşturmakta, kirli vitrin camları önünde oynaşmakta veya içerisini seyretmeye çalışmaktaydılar, bazıları kay-kaylarıyla kalabalık yaya kaldırımlarında sıkıntıyla ilerlemeye çabalamaktaydılar. Billy'nin sıkıntılı ve sabırsız gözlerine herkes çok şişman gelmekteydi, çocuklar bile. Herkesin elinde ya bir külah kızarmış patates, ya pamuk helvası, ya dondurma ya da bir dilim pizza vardı. Gömleğinin önü açık, üstünde kirli yeşil bermuda şortla elinde sosis gibi bir köpek gezdiren adamın bile ağzından, uzaktan taze soğan mı yoksa sarmısak mı olduğunu seçemediği bir yeşillik sarmaktaydı. Billy adamın öbür elinde de iki

184

tane daha köpek görünce, onu sirkte kırmızı topları yoketmeden önce halka gösteren cambazlara benzetti. Ardından karnaval meydanı başladı. Koca bir dönme dolap göğe doğru yükselirken, uçan iskemlenin içindekiler de korkuyla haykırmaktaydılar. Sol tarafında ışıklar parlar, çanlar çalınırken sağında da gençler renkli giysiler içinde çarpışan arabalarda eğlenmekteydiler. Hemen ötede adamın biri, bir elinde teneke birası, diğerinde sevgilisinin bir göğsü genç bir kızı öpmekteydi hararetle.

Tamam diye düşündü, işte aradığım yerin burası olması gerek.

Arabasını hemen yandaki güneşten kavru lan parka bırakıp, yarım gün için kâhyaya on yedi doları saydıktan sonra para cüzdanını arka cebinden alıp ceketinin iç cebine yerleştirerek avlanmaya girişti.

İlk başta kilo kaybının arttığını düşündü. Herkes kendisine bakmaktaydı. Ama aklının hızlı çalışan bölümü, üstündeki giysiler yüzünden ilgi çektiğini hatırlattı kendisine.

Buradaki insanlar sana Ekim ortasında tişört ve mayoyla dolaşsaydın gene böyle bakacaklardı. Aldırma. Onlar sana bakıyorlarsa sen de onlara bak ve eğlen.

İşte bu olanca çıplaklığı ile görülebilen gerçektir. Billy siyah bikini giymiş şişman bir kadın gördü. Kadının gövdesi süründüğü güneş yağından pırıl pırıl olmuştu. Midesi oburluğunu açıkça belirtmesine karşın kadının gergin kalçalarındaki belirgin adaleler garip bir şekilde çekici gelmişti. Göğüslerini dalgalandırarak, sahile yanaşmakta olan bir beyaz gemi gibi berrak kumlara doğru ilerledi. Pizza kulübesinin güneşliği altına oturmuş, dili pembeden çok griye çalan bol tüylü şiş-

185

ko bir köpek gördü. Tüyleri güneşten olsa gerek oldukça açık sarıya dönüşmüştü köpeğin. İki bilek güreşçisi de gözünden kaçmadı. Kanatları gri beneklerle süslü koca bir martının, orada güneşlenen bir çocuğun elinden çörek yemesini de gördü.

Tüm bunların ardından, aklı bu erken yaz gününün öğle saatlerinde yanyana uzanmış güneşlenenler tarafından gözden gizlenen Old Orchard koyu, kemik beyazı bir hilal gibi uzanmaktaydı. Gene de sahil ve arkasındaki Atlantik yakındaki panayırın kalp atışlarıyla, yiyecekleri ellerinde, dudaklarında, yanaklarında kurumakta olan insanların şamatalarıyla, çığırkanlarının çığırtilarıyla (Billy solundan bir yerden, 'Kilonu tahmin edeyim!' diye bağırmasını duydu. 'Beş pound-dan çok yanılırsam bir dolarlık hediyeler.'). bisikletlerin fren gıcırtilarıyla ve barlardan yükselen çalgın rock müziğin gürültüsüyle bir bakıma bayağılaşmış, ucuzlanmış gibi gelmekteydi.

Billy birden kendisini kesinlikle geiçek dışı hissetti-aynen sanki talih dergilerinin yıldızlarla ilgili izdüşüm örneklerinde olduğu gibi kendi içinden dışarı çıkmış gibi. İsimler, Heidi, Penschley, Linda, Houston, bir an için sahte ve anlamsız, sanki bir anda uydurulan kötü bir hikâyeden fırlamış gibi geldi kendisine. İçinde, olayların derinine bakabileceği ve kameraları, ışıkları ve şifreleri görebileceği, akıl almayacak bir bir 'gerçek dünya'ya ulaşabileceği hissi uyandı. Denizin kokusu çürük yiyecek ve tuz kokusuyla bastırılmıştı. Sesler, çok uzun bir koridorda yankılanırcasma uzaktan gelmeye başladı.

Yıldızların izdüşümü. Popomun kenarı, diye içinden bir ses yükseldi. Arkadaşım güneş çarpıyor seni.

Bu çok garip, hiç güneş çarpmadı ki beni şimdiye kadar. Sanırım yüz yirmi pound verince termos-

186

tatmin da ağzına sığıldı. Ya hemen gölgeye sığınırısın, ya da birazdan kendini sağlık karneni soracakları bir ilkyardım kabininde bulursun.

«Tamam, tamam. Beni ikna ettin,» diye kendi kendine mırıldanınca krakerleri ağzına tıkmaya çalışarak yürüyen bir çocuğun garip bakışlarıyla karşılaştı.

Biraz ilerde Yedi Denizler adında bir bar gözüne ilişti. Kapının üstünde biri BUZ GİBİ diğeri SON MUTLU SAATLER yazılı iki tabela asılıydı. İçeri girdi.

Yedi Denizler buz gibi soğuk olmasının yanı sıra mezar gibi de sessizdi. Otomatik pikabın üstünde EŞ-ŞEĞİN BİRİ DÜN GECE BENİ ÇİFTELEDİĞİ İÇİN ŞU AN ÇALIŞMIYORUM diye yazılıydı. Altta da aynı sözün Fransızcası. Fakat aygıtın üstündeki tozlardan ve kâğıdın sarılığında söz konusu 'dün gece'nin yıllar öncesine ait olduğunu düşündü Billy. Barda Billy gibi, sahilden çok sokak giysilerine bürünmüş yaşlıca birkaç patron tipli adam oturmaktaydı. Çoğu şapkalı olan adamların bazıları tavla veya dama oynamaktaydılar.

Barmen yanma gelerek, «Buyrun?» dedi.

«Bir Pilsen, lütfen.»

«Tamam.»

Bira anında geldi. Billy, kaldırımda akan insan seline bakarak ve bardaki adamların mırıltılarını dinleyerek yavaşça yudumladı içkisini. Güçlendiğini, gerçeklerin yemden geri döndüğünü hissetmeye başladı.

Barmen geri gelerek, «Yenileyeyim mi?» diye sordu.

«Lütfen. Ayrıca vaktiniz varsa sizinle bir şey konuşmak istiyorum.»

«Ne konuda?»

«Buradan geçmiş olabilecek birileri hakkında.»

187

«Buradan ne demek? Bu bardan mı?»

«Old Orchard'dan.»

«Bildiğim kadarıyla bütün Maine yöresi ve Kanada yazın buraya gelir, bayım.»

«Sorduklarım çingeneydi.»

Barmen homurdanarak bir Pilsen almaya gitti.

«Yani yazın buraya gelen bir yığın insan gibi boş gezenin boş kalfaları mı? Burası biraz daha değişik. Gelen bütün yıl yaşar.» Eliyle caddeyi dolduran kalabalığa küçümseyici bir işaret yaparak, «dışardakiler yazlıkçılardır, sizin gibi,» diyerek sözlerini tamamladı.

Billy bardağın yan tutarak dikkatlice şişeyi boşalttıktan sonra tezgâhın üstüne bir on dolar atarak, «Birbirimizi doğru anladığımdan emin değilim,» dedi. «Ben gerçek, hakiki çingenelerden bahsediyorum, yazın burayı dolduran avare kasnaklardan değil.»

«Şimdi oldu. Dışarda Salt Shack'te kamp kuran heriflerden bahsediyorsunuz o zaman.»

Billy'nin kalbi göğsünde hızlandı bir anda. «Size bazı resimler gösterebilir miyim?»

«Faydasız, ben onları görmedim.»

Onluğa bir an baktıktan sonra seslendi: «Hey, Lon! Lonnie, buraya gelsene biraz.»

Cam kenarında oturmakta olan yaşlı bir adam ayağa kalkarak bara doğru ilerledi. Üstünde gri pamuklu bir pantolon, kendisine çok büyük gelen beyaz bir gömlek ve başında da hasır bir şapka vardı. Yüzü buruş buruş, ama gözleri canlıydı. Bir an için onun kimi anımsattığını düşündü, aklına oyuncu ve öğretmen Lee Strasberg geldi.

Barmen, «Bu Lon Enders,» diye tanıttı adamı. «Kentın batısında, Salt Shack'm yakınlarında bir yeri var. Old Orchard'da olan biteni bilir.»

188

«Ben Bill Halleck.»

«Sevindim.» Sesi kupkuru çıkan Lon Enders Billy' nin hemen yanındaki tabureye yerleşti. Aslında, oturmadan çok kendisini tabureye asmış bir görüntüsü vardı.

«Bir bira içer miydiniz?»

«İçmem.» Kuru sesle birlikte çıkan tatlımsı kokulu nefesten kendisini sakınmak için Billy başım biraz yana çevirdi.

«Bugünlük istihkakımı tamamladım. Doktorlar bir taneden fazlasına izin vermiyorlar. Midem iflas etmiş, eğer araba olaydım artık revizyona girme zamanım gelmişti.»

Billy duygusuzca bir ilgi ünlemi çıkarttı.

Barmen yanlarından ayrılarak boş bardakları lavaboya yerleştirmeye başladı. Enders, bir orada hâlâ yatmakta olan onluğa bir Billy'nin yüzüne baktı.

Enders'in yorgun, pırıl pırıl yüzü Yedi Denizlerin arka taraflarına dönmüş, bitişik kilisenin çanları, rür yada duyulan sesler gibi derinden çalarken, Billy hikâ- \ yesini yineledi.

Bitirdiğinde karşısındaki, «Buradalardı,» diye başladı. «Evet, buradaydılar. Son yedi sekiz senedir gerçek çingeneye rastlamamıştım. Hele böyle bir kavimi belki yirmi yıldır görmemişim.»

Sol elinde tutmakta olduğu bardağı neredeyse kıracağını hisseden Billy parmaklarını gevşetti, bardağı yavaşça tezgâhın üstüne bıraktı.

«Ne zaman? Emin misiniz? Nereye gittiklerini biliyor musunuz? Siz...»

Enders Bily'ye boşulan bir insanın eli kadar beyaz gelen, neredeyse şeffaflaşmış elini havaya kaldırdı.

«Yavaş ol, dostum,» diye fısıltıyla konuştu. «Sana bütün bildiklerimi anlatacağım.»

189

Billy bardağı elinden bıraktığı gücü kullanarak susmaya, ihtiyarı dinlemeye çalıştı.

«Sana koymayacağını düşündüğüm için onluğu cebe atıyorum, dostum,» diye yükseldi aynı fısıltı. Parayı gömleğinin üst cebine tıkarak, son yemeğinin kalıntılarını temizlemek için baş ve işaret parmaklarını ağzına götürdü. «Ama aslında bedavaya da konuşurum. İnsan ihtiyarlayınca kendisini dinleyene para ödemeli gerçekte. ... Lütfen Timmy'den benim için bir bardak soğuk su ister misin? Galiba bir bira bile fazla geldi, midemden arta kalan yerin yanmaya başladığını hissediyorum. Zevki kaldı mı, şüphe götürür ama, insanların artık zevklerinden bile yoksun kalacağı yaşa gelmesi bence çok kötü.»

Billy'nin çağırdığı barmen buzlu suyu tezgâha koyarak yaşlı adama sordu:

«İyi misin, Lon?»

Enders, «Daha iyi de, daha kötü de oldum,» diyerek bardağı aldı. Billy bir an için bardağın bu adama çok ağır geleceğini düşündüyse de, sadece birkaç damla etrafa saçıldıktan sonra bardakla dudaklarını buluşturmayı başardı Enders.

Timmy, «Bu adamla konuşmak istiyor musun?» diye şüphelerini dile getirdi.

Soğuk su Enders'i yeniden canlandırdı. Bardağını yerine koyarak Billy'ye, sonra da barmene baktı. «Birinin konuşması gerek. Gözüme kötü bir insan gibi gelmiyor, şimdilik.»

Enders Körfez Yolu yakınlarında küçük bir emekliler mahallesinde yaşamaktaydı. Körfez Yolu'nun buradaki gavatların ilgi duymadıkları gerçek Old Orchard olduğunu söyledi.

190

«Buradaki gavatlar mı?»

«Birlikmiş kalabalık, işte. Karımla, savaştan hemen sonra, 1946'da geldik buraya. O zamandan beri de buradayız. Artık gavatla beyefendiyi birbirinden ayırmayı öğrendim. Birkaç sene önce ölen Garip Tommy McGhee bütün içimi söktü, şimdi duyduğun ses ordan arta kalandan çıkıyor.» Gerçekten de ses tonu fısıltıyla kıkırdama arasında bir perdeden çıkmaktaydı. Enders, Old Orchard yaz karnavahıyla ilgili tüm insanları, çerçileri, işportacıları, yanaşmaları, camcıları (camdan hediyelik eşya satanları), içkicileri, esrarkeşleri, hepsini tanıyordu. Geri kalanlarsa ya yıllardır sürekli orada yaşamakta olanlardı, ya da her yaz göçmen kuşlar gibi geri dönen yazlıkçılardı. Bunların çoğu panayircıları uzaktan yakından tanımayan, kendi aralarında birlik kurmuş ailelerdi. Ayrıca barmenin 'başı boş serseri', kendisinin de 'avare kasnak' diye adlandırdığı güruhun da çoğunu tanıyordu Enders. Bunlar da gerçek geçicilerdi, Old Orchard'da bir iki haftalığına takılan, ufak tefek işlerle yollarını bulup, sonra başka yerlere giden tipler.

Billy şüpheyle, «hepsini mi hatırlıyorsunuz?» diye sordu.

«Her yılından daha değişik olmasalardı belki de hepsini anımsayamazdım. Ama bunlar o köpek yarıştırcılarından, bilek güreşçilerinden o denli farklıydılar ki. Gene de kendilerine göre bir havaları vardı. Bu gibi tipleri 57'lerde kollarında hulo-hup satarken görürsün, sonra 60'larda karşına sokakta pahalı saat satan işportacı gibi çıkarlar. Bir seferinde sarı saçlı, diğerinde esmer olabilir, ama yazlıkçıların kendilerini hatırlamayacağından emin olarak gelirler aynı kente. Ama biz tanırız onları. Kapkaççıları biliriz hepimiz.

191

Sattıklarından başka, ki çoğunluk kaçak maldır, hiçbir şey değişmez onlarda.

«Gogocular daha değişiktir. Çoğunluk her yıl değişirler, çünkü genelde hepsi bir polise mal satarken yakalanan enayilerden oluşurlar. Oropular da hatırla-namayacak kadar çabuk yaşlanıyorlar. Ama sen galiba çingenelerden bahsetmek istiyordun, değil mi? Aslında, düşünürsen en eski kapkaççı da onlar.»

Billy, spor ceketinin iç cebinden fotoğrafların bulunduğu zarfı çıkartarak resimleri iyi bir poker eli gibi dizdi: Gina Lemke, Samuel Lemke, Richard Cross-kill, Maura Starbird. Ve Taduz Lemke.

İhtiyar adamın Billy'nin elindeki son fotoğrafı görünce derin bir nefes alarak, «Ah, sen de mi Taddy,» demesiyle Billy'nin tüyleri ürperdi. «Ah, sen orospu çocuğu.»

Gülümseyerek Billy'ye bakmasına rağmen korktuğu gözünden kaçmadı Halleck'in.

«Sanırım o, değil mi? Aslında üç hafta kadar önce onu karanlıkta gördüm. Bir gölge gibi, yani... Bilemiyorum, o sandım bir an. Ama o «O» değil mi?»

Bu sefer bardağın yarısından fazlasını üstüne dökerek soğuk suyundan bir yudum aldı. Buzlu suyun soğukluğu dişlerinin takırdamasına yol açmıştı.

Barmen tezgâhın ardındaki yerini alarak Büly'yi düşmanca bir bakışla ödüllendirdi. Enders iyi olduğunu belirten bir el hareketiyle barmeni ikna etti ve Taduz Lemke'nin fotoğrafını ters çevirdi. Arka tarafta 'Resim 1983 Mayıs'ı ortalarında Attleboro, Massachu-setts'de çekildi' diye bir not vardı. «1963 yılında onu ve arkadaşlarını son kez burada gördüğümden bu yana bir yaş bile ihtiyarlamamış,» diyerek sözlerini bitirdi Enders.

192

Herk'in Salt Shack Istakoz Çiftliği'nin ardında, 27'nci karayolu üstünde bir yerde kurmuşlardı kamplarını. Dört gün dört gece konaklamışlardı orada. Beşinci gün ise kendiliklerinden yola düzülmüşlerdi. Kamp yerleri Enders'in oturduğu Körfez Yolu'ndan sadece yarım mil uzaklıkta olduğundan, ihtiyar adam onların geldiğinin ikinci akşamı oraya yürümüştü (Billy onun yürüdüğüne inanmasa bile, üstüne gitmedi.) İşi olanların nasıl çalıştıklarını görmek için oraya gitmek istediğini anlattı. Kendisi sıhhi sebeplerle çalışamaz sınıfına ayrılmıştı da.

«Uzun süre yol kenarından izledim onları,» diye anlatmayı sürdürdü.

«Bazısı değişmiş ama çoğunluk aynı çingene yaşan-tısıydı gördüğüm. Eskiden çadırlarda falan yaşarlardı şimdi ise karavan ve steysin vagonlarda yaşıyorlar, ama onların içinde geçen hayat gene eskisinin aynısı. Kadının biri fal bakıyor, iki üç tanesi hanımefendilerin yüzlerini güzelleştirici kremler satıyor. Bazı erkekler de baylarımıza yönelik kremleri pazarlıyorlar. Aslında daha uzun bir süre burada kalacaklarmış ama polis onların birkaç zengin Kanadalı için hazırladıkları it dalaşını haber aldığını duymuş, bana denilen öyle.»
«İt dalaşı mı?»

«Tabii, insanlar iddiaya girmekten hoşlanırlar, dostum. Tam anlamıyla kapkaççılık da budur zaten. İnsanların iddiaya girmek istedikleri bir konu bul, ki bu dövüşmeli olursa parsa daha çok olur, kazan, kaybet, kaybettir daha çok kazan. Bunun için bu işler çevrilir zaten. Adamlar ellerinde ucu sivriltilmiş sopalar, hatta bazen de sivri uçlu bıçaklarla horoz veya köpekleri kızıştırırlar. Hayvanların ağızında da uzunca bir bez olur. İki taraftan hangisi bezin ucunu daha ön-

F.: 13

193

ce düşürürse o kaybetmiş sayılır. Ancak böyle bitenine çingeneler mertçe dövüş olarak kabul ediyorlar.»

Enders konuşurken karşısındaki aynadan kendisini, belki de iç dünyasını seyre dalmıştı.

«Tam eski günlerdeki gibiydi,» diye sürdürdü rüya içinden. «Yedikleri etleri ve onları pişirmeden önce yatırdıkları sosların kokusunu bile alıyordum. Hani yeşil biber ve zeytinyağına bastıkları zaman küflü kokan, piştikten sonra da tatlımsı bir tadı olan etleri vardır ya. Onların garip dillerini, gülüşmelerini ve hani bıçak atarlar ya, o zaman çıkan tok sesleri duydum, tak, tak, tak. Birisi, eski zamanlarda olduğu gibi ısıtılmış taşlar üstünde ekmek pişirmekteydi.

«Her şey eskisi gibiydi ama ben değişmiştim. Korktuğumu hissettim. Yani aslında çingeneler beni her zaman korkuturlar. - tek fark o zamanlar yürüyüp geçerdim. Kahretsin, bir beyazdım, di mi? eski günlerde olsaydı onların yaptıkları şölen ateşine doğru yürür, onlara bir içki ismarlar veya bir şeyler satın alırdım - sadece alış veriş yapmak için veya bir şeyler içmek için değil, yalnızca oradaki hayatı yakından izlemek için. Ama, arkadaşım, geçen günler beni ihtiyar bir adam yaptı ve ihtiyar bir adam sanki ilk defa traş oluyormuş gibi elinde bir jilet korkusuzca kendisini tehlikeye atmıyor.

«Böylelikle Salt Shack'in karanlıklarında bir yanımda bütün onların karavanları, kamp çadırları ve steysin vagonları dizili dururken onları ateşin önünde gidip gelirken, gülüp konuşurken pişirdikleri yemeklerin kokusunu alarak izledim. Ondan sonra oradaki minibüsün kapısı açıldı-Hani o üstünde kadın resmi ve boynuzlu bir at olan minibüs, ne derler ki o resme...»

«Unicorn» Billy'nin sesi sanki dışardan başka bi-

194

risinden çıkmıştı. Bu minibüsü, çok iyi tanıyordu, çingenelerin Fairview'a ilk geldikleri gün parkta görmüşü onu.

«İçinden birisi çıktı,» diye sürdürdü Enders. «Sigarasının ucu parıldayan bir gölge gibi. Ama tamdım onu..» Solgun parmağıyla başı mendille örtülü adamın fotoğrafını gösterdi.

«Onu. Aradığın arkadaşını.»

«Emin misin?»

«Sigarasından derin bir nefes çekti ve burasından tanıdım...» derken sanki iltihaplar eline bulaşacakmış- çasma resimde görünen adamın burnunu uzaktan göstermeyi yeğledi.

«Konuştun mu onunla?»

«Hayır,» diye cevapladı Enders. «Ama o konuştu benimle. Tam karanlığın içinde duruyordum, ve Tanrı şahidimdir ki benim olduğum tarafa bile bakmıyordu, ama bana 'karını özlüyorsun, di mi parlak. Kendisi çok iyi. Yakında gidersin yanma,» diyerek sigarasının izmaritini fırlattı ve ateşin olduğu yere doğru ilerledi. Bir an için kulağımdaki halkanın parıltısını gördüm ateşin ışığında, o kadar.»

Elinin tersiyle çenesinden akmakta olan su damlacıklarını silerek Billy'ye baktı.

«Bana kırk yıl önce doklarda çalışırken ancak çok yakın arkadaşlarım 'Parlak' derlerdi. Ama yıllardır kimse beni bu isimle çağırıyor. Karanlıkların içindeyken, ihtiyar bir çingene çıkıp bana bu isimle hitap ediyor, anlaşana. Ölüyü mezarından çıkartır bu insanın takma adını bile bilebilen çingeneler.»

«Gerçekten mi?»

Barmen Timmy yeniden geri geldi. Bu kez dostça davrandı Billy'ye... sanki Enders yanlarında yokmuş gibi davrandı.

195

«Onluğu hak etti arkadaş, artık onu yalnız bırak. Sağlığı iyi değil, sohbetin de onu iyileştirmeye yaramayacak.»

«Ben iyiyim, Timmy,» diye çıktı Endersin sesi zayıfça.

Timmy onu duymazlıktan gelerek gözlerini Hal-leck'e dikti.

«Buradan gitmeni istiyorum,» Aynı kararlı ve yumuşak ses tonunu kullanmıştı gene. Kötü bir şey olacakmış gibi bakan gözlerinden hoşlanmıyorum. Biralar benden. Haydi, git artık.»

Billy korku ve saygıyla dolu barmene baktı. «Tamam. Sadece tek bir soru. Sonra hemen gideceğim.»

Enders'e dönerek sorusunu sordu. «Nereye doğru gittiler?»

Bir an duraksamadan cevapladı adam: «Bilmiyorum. Çingeneler genelde adres bırakmazlar, dostum.» Billy'nin omuzları çöktü.

«Ama ertesi gün yola çıktıklarında çoktan ayağa kalkmıştım. Çoğunun arabasının egzostları bozuk, o sese fırladım yataktan. 27'nci karayolundan l'inci çıkışa yöneldiklerini gördüm. Sanırım... Rockland'de gittiler.»

İhtiyar adamın derince içini çekmesi Billy'yi onun suratına doğru eğilmeye zorladı.

«Rockland veya Boothbay Limanı. Evet. İşte tüm bildiğim bu arkadaş, bir de bana benim burada kimse tarafından bilinmeyen takma isimle hitap ettiği zaman korku ve şaşkınlıktan sol tenis pabucum sidik dolana kadar altıma işediğim.»

Ardından ağlamaya başladı, derin derin iç geçirerek.

«Bayım, lütfen gider misiniz artık?» Bunu soran Timmy'ydi.

196

«Gidiyorum,» diyerek ayağa kalktıktan sonra sadece bir an için ihtiyar adamın omuzuna, o artık yalnızca kuru kemik omuza dokunmak için durakladı.

Dışardaki güneş bir çekiç gibi indi beynine. Saat öğleden sonra üç civarı olmalıydı, sol yanma, kaldırımında kendisini izleyen gölgesine baktığında, beyaz kumun üstünde mürekkep gibi belirgin duran sıkıca çelimsiz bir çocuğu andıran gölgesini Bölge kodu 203'ü çevirdi.

İnsanın takma adını bile bilebilen bu çingeneler ölüyü mezarından çıkartırlar. Ardından 555 çevirdi.

Buradan gitmeni istiyorum. Kötü bir şey olacakmış gibi bakan bakışlarından hoşlanmıyorum.

923 l'i de çevirerek Şişkolar Ülkesindeki evinin telefonun çalmasını bekledi.

Cinleri bekler gibisin...

«Alo?» Bekleyiş içinde nefes nefese karşısına çıkan ses Heidi'nin değil, Linda'nınkiydi. Billy pasta dilimi biçimindeki otel odasında yatarken göz yaşlarını önlemek için kısıtı gözlerini. Bir an için evde olduğu ve kısacık şortlu, toy bacaklı kızıyla Lantern Drive'da yürüyüşe çıktığı, kazayı anlattığı o geceye geri döndü.

Ona ne söyleyeceksin, Billy-çocuk? Öğle yemeğini sahilde ter atarak geçirdiğini mi, ikindide iki hamburger yediğini mi, yoksa artık günde iki yerine üç pound vermekte olduğunu mu?

«Alo?»

Kötü şansın ortaya çıkmak için kapı ardında mı bekliyor? Yalan söyleyeceğin için özür mü dileyeceksin? Ama bütün anne-babalar yalan söyleyebilir.

«Alo, kimsiniz? Bobby sen misin?»

Gözleri yumulu «Benim, Linda, baban,» dedi.

«Babacığım.»

197

«Canım, konuşamayacağım.» Çünkü ağlamak üzereyim.

«Hâlâ kilo veriyorum, ama sanırım Lemke'nin izini buldum. Annene bunu söyle. Lemke'nin izini buldum galiba, hatırlayabilecek misin?»

«Babacığım, lütfen dön eve!» Kızı ağlıyordu. Almacı tutan eli kasılmaktan beyazlaştı. «Seni çok özledim ve artık teyzeme gönderilmekten de bıktım.»

Uzaktan Heidi'nin sesini duyar gibi oldu. «Lin, kim o? Baban mı?»

«Seni seviyorum, bebek.» diyebildi. «Seni ve anneni çok seviyorum.»

{{Babacığım.»

Birtakım sesler geldi telefondan, ardından Heidi aldı almacı.

«Billy? Billy, lütfen kes artık bu saçmalığı ve bize, evimize dön.»

Billy ahizeyi yerine yerleştirdikten sonra yatağın üstüne yuvarlanarak kollarını yüzünün altında kavuşturdu.

Ertesi sabah otel hesabını kapatarak Fort Kent' ten başlayıp Florida Key West'e değin uzanan E-I karayolu boyunca seyahatine başladı. Belki Rockland belki de Boothbay Limanı demişti Yedi Denizler'deki ihtiyar adam, ama Billy'nin şansını deneyecek vakti yoktu. Kuzeye yönelik karayolu üstünde rastladığı her iki uç benzincide, adamların güneşte oturup çiklet veya çöp çiğneyerek vakit öldürdükleri dükkânlarda duraklayarak ilerledi. Her görmek isteyene resimleri gösteriyordu. İki adet yüzer dolarlık seyahat çekini ikişer dolarlık banknotlar halinde bozdurarak konuyla ilgilenebilecek herkese Noel Baba gibi para dağıtıyordu.

198

Genelde gösterdiği fotoğraflar, zeytin yeşili tenli, koyu ama davetkâr bakışlı Gina'ya, cenaze arabasından bozma Cadillac'a, üstünde kız ve tek boynuzlu at resmi olan VW minibüse ve de Taduz Lemke'ye aitti.

Lon Enders gibi, diğerleri de bu sonucusuyla ilgilenmekten, hatta resmi ellerine almaktan çekmiyorlardı. Fakat genelde yardımcı oluyorlardı ve Billy onları sahil boyunca izlemekte güçlük çekmedi. Dikkatleri çeken kullandıkları arabaların yabancı plakalı olması değildi; zira Maine'de yazın bir sürü yabancı plakalı arabaya rastlamak olağandı. Fakat arabaların rengarenk boyalan, hepsinin birbirini tampon tampona konvoy halinde izlemesi ve tabii bir de çingenelerin kendileri halkın ilgisini çekmekteydi gittikleri her yerde. Çoğunlukla kadınların ve çocukların oralardan bir şeyler çaldıklarını iddia ettiler, ama kimse çalınanların neler olduğu hakkında kesin bir şey söyleyemedi ve Billy'nin konuşmalardan çıkarttığına göre, hiçbiri de polise şikâyetçi olmamıştı. Görenlerin çoğunun anımsadığı burnu çürümekte olan ihtiyardı. Yedi Deniz-ler'de Lon Enders'le otururken onlardan tam üç hafta gerideydi.

Bob'un Hızlı Servis'indeki adam onların arabalarına, karavan ve minibüslerine benzin doldurduğu tarihi tam olarak anımsayamadı ama .teke gibi kokmalarının burnunun direğini sızlattığını unutamamıştı. Billy, Bob'un kendisinin de çok güzel kokmadığını fark etti ama bunu söylemek büyük kabalık olacaktı. Servisin karşı tarafındaki Doygun Gıda Çiftliği'nde çalışan üniversiteli çırak, çingenelerin uğradığı tarihi kesin olarak anımsamaktaydı: 2 Haziran. O gün kendi yaş günü olduğundan çalışmak çok koymuştu. Billy'yle konuştuğu gün ise ayın 20'siydi, demek ki Billy çingene-
199

lerden on sekiz gün gerideydi henüz. Çingeneler biraz kuzeyde bulunan Brunswick'de kamp yeri bulmak üzere hareket etmişlerdi oradan. 4 Haziran'da ise Boothy-bay Limanı'nda kamp kurmuşlardı. Tabii sahilin orta yerinde değil, ama oraya yakın Kinniston Tepesi'nde bir çiftçi, geceliği yirmi dolara tarlasını onlara kiralamaya razı gelmişti. Yalnızca üç gece konaklamışlardı orada. Yaz sezonu sürmesine karşın işler kesatı. Çiftçinin Washburn'du adı. Billy ona Taduz Lemke'nin fotoğrafını gösterdiğinde adam kafasını sallamış ve farkına varmadan (Billy bundan emindi) kendisini kut-samıştı.

«Şimdiye değin bu kadar hızlı hareket eden bir ihtiyara rastlamadım. Üstüne üstlük benim oğlanların hep beraber taşıyabileceğinden daha fazla odunu sırtladı kamp ateşini yakmak için.» Washburn duraksa-dıktan sonra ekledi: «Ondan hoşlanmadım. Sadece burnundan değil, kahretsin. Bizim morukta da cild kanseri vardı ve ölmeden önce yanağında sigara tablası iriliğinde bir delik açılmıştı, baksan ne çiğnediğini oradan görürdün. Hoş bir şey değildi bu tabii, ama gene de severdik bizim moruğu. Ama bu herif... yani anlayacağın hoşlanmadım ondan. İbnenin tekiydi.»

Billy bu terimi hangi anlamda kullanmış olduğunu düşündü karşısındaki adamın. Oğlancı, âdi, umacı, alçak? Fakat terim karşısındakinin gözlerinde gerçek anlamını kazanmıştı.

«Akıldan onları buradan defetmeyi geçirdim. Günde yirmi papel ardlarında bırakacakları süprüntüleri toplamak için az para değildi aslında. Ama bizim karı çok korktu onlardan, ben de korkmadım desem yalan olur. Ertesi sabah da kalktım konuşmak üzere oraya gittim, ama bir baktım ki toparlanıyorlar. İçim öyle rahatladı ki, anlatamam.»

200

«Herhalde kuzeye yöneldiler gene.»

«Mutlaka. Şuradaki tepeye çıktım.» Eliyle Billy'ye biraz ilerisini işaret etti. «Ve E-I'e çıkışlarını gözden yitirene kadar izledim. Gidişlerinden emin olunca da bayağı sevindim.»

«Evet, buna eminim.»

Washburn Billy'ye bir süre endişeyle baktıktan sonra, «Bize gelip mis gibi bir bardak süt içer miydiniz?» diye davet etti. «Çok halsiz ve zayıf görünüyorsunuz, bayım.»

«Teşekkür ederim ama güneş batmadan Owl's Head yöresine varmak istiyorum.»

«Onun peşinde misiniz?»

«Evet.»

«Pekala. Eğer bulursanız inşallah sizi de yemez. Gözüme çok aç göründü" o umacı.»

Billy, Washburn'la ayın yirmi birinde, yani yazın ilk gününde konuşmuştu. Takvime göre yaz o gün başlamış olmasına karşın sahil kentleri çoktan turistlerle dolmuştu ve kalabilecek bir motel bulmak için taa She-epscot'a kadar içerilere gitmesi gerekti. Ve de çingeneler Boothbay Limanı'ndan sekiz Haziran sabahı ayrılmışlardı.

On üç gün önce yani.

Kötü iki gün geçirdi. Çingeneler sanki yer yarılmış, içine girmişlerdi. Owl's Head ve Rockland çok bilinen iki turist kenti olmasına karşın çingeneler buralara hiç uğramamışlardı. Benzinci çırakları ve garson kızlar resimlere baktıkça başlarını olumsuz yönde salladılar.

Owl's Head'dan Vinalhaven'e giden ada vapurunda, hiçbir zaman iyi bir denizci olamadığından, son kalori-201

lerini de güverteden aşağı kusmamak için kendisim zor tuttu ama çingeneler orada da yoklardı.

Yirmi üçü akşamı yeni haberler almak üzere Kirk Penschley'e telefon etti. Kirk'ün telefona gelip de, «Nasılın çocuk ve neredesin?» diye sorduğu anda paralelden çıkan bir klik sesi duymasıyla telefonu kapatması bir oldu. Ter içinde kalmıştı.

Rockland ile Bangor arasında başka bir motel bulamayacağından emin, geceyi arabada geçirmek pahasına yola devam etmeye karar verdi hemen.

Bu paralel telefonun açılmasında çıkan klik sesi bazen bir dinleme veya kayıt aygıtının devreye girmesiyle de duyulabilirdi aslında. Daha önceleri bunlara hiç dikkat etmezdi.

Heidi senin aleyhine imzaladı kâğıtları. Bu şimdije değin duyduğum en aptalca şey. Karın imzaladı, Houston da onları onayladı. Bana biraz daha süre tanıyın. Kaç Billy, kaç oralardan.

Kaçtı. Heidi, Houston veya telefondaki dinleme aygıtı bir yana o anda yapması gereken en doğru işti kaçmak.

Sabahın saat ikisinde Bangor Ramada Inn'e kaydını yaptırırken nöbetçi kabul memuruna resimleri gösterdi. Alışkanlık halini almıştı zaten bu hareket onda artık. Ve de memur başını aşağı yukarı salladı.

«Benimkinin falına baktırmak için gittik oraya,» dedi. Gina Lemke'nin fotoğrafını eline alınca da gözlerini devirdi.

«Sapanıyla yaman gösteri yapıyor bu yavru. Anlarsınız ya, isterse o sapanla başka numaralar da çevirebilir, hani.» Eli sanki ıslakmış da su damlacıklarını silkelemiş gibi bir hareket yaptı. «Benimki ona 202

bakışımı görür görmez beni çadırdan dışarı postaladı,» diyerek kahkaha attı.

Billy bir an önce yatmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar yorgunken aldığı haber üzerine cin gibi ayıldı, yükselen adrenalin midesine vurdu.

«Nerede? Neredeydiler? Yoksa hâlâ...?»

«Yo, artık burada değiller; Parsons'un Yerindeydi-ler ama artık ayrıldılar. Evvelki gün gitmiştik biz oraya.» «Orası bir çiftlik falan mıydı?»

«Hayır, önceki yıl yanana kadar Parsons diye bir adamın açık arttırma yaptığı bir ambardı.»

Resepsiyon memuru bir an Billy'nin vücuduna yapışmış tişörtüne, dışarı fırlamış elmacık kemiklerine ve kurukafaya benzer suratında iki mum alevi gibi yanan gözlerine baktıktan sonra, «Özür dilerim, siz aslında oda istiyordunuz, değil mi?» diye gevezeliğini örtbas etmeye çalıştı.

Billy ertesi sabah erkenden dışarı çıkarak tarif edilen yeri buldu. Yaklaşık üç buçuk dönüm kadar otopark görünümünde bir arazi, ortasında da yanmış bir enkaz. Betonda topuklarını ses çıkartacak kadar sert basarak çevreyi gezindi. Orada boş bira ve soda tenekeleri, burada üstüne karıncalar üşüşmüş bir peynir parçası, şurada bir madeni bilya. («Hoy, Gina») diye hayalet gibi bir ses yükseldi kafasının içinde.) Kenarda patlamış balonlar, köşede balondan farksız iki kaput.

Evet, burada yaşadıkları açıkça ortadaydı.

Enkaza dönerek, «Kokunun alıyorum, moruk,» diye fısıldadı. Eskiden pencereleri oluşturan kara boşluklar sanki bu soluk yüzlü, korkuluk gibi sıskacık kalmış adamı süzer gibiydiler. Ambarın enkazı hayaletli gö- . Tünmesine karşın korkmadı Billy. Öfkesi geri gelmiş, 203

bir palto gibi sarmıştı onu. Heidi'ye olan öfke, Taduz Lemke'ye olan öfke. Kirk gibi onun yanında olması gereken ama aniden sırt çeviren arkadaşlarının öfkesi.

Gene de fark etmezdi. Kendi başına, şu anda ancak altmış beş kilo gelen ağırlığıyla bile ihtiyar çingeneyi yakalamaya gücü yeterdi.

Ondan sonra ne olacaktı?

Neyse, görecekdirdi, değil mi ya?

«Kokunu alıyorum, ihtiyar,» diyerek binadan arta kalan enkazın yan tarafına yürüdü. Bir emlakçı tabelası asılıydı orada. Billy not defterini çıkartarak yazılı bilgileri kaydetti.

Adı Frank Quigley olan emlakçı, Billy'nin kendisini Biff diye çağırması için ısrar etti. Ofisin duvarları Biff Quigley'in kolej fotoğraflarıyla doluydu. Çoğunda Biff'in başında futbol takımının renklerini taşıyan bir kukuleta vardı. Masasının üstünde, altında FRANSIZ EHLİYETİ yazılı bronzdan bir öbek köpek kakası durmaktaydı.

Evet, Biff Bay Parsons'un onayıyla orasını çingenelere kiralamıştı. «Parsons oranın kiraya verildikten sonra eskisinden daha beter, olamayacağını düşünmüştü,» dedi. «Haklıydı da.»

Billy'nin gömleğinin yakasıyla boynu arasındaki boşluğu ölçercesine ve durgun havada asılı bayrak gibi sarkmış gömleğini incelercesine gözleri fırıl fırıl karşısındakine dikili, döner koltuğuna yaslandı. Ellerini ensesinde kavuşturup koltuğunda ileri geri sallandıktan sonra, ayaklarını masanın üstündeki köpek kakasının yanına uzattı.

«Orayı satmak için fiyat biçilmemiş değil, anlarsınız ya. O bölge bugün bir numaralı endüstri alanı içine giriyor. Yarın öbür gün kafasında belirli işi olan

204

biri çıkacak ve benimle öyle sıkı bir pazarlığa oturacak ki, hem de...»

Çingeneler ne zaman ayrıldı, Biff ?»

Biff Quigley ellerini ensesinden indirerek öne yaslandı. Aniden öne yatan koltuğundan, mekanik bir domuz sesi çıktı Skouink!

«Niçin sorduğunuzu öğrenmemde bir sakınca var mı?»

Billy Halleck'in artık daha da inceldiğinden birbirine hiç değmeyen dudakları, yoğun ve doğaüstü bir gülümsemeye iyice korkunç bir görüntüye dönüştü. «Evet, Biff, sakıncası var.»

Biff bir an irkildikten sonra yeniden arkasına yaslandı. Sebago mokasenleri gene masanın üstündeki yerlerini aldılar. Ayaklar, birbirinin üstüne atılarak düşünceli bir şekilde kaka öbeğine değmeye başladılar.

«Tamam Bili, herkesin kendi işi kendi üstüne.»

«Doğru.» Billy yeniden kabarmaya başlayan hiddetini bastırmaya çalışıyordu. Karşısındaki Sebago ayakkabılı, aptalca zevkleri olan, briyantini iğrenç adam sinirlerine dokunmaya başlamıştı artık. «Anlaştığımı' za göre...»

«Gene de bana iki yüz papel borçlusun.»

«Ne?» Billy'nin ağız açık kaldı. Öfkesi o denli yoğunlaşmıştı ki, bir an ne hareket edebildi ne de tek kelime söyleyebildi. Mutlaka Biff Quigley'in iyiliğine olmuştu bu hareketsizlik, zira Billy o anda adamın üstüne atlamış da olabilirdi. Son iki ayda ağırlığı gibi sinir kontrol mekanizması da oldukça azalmıştı.

«Sâna verdiğim bilgiler için istemiyorum bu parayı,» dedi Biff. «Bu bedavaydı. Sadece onlara bilgi vermemek için istiyorum.»

«Kim... Kime vermemek için?» Zorlukla çıkmıştı sözler ağızından.

205

«Karm, doktorun ve Barton Dedektiflikten olduğunu söyleyen o adam.»

Bir anda her şey yerli yerine oturdu Billy'nin kafasında. Olaylar paranoid beyninin düşündüğü gibi kötü değil, çok çok daha fena gelişmekteydi. Heidi ve Mike Houston, Kirk Penschley'e giderek onu Billy Halleck'in delirdiğine ikna etmişlerdi.

Penschley hâlâ Barton dedektifleriyle çalışmaktaydı, ama artık onlar sadece Titan'ı bulmak için Sa-tür'n izleyen, Titan'ı Glassman Kliniği'ne geri götürmeye çalışan gökbilimciler gibi izlemekteydiler > çingeneleri. Barton'lardan birinin birkaç gün önce şimdi kendi oturduğu koltukta oturmuş, Biff'e yakında Billy Halleck isminde çok zayıf birinin kendisine geleceğini söylemesini, gelince de aranacak numarayı verişini görür gibi oldu.

Ardından çok daha belirgin bir görüntü canlandı gözlerinin önünde: Kendisini ayağa kalkıp masanın üstündeki bok heykelini almış Biff Quigley'in kafasını bununla ezer gördü. Anlatamayacağı bir açıklıkla canlanmıştı bu manzara: Patlayan deri, açılan yara, şakır şakır akan kanlar (bazı damlacıklar çerçevesi fotoğraflara kadar sıçramıştı) insan beynini örten beyaz sedefimsi kafatasının açılması ve ardından kakayı ait olduğu yere, daha doğrusu geldiği yere fırlatıp atması.

Quigley de Billy'nin gözünde canlanan manzarayı algılamış olmalı ki yüzünden kara bulutlar geçmeye başladı. Ayaklarını masadan, ellerini ensesinden çabucak çekti. Koltuktan aynı domuz sesi yükseldi bu hareketine karşılık.

«Aslında bunu karşılıklı konuşabilirdik,» derken bakımlı elini de interkoma uzattığım fark etti Billy. ' Öfke yerini buz gibi bir bitkinliğe bırakmıştı. Bir an önce adamın beynini dağıttığını görmüştü, hem

206

de sadece hayalinde değil de Technicolor filmde Dolby ses düzeniyle. Ve sevgili dostu Biff Quigley böyle bir şey yapabileceğini algılamıştı.

Düzenli vergilerini ödeyen, Noel geceleri ayine katılan Billy Halleck'e de ne olmuştu böyle?

Aklı başına geldi: Tabii, o Şişko Kent'te yaşayan eski Billy Halleck'ti. Taşınmıştı artık. Gitmişti, yeni adresi de bilinmiyordu.

Billy, interkomu işaret ederek, «Buna gerek yok,» dedi. !

El duraksayarak çekmeceye gitti, sanki asıl amacı buymuşçasma. Biff bir paket sigara çıkarttı çekmeceден.

«Aklıma bile gelmemişti, hah ha. Sigara, Bay Hal-leck?»

Billy eline bir sigara alarak inceledi ve yaktırmak için öne eğildi. Bir nefeste başı döndü. «Teşekkürler.» «İki yüz papel hakkında belki de haksızdım.»

«Hayır, haklıydınız.»

Billy buraya gelmeden önce, bilgi sızdırmak için gerekli olur düşüncesiyle üç yüz dolar tutarında seyahat çeki bozdurmuştu, ama parayı şimdi karşılaştığı gibi bir durum için harcayacağı aklına bile gelmemişti. Cüzdanından dört tane ellilik çıkartarak paraları masanın üstüne, bronz bokun yanına bıraktı.

«Penschley ararsa ağzını açacak mısınız?»

«Ah, tabii ki hayır, bayım,» diyerek paralarla sigara paketini çekmeye attı. «Emin olabilirsiniz.»

Takip hızlı ve kolay bir şekilde gelişmekteydi, zorluklar ön hazırlık safhasında başgöstermişti bir tek. Çingeneler 10 Haziran'da Bangor'a gelmişlerdi, Genç akrobat Samuel Lemke ve tarifinden Richard Cross-kill olduğu çıkan bir adam Biffin bürosuna gelmiş-

207

lerdi. Bay Parsons ve bölge polisiyle yapılan birer telefon görüşmesinden sonra Crosskill kısa dönem kontratı imzalamıştı, bu seferki süre sadece yirmi dört saattir ve bu süre sonunda iki taraf da isterse kontratı yenileyebilirlerdi. Crosskill Taduz Şirketi sekreteri olarak imza atarken, genç Lemke pazulu kollarını kavuşturmuş, kapının eşliğinde beklemişti.

«Peki, senin arpan ne oldu bu işten?»

Biff kaşlarını kaldırarak sordu: «Pardon, anlayamadım.»

«Benden iki yüz aldın, muhtemelen karımdan ve arkadaşlarımdan da sana gelen Barton dedektifi aracılığıyla bir yüzlük koparmışsındır, çingeneler ne ödedi sana? Parmağını bile oynatmadan epeyce para almışsındır herhalde.»

Biff bir süre için sustu, ardından Billy'nin sorusuna cevap vermeden hikâyesini bitirdi.

Crosskill antlaşmalarını yenilemek için iki kez daha gelmişti. Ayın on üçünde tekrar geldiğinde ise Biff, Parsons'tan ve polis komiserinden birer telefon almış bulunmaktaydı. Çevre halkı şikâyetlere başlamış, komiser çingenelerin gitme vakitlerinin geldiğini düşünmüştü. Parsons da aynı şeyi düşünmüştü, ama çok gerekirse gecesi otuz veya elli dolardan bir iki gece daha kalmalarına göz yumabilirdi.

Crosskill bunları dinlemiş, başını sallayarak oradan ayrılmıştı. Öğleden sonra garip bir dürtüyle Biff, yanmış ambarın oraya gitmişti. Konvoyun hareketini görmek için tam vaktinde varmıştı.

«Chamberlain Köprüsü'ne yöneldiler,» dedi. «Tüm bildiklerim bu kadar. Artık çekip gidebilirsiniz buradan. Açık söylemek gerekirse Biafra'da tatil kampanyasının ilanlarını andırıyorsunuz. Size bakmak tüylerimi ürpertiyor.»

208

Billy sigarasından ikinci bir nefes almayı gözüne yedirmemiş olmasına karşın onu hâlâ elinde tutmaktaydı. Öne eğilerek onu kakaların üstüne bastırdı. İzmarit oradan yuvarlanarak Biff'in masasına düştü.

«Açıkçası ben de öyle hissediyorum.»

Öfkesi yeniden kabarmıştı. Çabucak bürodan dışarı çıktı. Harekete geçmek ve başka bir dil bildiğinden emin olduğu ellerini konuşurmak istemiyordu.

Haziran'ın yirmi dördüydü. Çingeneler Bangor'u Chamberlain. Köprüsü üstünden ayın on üçünde terk etmişlerdi. Artık sadece on bir gün gerilerindeydi. Daha yaklaşmıştı... ama hâlâ çok uzaktaydı onlardan.

Köprü'nün Brewer tarafından başlayan 15'inci Yol'un Bar Harbor Caddesi olarak adlandırıldığını öğrendi. O tarafa gidebilirdi, ama yolda bundan böyle ne emlakçılarla görüşecek, ne de birinci sınıf motellerde kalacaktı. Eğer Barton'lar hâlâ kendisinden önde ilerlemektelerse, Kirk peşine daha da çok adam takmış olabilirdi.

Çingeneler Ellsworth'e kadar olan kırk dört mili ayın on üçünde katetmişler ve fuarın kurulduğu arazide üç gün kalabilmek için izin alabilmişlerdi. Ardından Bucksport'ta da üç gün kalmak üzere Penop-scot nehrini aşmışlardı. Ayın on dokuzunda oradan ayrıldıklarını ayın yirmi beşinde öğrenmişti Billy. Artık sadece bir hafta gerisindeydi onların.

Geveze garson kızın da söylemiş olduğu gibi Bar Harbor çılgınlık kentiydi. Kız oranın gerçek yüzünü anlatmıştı meğerse. En büyük karnaval... taa İşçi Bay-rarm'na değin. Bu kentlerin çoğunluğu böyledir, ama

F.: 14

209

Bar Harbor en aşırı uçtakıdır. Eskiden Temmuz veya Ağustos'ta oraya takılırdım fakat artık yaşlandım bunlar için.

Üstünde pamuklu pantolon, BANGOR'DA HAYAT VAR yazılı bir tişört ve sivri omuz kemiklerinden aşağı sarkan bir ceket olduğu halde bankın üstüne çökerken ben de diye aklımdan geçirdi. Elindeki dondurma külahıyla oldukça dikkat toplamaktaydı. Yorgundu-birden öfke nöbetleri dışında kendini sürekli olarak yorgun hissetmekte olduğunu fark etti. Sabahleyin arabasından inip resimleri sağa sola göstermeye başladığı anda pantolonu aşağı kayınca kâbus gibi bir dejâ vu yaşamıştı. Excuze moi diye düşündü, olmayan kalçalarını pantolon tutmuyor artık. Üstünde Rockland'daki askeri malzeme satan mağazadan aldığı kadife pantolon vardı. Kalça boyu yirmi sekizdi. Tezgâhtar çocuk (biraz da sinirlenerek) yakında üstüne göre giyecek bulmak için çok araması gerekebileceğini söylemiş, ancak çocuk dükkânlarından alışveriş edebileceğini de eklemişti. Bacak boyu hâlâ otuz iki olduğu için çocuk mağazalarında da giysi bulamayacağı açıktı. Kaç tane 1,88'lik on üç yaşında çocuk bulunurdu ki?

Oturmuş fıstıklı dondurasını yerken bir yandan gücüne kavuşmayı bekliyor, öte yandan da bu, arabasını zorlukla park edebildiği, kaldırımlarda güçlükle yürüyebildiği kentin kendisine niçin çekici gelmediğini düşünüyordu.

Old Orchard'ı basit bulmuştu, ama oranın basitliğinde bile bir canlandırıcılık vardı her ne kadar üç kâğıtçılık gelişmiş olsa da, seyyar satıcıdan aldığı mal geri dönmeye üseneceğin uzaklığa ulaştığında elinde parçalansa bile. Orada kadınların çoğu yaş-
210

h ve şişmandı, bazı kendini bilmezlerin bikini giymesine karşın, çoğunluk 1950'lerden kalma kapalı mayolar giyerdi. İnsan bu şen şakrak kadınların yanından geçerken, bu giysilerin sanki kaldırabileceği derinlikten daha fazlasına inmiş bir denizaltının içinde bulunduğu basınç altında olduklarını düşünürdü. Sanki bu mayo kumaşı' yırtılırsa yağlar akmaya başlayacak gibi gelirdi.

Havada pizza, dondurma, soğan, kızartma, arada sırada da dönme dolapta çok kalmış bazı çocukların kusmuk kokuları olurdu. Old Orchard trafiğinde tampon tampona ağır ağır ilerleyen arabalar eski püs-kü, kapı kenarları paslı ve çok büyüktüler. Bir çoğu yağ yakardı.

Old Orchard bayağı bir yer olmasına karşın orada, Bar Harbor'da eksikliği hissedilen bir saflık vardı.

Buradaki bazı şeyler Old Orchard'dakinin o denli karşıtıydı ki Billy kendisini başka bir dünyaya gelmiş gibi sandı. Çevrede çok az yaşlı kadın vardı ve şişmanlar hiç görünmüyorlardı; çok azı mayo giymekteydi. Bar Harbor'un görünüşteki üniforması tenis kıyafeti, beyaz lastik ayakkabı veya eskimiş blujean üstüne rugby tişörtü veya gemici kazağıydı. Billy ancak birkaç eski Amerikan arabası gördü. Çoğunluk Saab, Volvo, Datsun, BMW, Honda'ydı. Tamponlarına SAVAŞMA SEVİŞ, U.S. EL SALVADOR'DAN ÇEKİL, HAŞIŞ EKİMİ YASALLAŞSIN gibisinden çıkartmalar yapıştırılmıştı. Bisikletlileri burada da görmek olağandı, ama bunlar pahalı on viteslileriyle kentin inişli çıkışlı yollarında gözlerinde pahalı güneş gözlükleri, başlarında güneşten koruyucu vizörler, kulaklarında Sony Walkmanlerle salınarak tur atıyorlardı. Liman ise iş teknelerinin kaba ve renkli direkleri yerine lüks yatların çelik direklerinden oluşan bir orman görünümündeydi.
211

İşçi Bayramı'ndan sonra karaya çekilecekti hepsi büyük bir olasılıkla. Bar Harbor'da takılanlar genç, kafalı ve zenginlerdi. Görünüşe göre her gece parti de veriyorlardı, çünkü Billy önceden telefonla yer ayırtığı Frenchman's Bay Otel'i'nde sabahın çok erken saatlerine kadar barlardan yükselen çılgınca müziği dinlemek zorunda kalarak uyuyamamıştı. Yerel gazetede bolca yer alan trafik kazaları aşırı sürat ve alkollü yola çıkmaktan kaynaklanıyordu.

Billy ilginç giysili bir grubun üstünden uçan friz-biye bakarak içinden konuştu: Buradaki insanların ve çevrenin sınırlarına niçin dokunduklarını mı öğrenmek istiyorsun? Sana söyleyeyim. Fairview gibi yerlerde yaşamak için eğitiliyorlar da ondan. Hepsi okullarını bitirip, aşağı yukarı kendileriyle aynı zamanlarda ilk aşklarını ve araştırmalarını bitirmiş cici kızlar bularak evlenecekler ve Amerika'nın Lantern Drive'larına yerleşecekler. Golf oynarken de kırmızı pantolonlar giyip, her Noel'de daha çok göğüs mincıklama şansına sahip olacaklar.

«Gerçekten sinir bozucu.» Yüksek sesle mırıldanması yanından geçen birkaç kişinin dönüp bakmasına yol açtı.
Hâlâ buradalar.

Evet. Halen buradaydılar. Düşünce o denli tabii ve olumluymuş ki, ne şaşkıncılığı ne de aşırı çarpıcılığı vardı.

Onlardan bir hafta gerideydi, yukarıya Maritimes' de olabilirler veya güneye inen yolu yarılmuş da olabilirlerdi, bundan önceki yaşamlarına göre şimdiye kadar gitmiş olmaları gerekti, hem de özellikle hediyelik eşya satan dükkânları pahalı Doğu Yakası müzayede salonları gibi lüks olan Bar Harbor'dan.

Buralar-
212

da mı açacaklardı o ıvır zıvır sergilerini uzun süre? Hepsi gerçektir. Sadece onların hâlâ burada olduklarını da adı gibi bilmekteydi Billy.

«İhtiyar, senin kokunu alıyorum.» diye fısıldadı.

Tabii kokusunu alacaksın, buna mecbursun.

Bu düşünce anlık bir huzursuzluk verdi. Ayağa kalkarak külahta arta kalanı çöp kutusuna fırlatarak dondurmacıya yürüdü. Dondurmacı Billy'nin geri dönmekten çok mutlu olmuşa benzemiyordu.

«Acaba bana yardımcı olabilir miydiniz?»

«Hiç sanmıyorum bayım.»

Billy adamın duygularındaki ani değişikliği gözlerinden okudu.

«Şaşırabilirsiniz ama,» Billy derin bir dinginlik ve takdir hissetti, deha vü olmayan, gerçek bir takdir. Adam geri dönüp kaçacaktı ama Billy onu gözleriyle caydırdı bundan, sanki doğaüstü bir varlık gibi bunu yapabilmekteydi artık. Cebinden artık buruşmuş ve terden nemlenmiş fotoğrafların bulunduğu zarfı çıkarttı. Resimleri dışarı alarak Tarot falı dizer gibi kulübedeki tezgâhın üstüne yaydı.

Dondurmacının bakışlarındaki tanıdığını belirten ama sevinmediğini açıkça ortaya koyan ifade Billy'yi şaşırtmadı. Bu gözlerde sanki lokal anestezinin geçtiği anda ortaya çıkan ağrıya benzer hafif bir korku sezilmekteydi. Havada deniz tuzunun kokusu, limanda çığlık atan martıların sesi vardı.

Taduz Lemke'nin fotoğrafına bakan dondurmacı, «Bu herif...» dedi. «Bu herif hayalet gibi.»

«Hâlâ buradalar mı?»

«Evet. Sanırım buradalar. Polisler onları geldiklerinin ertesi günü kentten kovdu, ama buradan içerde bir kent olan Tecknor'da çiftçinin birinden bir arsa kira-

213

lamayı başardılar. Onları buralarda gördüm. Kırık stop lambaları için falan epeyi ceza ödediler ama aldırırlar mı sanki.»

Billy teşekkür ederek resimleri topladı.

«Bir dondurma daha ister miydiniz?»

«Hayır, teşekkürler.»

Korku artmıştı şimdi ama öfke de yerleşmişti sesine.

«Bayım, o halde buradan uzaklaşır mısınız lütfen. Dükkân için iyi olmuyor.»

«Eminim,» diyerek arabasına doğru yürümeye başladı. Yorgunluğu geçmişti artık.

O akşam saat dokuza çeyrek kala, Büly kiralık arabasını Bar Harbor'dan kuzeybatıya uzayan 37-A Karayolunun kenarına park etmekteydi. Bir tepenin üstündeydi ve denizden esen yel saçlarını karıştırmakta, bol giysilerini yelken gibi kabartmaktaydı. Arka tarafından bu yelin getirdiği Bar Harbor partilerinin rock-'n'-roll partisinin müziği duyulmaktaydı. Aşağıda, sağ yanında çevresinde araba ve karavanların durduğu kamp ateşini görebiliyordu. İnsanlar bazen ayağa kalkarak ateşe yaklaşıyorlardı. Konuşmaları ve arada bir yükselen kahkahaları duyabiliyordu.

Yakalamıştı onları sonunda.

İhtiyar adam aşağıda seni bekliyor, Billy. Senin burada olduğunu biliyor.

Evet, evet. Tabii. İhtiyar topluluğunu dünyanın öbür yanına da götürebilirdi, arzu etmiş olsaydı, Billy Hal-leck bunu söyleyebilirdi en azından. Ama öylesi keyifli olmayacaktı. Onun yerine Billy'yi Old Orchardman buralara kadar sürüklemişti. Buydu onun istediği.

214

Korku, içindeki boşlukları bir duman gibi sarıyordu, sanki boşluklar daha da artmıştı son zamanlarda. Ama öfke de hâlâ yerindeydi.

Benim de istediğim buydu... ve şu anda onları şaşırtabilirim istersem. Korkacağımı biliyordu ama öfke... onun için bir sürpriz olacak.

Bir süre arabasına baktıktan sonra başını salladı. Tepenin otlu tarafından kamp ateşine doğru ilerlemeye başladı.

215

BÖLÜM 19:

Çingene Kampında]

Tek boynuzlu at ve kız resimleri olam minibüsün arkasında durakladı, bunun gölgesi öbürlerine oranla daha dar olmasına karşın, diğerlerinininkiler gibi yükselen alevlerden etkilenmiyordu. Orada durarak konuşmalarına, yükselen gülüşmelerine ve arada bir ateşte patlayan kozalakların sesine kulak verdi.

Buradan çıkamam, demektiydi beyni mutlak bir katiyetle. Bunun içinde korku olduğu gibi ayrıca' utanç ve ar da gizliydi. Hilmer Boynton'un duruşması sırasında pantolonunun düşmesini nasıl istemediyse şimdi de onların garip kamp ateşlerine, konuşmalarına ve mahremiyetlerine ortak olmayı da artık o denli istememekteydi. Kendisi her şeyden öte, bir suçluydu.

O sıra Linda'nın yüzü geldi gözlerinin önüne, telefonda eve dönmesi için yalvarmasını, ağlamasını düşündü.

Suçluydu ama tek suçlu değildi.

Öfkesi yeniden kabarmaya başladı. Bastırmaya veya daha yararlı bir yöne çelmeye çabaladı, soğukkanlılığa dönüşmesi bile yeterliydi. Minibüsle yanma park

217

etmiş steysin vagon arasında yürürken Gucci mokasenleri kuru otları çtırdatıyordu.

Çevrede ortak merkezli birkaç çember oluşmuştu: Araç çemberi, bunun içinde oturan kadınlı erkekli çemberi, yanan ateşin çevresine dizili taşların oluşturduğu çember. Yan tarafta 180 santimlik bir sıruk yere saplanmıştı, üstüne iliştirilen san kâğıdın konaklama izni olduğunu tahmin etti Billy.

Gençler çimenlerin veya şişme yatakların üstünde otururken daha yaşlılar alüminyum ve plastikten yapılmış bahçe koltuklarına kurulmuşlardı. Billy şezlongta yastıklar içine gömülmüş, bir battaniyeye sarınmış yaşlı bir kadın gördü. Kadın bir yandan sarma sigarasını içerken öte yandan da elindeki pul defterine yeni elde ettiği pulları yerleştirmekteydi. Ateşin aydınlatmadığı bir yerden üç köpeğin isteksizce havlamaları duyuldu. Genç adamlardan biri dikkat kesilerek yeleğinin önünü açıp gümüş saplı tabancasına el attı.

Yaşlılardan biri «Enkelt!» diyerek elini tuttu onun.

«Bodçie har?»

«Just det! han och Taduz.»

Genç adam o anda aralarında bol spor ceketleri ve şık ayakkabılarıyla tümüyle kendilerinden farklı durmakta olan Billy Halleck'ten yana baktı. Bakışlarında korkudan çok bir şaşkınlık ve (Billy öyle olduğuna yemin edebilirdi) acıma vardı.

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Havlayan köpeklerden birine bir tekme atıp «Enkelt!» diye haykırdı.

İhtiyarı getirmeye gitti, diye düşündü Billy.

Çevresindekileri gözden geçirdi. Tüm konuşmalar kesilmişti. Herkes karanlık çingene gözleriyle kendisini süzmekte, tek bir söz bile etmemekteydi.

218

Bir parçası bile gerçek olmamasına karşın, sanki mahkeme salonunda pantolonum düşmüş gibi şaşkınlıkla, diye geçirdi içinden. Billy duygularının karmaşasından kurtulmuş, onların karşısında dikilmekteydi. Var olan korku ve öfke içinde, derinlerde bir yerde dolaş-maktalardı.

Başka bir şey daha var, seni görmek şaşkınlığa düşürmedi onları, nasıl görüldüğün de etkilemedi onları aslında...

O zaman gerçektir, tümüyle gerçektir bu. Ne psikolojik olarak zayıflama ne de kanserin herhangi bir türü. Billy, Michael Houston'un bile bu karanlık bakışlardan etkileneceğini düşündü. Onlar başına neyin geldiğini bilmekteydiler. Nasıl bunun sona erdirileceğini de.

Çingeneler ve Connecticut Pairview'lu siska adam birbirlerine bakıp durdular. Ve bir anda, ortada hiçbir sebep yokken Billy gülümsemeye başladı. Pullarla oyalanan ihtiyar kadın inleyerek şeytan kovarcasına parmaklarını çatallaştırdı.

Yaklaşan ayak sesleri ve genç bir kadının bağırması. «Vad sa han! Och plotsligt brast han dybbuk, Papa! Alskling grat inte! Snalla dybbuk! Ta mig Mamma!»

Taduz Lemke üstünde dizlerine kadar inen bol bir gece entarisıyla ateşin aydınlatdığı yere çıktı. Yanında, yürüdükçe dolgun kalçalarını saran geceliğiyle Gina durmaktaydı.

«Ta mig Mamma! Ta mig...»

Ceketleri sarkmış, pantolonunun poposu neredeyse bol ceketinin uçlarıyla aynı hizada olan Billy'ye baktı. Adam çemberin ortasında dikilip kalmıştı. Sanki ihtiyar adamı etkilemek istemişçesine elini Billy'den ya-

219

na salladı. Diğerleri suskunlukla olayı izlemekteydiler. Kıvılcımlar hortum şeklinde havaya yükseliyordu.

«Ta mig Mamma! Va Dybbuk! Ta mig inte tül mor-mor! Ordo! Vu'derlak!»

«Sa hon lagt, Gina.» diye cevapladı ihtiyar. Sesi de yüzü kadar ciddi çıkmıştı. Bir eliyle kızın beline kadar uzanan koyu saçlarını okşadı. Taduz Lemke o ana kadar Billy'nin yüzüne bile bakmamıştı. «Vi ska starina.» Kızın omuzları çöktü bir an için. Dolgun vücuduna karşın çok genç geldi kız Billy'ye. Gözleri kor gibi parıldayarak yeniden Billy'ye döndü.

«Dilimizi anlamıyorsunuz, değil mi bayım?» diye bağırdı. «İhtiyar babaya ihtiyar anamı öldürdüğünüzü söylüyorum. Sizin bir şeytan olduğunuzu, ^izi öldürmemiz gerektiğini söylüyorum!»

İhtiyar adam kolunu kızın omuzuna attı. Kız silki-nerek adamdan kurtuldu ve çıplak ayaklarıyla neredeyse kamp ateşine basarak Billy'nin yanına geldi.

«Gina, verkligen glad!» diye biri bağırdı ama başka ağzını açan kimse olmadı. İhtiyarın ciddi ifadesi değişmemekle birlikte genç kıızı hoşgörü sahibi bir an-ne-babanm haşın çocuklarına takındıkları tavır ile izlemeyi sürdürdü.

Uzun süredir biriktirdiği, bir yığın sıcak beyaz tükürüğü suratına fırlattı kız Billy'nin. Birazını dudaklarında tadabiliyordu Billy. Gözyaşı tadı vardı bu tükürükte. Koyu renkli gözleriyle süzdü adamı. Billy, o ana değin kendisinden çok şey kaybetmiş olmasına karşın kıızı hâlâ arzuladığını fark etti. Ayrıca kızın da bunu algıladığını o hor gören kara bakışlardan okuyabiliyordu.

«Eğer onu geri getirecekse boğulana kadar bana

220

tükürebilirsin.» Sesi beklemediği kadar güçlü ve net çıkmıştı.

«Ama ben bir dybbuk, bir şeytan değilim. Bir hortlak değilim. Gördüğün...» Kollarını ateşin karşısında bir an havaya kaldırınca ışık ceketinin içini aydınlatarak kötü beslenmiş, esrar tutkunu gibi sıska vücudunu sergiledi. Yavaşça kollarını aşağı indirirken, «sadece benim,» diye ekledi.

Kız bir an için korku ve şaşkınlık içinde süzdü kendisini. Tükürük hâlâ suratından aşağı doğru akarken, Billy kızın suratındaki hor görmenin süündüğünü fark ederek sevindi.

«Gina!» diye bağıran bu sefer hokkabaz Samuel Lemke'ydi. Bir taraftan pantolonunu ilikleyerek ihtiyar adamın yanında bitivermişti. Üstünde Bruce Springs-teen'in resminin basılı olduğu bir tişört vardı. «Enkelt men tülrackligt!»

Kız, «Sen katil bir piçsin!» diyerek geldiği yöne geri döndü. Ağabeyi kendisine sarılmak istediye de onu bir silkeleyişte iterek gölgeler arasında kayboldu. İhtiyar adam onun gidişini seyrettikten sonra nihayet Billy'ye döndü. Billy bir an için adamın yüzündeki iltihaplı deliğe dikti gözlerini, ardından gözlerine yöneltti bakışlarını.

Yılların gözü olduğunu düşünmüş müydü? Bundan fazla, bundan az bir ifade vardı o gözlerde. Boşluğun, gerçeğin yarattığı boşluğun ifadesi vardı o gözlerde, göle yansıyan ayın yarattığı boşluğun değil. Galaksiler arasında yatan boşluk kadar derin bir boşluğun izleri...

Lemke parmağını kendisine doğru uzattığında genç adam rüyada dolasırcasma kamp ateşinin etrafından dolaşarak gece entarisi giymiş adama doğru yürüdü yavaşça. Tam karşısına geldiği anda «Roman dilini bilir misin?» diye sordu ihtiyar. Sesi sakindi ama sadece

221

kamp ateşinin odunlarının çıtırdadığı sessizliği bıçak gibi kesti.

Billy başını salladı. •

«Senin gibilere bu dilde 'kentli beyaz adam' anlamına gelen skummade igenom deriz.»

Tütünden sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. Burnunun olması gereken yerdeki delik bu hareketle genişleyerek yayıldı. «Aynı zamanda 'baş belası' anlamına da gelir.» Gözleri nihayet Billy'ninkilerden ayrıldı. Bir anda tüm hevesini yitirmişti sanki.

«Git artık kentli beyaz adam. Ne senin bizimle, ne de bizim seninle bir alış verişimiz var. Biz işimizi gördük bile. Ait olduğun yere geri dön.»

Arkasını dönmeye başladı.

Billy bir an ağzı açık kalarak adamın kendisini ipnotize ettiğini hissetti, bunu çiftçinin tavuğun boynunu kopartması gibi bir çırpıda yapıvermişti.

İçinden bir çığlık yükseldi. Bunun için miydi bunca yollar, yürüyüşler, bütün sorular, bütün kötü rüyalar, tüm günler ve geceler sadece bunun için miydi? Burada dikilip bir kelime bile etmeden mi duracaksın? Sana baş belası deyip yatağına dönmesini böylece isleyecek misin?

Billy yüksek ve kaba bir sesle, «Hayır bunun için değil!» diye bağırdı.

Birisi şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. İhtiyar adamı karavanlardan birine götürmekte olan Samuel Lemke hayretle başını döndürdü. Bir süre sonra Lemke de ağır ağır geri döndü. Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı, o anda ateş de yüzünü aydınlatınca Billy onun aynı anda şaşırılmış da olduğunu fark etti.

Aynı anda Billy'yi ilk gören genç gene elini yeleğinin içine uzattı.

«Kız, Gina çok güzel,» dedi Billy.

222

«Kes sesini kentli beyaz adam. Kızkardeşimin adını senin ağzından duymak istemiyorum.»

Billy duymazdan gelerek konuşmasını sürdürdü:

«Torunun mu, torununun çocuğu mu?»

İhtiyar gecenin karanlığında rüzgârdan başka bir ses daha olup olmadığını araştırırcasına kulak kabarttı. Tekrar geri dönmeye başladı.

«Belki de kızımın adresini sana yazıncaya kadar bekleyebilirsin.» Sesi bu kez daha yüksek çıkmıştı Billy'nin. Çok da bağırmasıyla ama. Mahkemelerde çoğunluk kullandığı emir tonunu kullanmasına gerek yoktu o an.

«Gina kadar güzel olmamasına karşın bize oldukça çekici geliyor. Belki Gina'yla haksızlık konusunda yazışır. Ne dersin Lemke? Ben de kızın gibi öldükten sonra bu konuda konuşabilecekler mi? Haksızlığın nerede olduğuna karar verebilecek yetkili kim? Çocuklar mı? Torunlar mı? Bekle de adresi yazayım. Bir saniye sürer, senin bendeki resminin arkasına yazacağım. Sorunu halledemezlerse belki bir gün birbirlerini vururlar. Onların çocukları da sürdürür bu kan davasını. Ne düşünüyorsun ihtiyar? Bu boktan daha mı çok anlamı var bunun?»

Samuel kolunu yaşlı Lemke'nin omzuna attı. Lemke bundan sıyrılarak Billy'nin durmakta olduğu yere ilerledi. Gözlerinde hiddetin yaşları görülebiliyordu artık. Düğümlü elleri bir açılıp bir kapanıyordu.

«Caddenin ortasında kızımı ezdin beyaz adam,» dedi. «Caddenin ortasında kızımı ezip, buraya gelecek kadar, gelip kendi ağzıyla benim kulağıma konuşacak kadar borjade rulla'sm. Ben kimin ne halt ettiğini biliyorum. Buna çok özen gösterdim. Çoğunluk arkamızı döner, kenti terk ederiz. Genelde öyle yaparız. Ama bazen de kendi adaletimizi uygularız.»

223

İhtiyar adam boğumlu elini Billy'nin göz hizasına kaldırdı, elini yumruk yaptı. Bir an sonra kan damlamaya başladı bu yumruktan. Hayret veya korku değil, onay mırıltısı yükseldi diğerlerinden.

«Roman adaleti, skummade iğenom. Diğer ikisinden hıncımı aldım. Hâkim iki gece önce pencereden attı kendisini. O...» avucunu açarak toz üfler gibi yaptı.

«Kızınızı geri getirdi mi bu Bay Lemke? Cary Ros-sington Minnesota'da toprağa çakılınca kızınız geri döndü mü?»

Lemke'nin dudakları kımıldadı. «Onu geri istemiyorum. Adalet ölüyü geri getirme değildir, adalet adalettir. Sana başka bir şey yapmadan bir an önce git buradan. Senin ve kadınının ne yapmakta olduğunuzu biliyorum. Görmedim mi sanıyorsunuz? Tabii ki gördüm. İstedigine sor, yüzyılların gözü var bende.»

Ateşin etrafındakiler mırıldandılar.

«Neyin gözü varsa var,» diyerek Billy öne çıktı ve ihtiyarın omuzunu kavradı. Bir yerden öfkeli bir mırıltı yükseldi. Samuel Lemke öne doğru atıldı, ama> ihtiyar onu kendi dilinde söylediği tek bir kelimeyle durdurdu. Genç adam karmakarışık duygularla olduğu yerde kalakaldı. Diğerlerinin yüzünde de aynı ifade belirmişti, ama Billy sadece Taduz Lemke'ye dikkat etmekteydi. Burnu neredeyse burundan geri kalan deliğe sürtünecek kadar yaklaştı Lemke'ye.

«Adaletine sıçayım! Benim jet motorlarımdan anladığım kadar anlarsın sen de adaletten. Kaldır üstümden şunu.»

Lemke'nin zekâ fıskıran gözleri Billy'ninkilere dikildi.

«Yanımdan çekilmezsen daha kötü yaparım,» dedi sakinlikle. «Hem de öyle yaparım ki ilk sefer kendini kutsanmış sanırsın.»

224

Gülümseme bir hilal gibi büyüdü Billy'nin yüzünde.

«Hadi,» dedi. «Dene, ama yapamayacağını biliyorum.»

İhtiyar adam konuşmadan baktı suratına.

«İlk seferinde sana ben de yardımcı oldum. Bir yerde haklıydılar, bu bir ortaklık işi, değil mi? Büyücüyle büyülenenin ortaklığı. Hopley de, Rossington da ben de sana ortak olmuştuk. Ama ben artık vazgeçtim, ihtiyar. Karım koca lüks arabamda o gün benimle oynaşmaktaydı, doğru, senin kızın da uykuda gezer gibi iki arabanın arasından caddeye fırladı, bu da doğru. Eğer biraz ilerdeki yaya kaldırımından geçseydi şu anda hayatta olurdu. Hata iki tarafta da var. O öldü, ben de eski hayatıma asla geri dönemiyorum. Böylece denge kurulmuş oldu. Dünya tarihinin en iyi dengesi olmamakla birlikte gene de denge kuruldu. Bizde buna kader derler. Kadere razı ol ve bitir bu işi artık, ihtiyar.»

Billy gülümsemeye başladığı anda Lemke'nin yüzünde yabancı bir korku vardı, ama şimdi onun yerini sert ve inatçı bir öfke aldı.

«Asla bozمام yeminimi kentli beyaz adam. Onunla öleceğim.»

Billy alınları birbirine değene kadar başını ileri uzattı. İhtiyarın toz, tütün ve hafif sidikten oluşan kokusu genzini yaktı.

«O zaman daha kötü yap. Haydi. Senin dediğin gibi ilk seferinde kendimi kutsanmış sayabileceğim hale sok beni.»

Lemke bu kez onu daha uzun süre süzdü, Billy bu kez onu kapana sıkıştırdığını anladı. Ardından başını hızla Samuel'e çevirerek, «Enkelt av lakan och kanske alskade! İşte bu kadar!»

P.: 15

225

Samuel ve tabancalı genç Billy'yi Lemke'den ayırdılar. İhtiyar derin bir nefes aldı, seyrek saçları dar-madağan olmuştu. Birisinin kendisini itip kakmasına, kendisiyle öfke içinde konuşulmasına alışkın değil.

«Kader bu. Beni duyuyor musun?» diye bağırdı gençler kendisini uzaklaştırırken. Lemke'nin suratı bir anda karıştı, üç yüz yaşında bir hayalet benzedi o an.

Elini yumruk yaparak bağırdı Billy'ye:

«Kader değil. Asla kader değil.» Ardından ekledi: «Sıska öleceksin kentli. Bu halinde öleceksin!»

İki yumruğunu birleştirdiğinde Billy sanki vücudu bu yumruklar arasında sıkışmış gibi hissetti. Bir an nefes alamayarak böbreklerine yumruk yediğini sandı.

«Sıska öleceksin!»

Billy zorlukla soluyarak «Kader bu,» diye yineledi.

İhtiyar «Kader yok.» derken öfkeden yüzü pençe pençe morarmıştı. «Atın onu buradan!»

Gençler onu çemberin ortasından sürüklemeye başladılar. Taduz Lemke dimdik, yüzü taştan heykel gibi ifadesiz durarak seyretti.

«Beni atmalarından önce, benim lanetimin de senin ailen üstünde olduğunu bilmelisin, ihtiyar.» Her iki yanında duyduğu acıya karşın sesi güçlü, sakın ve neredeyse neşeli çıkmıştı. «Kentli beyaz adamın laneti olacak bu.»

Lemke'nin gözleri sanki birden irileşti. Billy göz ucuyla pul koleksiyonu yapan yaşlı kadının şeytan kovarcasına parmaklarını çatallaştırdığını gördü.

Kendisini sürükleyen iki genç bir an durakladılar, Samuel Lemke belki de Fairview Connecticut'tan ortanın üst sınıfından gelen bu beyaz avukatın, Amerika'nın en yaşlı çingenesine lanet yağdıracağı fikrine, yüksek

sesle bir kahkaha patlattı. Billy'nin kendisi bile gülerdi bu fikre iki ay önce.

Fakat Taduz Lemke'nin yüzü çok ciddiydi.

«Benim gibi insanların büyü yapamayacağını mi sanıyorsun?» diye sordu. İncecik buruşmuş ellerini yanaklarının yanlarına götürerek parmaklarını açtı. Halkın alkışlarını dindirmeye çalışan varyete artistlerine benzemişti bu haliyle.

«Buna gücümüz var, ihtiyar. Bir başladıktan sonra iyi büyü yaparız. Beni başlamaya zorlama.»

İhtiyarın arkasında bir hareket oldu, beyaz gecelik ve kara saçlar bir ışık gibi ortaya çıktı.

Samuel, «Gina!» diye bağırdı.

Billy kızın ışığın içine, ortaya çıktığını gördü. Kızın, beyaz tuale ilk boyayı süren bir ressamın zerafe-tiyle sapanı gerip bırakmasını fark etti. Çemberin ortasında geçen kalın bir sıvı, belki de. bir kıvılcım gördüğünü sandı. Aynı anda sağ elinde bir yanma ve sızının alev gibi yayılmasını duydu. Kulağına çelik bilyenin karavanın saç kaplamasına vurunca çıkarttığı tınlama geldi. Aynı anda kızın yüzünü, gerilmiş suratını gördü, ama iki yana açtığı elleri arasından değil, sol elinin ortasında açılmış olan yusuvarlak deliğin içinden.

Sapanla beni vurdu, diye geçirdi aklından. Tanrım, gerçekten. Ateşin ışığında katran gibi akan kanlar avuçlarından geçip spor ceketinin kolundan içeri süzölmeye başladı.

«Enkelt.» diye bağırılmaya başladı kız. «Defol buradan, eyelak! Katil piç, defol git!»

Sapam fırlattı. Ateşin tam kenarına düştü lades kemiği şekliinden ortası lastikli sapan. Haykırarak kaçtı kız. Kimse hareket etmedi.. Ateşin yanındakiler, iki

227

genç, Billy ve ihtiyar dikilip kaldılar. Kızın çığlıkları çarpılan bir kapının ardında zayıfladı. Acı hâlâ başlamamıştı.

Billy bir anda, farkına varmadan kanlı elini Lem-ke'ye doğru uzattı. İhtiyar irkilerek şeytan kovma işaretini yaptı. Elini aynen ihtiyarın demin yaptığı gibi yumruk yapınca, kapalı avucundan kanlar ihtiyarda da olduğu gibi akmaya başladı.

«Beyaz adamın laneti üstünüzde, Bay Lemke. Bunu kitap yazmaz ama gerçek olduğuna inan. Bil bunu.»

Adam kendi dilinde bir küfür savurdu. Billy aniden geri savrulduğunu hissetti, başı geri çarptı. Ayakları yerden ayrıldı.

Beni ateşe atacaklar, Tanrım o ateşte kavuracaklar beni.

Aksine çemberin ortasından geldiği yöne sürüklenmekteydi. İnsanlar ona çarpmamak için sandalyelerinden fırladılar. Kamping kasalı iki karavamn yanından geçerken Billy televizyonun gürültüsünü duydu.

Yerekli adam haykırdığında Billy un çuvalı gibi, ama çok hafif bir un çuvalı gibi havaya kaldırıldı, bir an sonra da uçmaktaydı. Park etmiş arabaların arkasındaki çayıra tok bir sesle düştü. Bu düşüş elinin delinmesinden daha çok acı verdi kendisine, artık yumuşak iniş yapacak gibi etli değildi; düşünce kemiklerinin sıksa vücudu içinde bir kamyonun arkasındaki bağlanmamış keresteler gibi tangır tungur ettiğini hissetti. Ayağa kalkmayı ilk seferinde başaramadı. Gözlerinin önünde beyaz ışıklar dansetmekteydi. İnledi.

Samuel Lemke üstüne doğru geldi. Gencin yakışıklı yüzü yumuşak, ölümcül fakat ifadesizdi. Pantolonunun arka cebinden bir şey çekti. Billy açılan susta-

228

lıyı gördükten sonra bunun sopa. olmadığını anladı. Yaralı elinin avucunu yukarı çevirerek ona uzattığında Lemke durakladı. Şimdi yüzüne bir ifade gelmişti. Bu korku ifadesini Billy kendi banyo aynasından çok iyi tanımaktaydı.

Arkadaşı bir şeyler söyledi fısıltıyla.

Duraksayan Lemke bıçağını sapının içine katlayarak Billy'ye baktı. Ondan tarafa tükürdü. Bir an içinde iki genç de karanlıkta kaybolmuşlardı.

Düştüğü yerde bir süre yatarak olanların anlamını çıkarmaya çalıştı, fakat bu avukat hilesinin bu karanlık yerde kendisine hiç yararı olmayacağını düşündü. Başına gelenlerden dolayı yüksek sesle konuşmaya başlamıştı, biraz sonra daha çok acı duyacağını geçirdi aklından. Tabii çingeneler fikir değiştirip geri dönmezlerse. O zaman acıları bir anda, hem de sonsuza değin sona erdirilebilirdi.

Bu düşünce onu harekete geçirdi. Dizlerinin üstünde doğruldu, o anda gelen bir baş dönmesi ve baygınlık hissiyle kıcı havada, yanacağını ezilmiş otlara yasladı. Ancak bir süre sonra ayağa kalkarak arabasını park etmiş olduğu tepeye doğru yürümeye başlayabildi. İki kez yere düştü giderken. Sron seferinde bir daha asla ayağa kalkamayacağını sandı. Linda'sını yatağında yatarken düşünerek başarabildi doğrulmayı. Eli sanki içinde koyu kırmızı bir kalp atar gibiydi, ağrı da dirseğine doğru ilerlemekteydi.

Sonsuzluk gibi uzun bir sürenin sonunda kiralık Ford'unun yanma gidip anahtarlarına uzandı. Onları sol cebine koymuş olduğundan alabilmek için sağ elini aletin üstünden uzatması gerekmişti. Arabasına binip motoru çalıştırdı, fakat ölü bir kuş gibi bacağının üstünde yatan elinin acısından bir an hareket edemedi.

229

Aşağıya, arabaların, karavanların ve kamp ateşinin olduğu yere doğru baktı. Eski bir şarkının sözleri geldi kulağına. Dans eden tatlı genç kadın / Beni nasıl da büyüledi... Kız ateşin etrafında dans ediyor?

Sol elini yavaşça yüzüne doğru kaldırdı. Ön panelin yeşil ışığı avucunun içindeki kara delikten hafifçe görülebiliyordu.

Gerçekten büyüledi beni, diye düşünerek vitesi geçirdi. Acaba moteline geri dönebilecek miydi? Nasılsa başarabildi bunu.

230

BÖLÜM 20:59

«Ne oldu, William?»

Ginelli'nin uykudan boğuk ve hırçın sesi bir anda ilgi doldu. Ev telefonunu adres defterinde, Üç Kardeşlerin altında yazılı bulmuştu. Araya giren yılları düşününce değişmiş olabileceğinden oldukça emin, ümitsizce çevirmişti numarayı. Mendile sarılı sol eli kucağmdaydı. Elli bin vatlık bir acıyla yayın yapan bir radyo istasyonuna dönüşmüştü eli ve kolunu her hareket ettirişinde acı, dirseğine kramp verecek kadar artmaktaydı. Alnı ter damlacıklarıyla kaplanmıştı. Aklına her an çarmıha gerilme geliyordu.

«Seni evden aradığım için özür dilerim.» dedi. «Hem de gecenin bu saatinde.»

«Siktir et, ne oldu?»

-«Şu anda en önemli mesele elimden vurulmuş olmam.» Durakladı. «Hem de metal bir bilyeyle.»

Öbür uçta bir sessizlik oldu.

«Garip geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Kadın sapan kullandı.»

«Tanrım, ne?...» Karşı taraftan bir kadın sesi duyuldu. Ginelli onunla bir an İtalyanca konuştuğundan sonra geri döndü.

231

«Şaka değil, değil mi William? Orosunun teki seni sapanla metal bilye atarak mı vurdu?»

«Genellikle sabahın...» Saatine bakmak için kolunu oynatınca korkunç bir acı duydu. «... üçünde uyandırıp şaka yapmam. Üç saattir daha uygun bir saat olmasını bekliyordum.» Acı, çaresizlik ve şaşkınlık dolu küçük bir kahkaha attı. «Ama ağrı çok arttı.»

«Daha önce beni aramanla bir ilgisi var mı bu olayın?»

«Evet.»

«Çingeneler miydi?»

«Evet. Richard...»

«Ne? Sana bir tek konuda söz verebilirim; bundan sonra seni asla beceremezler.»

«Richard, bu elle asla doktora gidemem ve gerçekten çok acı çekiyorum şu anda.»

Altın Alma Ustası Billy Halleck, diye düşündü. «Bana acil olarak bir şey, bir ağrı kesici yollayabilir misin?»

«Sen neredesin?»

Billy bir an duraksadıktan sonra başım salladı. Güvendiği herkes deli olduğuna inanmaktaydı; karısı belki de çoktan Connecticut eyaletinde bir vesayet komisyonuna başvurmuştu bile. Şimdi seçeneklerinin çok kısıtlı olduğunu düşündü alaylı bir tarzda: Ya altı yıldır görmediği bu uyuşturucu satıcısı serseriye güvenecek veya bu işten vazgeçecek.

Gözlerini kapatarak konuştu: «Maine'de Bar Har-bor'dayım. Franchman's Bay Moteli oda otuz yedi.»

«Bir saniye.»

Ginelli'nin sesi yeniden uzaklaştı telefondan. Billy onun hızlı hızlı yayvanca İtalyanca konuştuğunu duydu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Sonunda Ginelli hatta girdi.

232

«Karım senin için birkaç yere telefon ediyor. Şu anda Norwalk'dakileri de uyandırıyor, dostum. Umarım memnun kalmışsındır.»

«Çok kibar bir adamsın, Richard.» Sesi boğuk çıktığından gırtlığını temizledi. Birden üşümeye başladı. Kuruyan dudaklarını yalayarak ıslatmak istedi, ama dilinde de tükürük kalmamıştı.

«Çok sessiz olmalısın arkadaş.» Ginelli'nin sesi eski ciddiliğine dönmüştü. «Beni duydun mu? Çok sessiz. İstersen battaniyeye sarıl. Vurulmuşsun, şok geçirmektesin.»

«Yok be,» diyerek gene güldü. «Ben tam iki aydır şok geçiriyorum.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Boş ver.»

«Pekâlâ. Ama konuşmamız gerek, William.»

«Olur.»

«Ben... bir dakika.» Yeniden İtalyanca konuşmalar. Halleck gözlerini kapatarak yayınlanan acıyı dinledi. Bir süre sonra Ginelli telefona geri geldi. «Ağrı dindiriciyle bir adam gelecek sana.»

«Richard buna gerek...»

«Bana işimi öğretme, William, sadece dinle. Adı Fander. Doktor değil, hiç değilse artık değil. Seni muayene edecek ve hapin yanında antibiyotik gerekip gerekmediğine karar verecek. Gün doğmadan yanında olur.»

«Richard, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

Gözlerinden aşağı akan yaşları bilinçli olarak sağ eliyle sildi.

«Eminim.» dedi Ginelli. «Aşağılık İtalyan'ın teki değilsin. Unutma, çok sessiz olacaksın.»

233

Pander saat altı olmadan biraz önce geldi. Elinde kasaba doktorlarınınkine benzeyen bir çanta vardı. Beyaz saçlı, kısa boylu bir adamdı. Bir deri bir kemik kalmış Billy'yi uzunca bir süre konuşmadan süzdükten sonra sol elindeki mendili çözdü. Billy haykırma-mak için sağ elini ağzına bastırmak zorunda kalmıştı.

«Kaldırın lütfen,» dedi Fander. Eli kötü bir şekilde şişmiş, derisi gerginlikten pırl pırl olmuştu. Ortadaki kanlı delikten bir müddet birbirlerine baktılar. Fander çantasından çıkarttığı odoskopla yarayı aydınlattıktan sonra. «Temiz ve düzgün,» dedi. «Metal bilyeyle yapıldıysa kurşundan daha az mikrop kapma olanağı var.» Bir an düşünceli bekledi.

«Tabu eğer kız ona daha önce bir şey sürmediy-se.»

«Ne kadar iç açıcı bir söz.»

«Ben insanların içini açmak için para almıyorum,» diye konuştu Fander buz gibi bir sesle. «Özellikle gecenin üçbuçüğünde uyandırılıp, pijamamın üstüne elbiselerimi giyip, üç bin beş yüz metre yüksekten uçan bir uçakla yolculuk etmek zorunda bırakılırsam. Metal bilye olduğundan emin misiniz?»

«Evet.»

«O zaman iyi. Jivaro yerlilerinin oklarının uçlarını curare'yle zehirlemeleri gibi metal bilyeyi zehire bataramazsm. Ayrıca, dediğiniz gibi bir an içinde olduysa, kadının bilyeyi daha Önce bir şeylerle bulmuş olması olanağı da çok az. Yaranın komplikasyon yapmadan bir an önce iyileşmesi gerek.»

Çantasından mikrop öldürücü, gazlı bez ve esnek bandaj çıkardı.

«Yarayı temizleyip saracağım. Sarma işlemi ummadığınız kadar acı verecek, ama inanın temizleyip açık
234

bırakırsam ilerde daha çok acı verir.»

Bakışı Billy'ye bir doktordan çok bir kürtaçıcıyı anımsattı.

«Eğer yemek yemeye başlamazsanız başınıza elinizin acısını unutturacak nice dertler açılacak.»

Billy hiçbir şey söylemedi.

Fander onu bir süre daha süzdükten sonra yarayla uğraşmaya başladı. Zaten bu noktada Billy'nin konuşması imkânsızdı, yayınlanan acı bir anda elli bin vattan iki yüz elli bine fırlamıştı. Gözlerini kapatıp dışlarını sıkarak acının geçmesini bekledi.

Sonunda acı dinebildi. Billy zonklayan eli kucağında Fander'in yeniden çantasını karıştırmasını izledi.

«Bütün gözlemler bir yana, acı çekme konusunda aşırı zayıf olmanızın rolü çok fazla. Eğer normal kiloda bir insan olsaydınız bu durumda çok daha az ağrı duyabilirdiniz. Ağrı kesici olarak size Darvon veya Darvocal veremeyeceğim, korkarım, zira komaya veya en azından çarpıntıya yol açabilir. Ağrılığınız nedir, Bay Halleck? Altmış beş kilo var mısınız.»

«Aşağı yukarı,» diye mırıldandı Billy. Banyoda bir tartı vardı ve, belki de güç kazanmak için, Billy çingenelerin kampına gitmeden önce bir kez tartılmıştı. Gösterge iğnesi dönerek 59'un üstünde durmuştu. Sıcak yaz güneşinin altında koşuşturmak zayıflamasını gözle görülür bir şekilde hızlandırmıştı.

Fander memnunsuzlukla başını salladı.

«Size gene oldukça etkili Empirin vereceğim. Sadece bir tane alın. Eğer yarım saat sonra uyumaz ve de ağrınız çok artarsa bir yarım daha alabilirsiniz. Böyle üç dört gün devam edin ilaca.» Başını salladı. «Birine Empirin vermek için altı yüz mil uçtum. İna-

235

nılır gibi değil. Hayat bazen çok saçma olabiliyor. Sizin ağırlığınız göz önüne alınırsa Empirin bile tehlikeli olabilir. Size bebe aspirini vermek gerekirdi.»

Cebinden, üstü yazılı olmayan başka bir ilaç tüpü çıkarttı. «Aureomycin,» dedi. «Altı saatte bir ağızdan alacaksınız. Fakat buna çok dikkat edin Bay Halleck. İshal başlarsa antibiyotiği bir anda keseceksiniz. Sizin için ishal bu yaranın iltihabından çok daha ölümcül olur.» Çantasını alarak ayağa kalktı.

«Main'deki maceralarınızla ilgisi olmayan son bir öğüt size. Potasyum tabletleri olarak günde ikişer tane için. Bir sabah bir akşam yatarken. Onu marketlerin vitamin satan reyonlarından satın alabilirsiniz.»

«Niçin?»

«Böyle zayıflamayı sürdürürseniz çok yakında Darvon veya başka hapların neden olacağından daha çok kalp rahatsızlıkları başlayacaktır. Bu tür rahatsızlıklar kanda potasyum eksikliğinden kaynaklanır. Karen Carpenter de bundan ölmüş olabilir. İyi günler, Bay Halleck.»

Fander sabahın ilk ışıklarına çıktı. Bir süre durarak seherin sessizliğinde daha da belirgin olan okyanusun sesini dinledi.

«Neden dolayı açlık grevine girdiniz bilemem ama buna bir an önce son vermeniz gerek, Bay Halleck,» dedi arkasını dönmeyen. «Dünya belki bir boktan başka bir şey değil ama bazen çok da güzel olabiliyor.»

Kaldırımın yanına park etmiş mavi Chevrolet'e giderek arka koltuğa bindi. Araba hareket etti hemen.

«Son vermeye çalışıyorum,» dedi arabanın arkasından. «Gerçekten çalışıyorum.»

Kapıyı kapatarak iskemlenin yanındaki küçük masaya ilerledi. İlaç tüplerine bakarak onları tek elle nasıl açacağını düşündü.

236

BÖLÜM 2i:Ginelli

Billy oda servisinden yüklü bir öğle yemeği istedi. Hayatında hiç bu denli az açlık duymamış olmasına karşın gelenlerin hepsini yemeye özen gösterdi. Ardından Fander'in Empirinlerinden, nasılsa hindili kulüp sandviç, kızarmış patates ve asfalt tadında elmalı turtanın üstüne alıyorum, diye üç tane birden içme cesaretini gösterdi.

Haplar çok çabuk etki gösterdi. Elindeki vericinin beş bin vata düştüğünü hissettiği anda bir dizi kâbus da başlamıştı. Birinde Gina, kulağında altın küpeleri dışında çırılçıplak dans etmekteydi. Ardından ucunda yusuvarlak gün ışığı görünen bir tünelde dizlerinin üstünde ilerlemeye çalıştı, ama tünelin ucu sürekli aynı uzaklıkta kalmaktaydı. Arkasında bir şey vardı. Bunun bir sıçan, koca bir sıçan olmasından korktu. Sonunda tünelden çıkabildi. Eğer bunun gerçek bir kurtuluş olduğunu sandıysa çok yanılmıştı - çıktığı yer kıtlık içinde kalmış Fairview'du. Cesetler her yere saçılmıştı, Yard Stevens parkın ortasında, berber önlüğü gırtlığından geri kalan yerde hâlâ bağlı olarak yatmaktaydı. Kızı, başkanlığını yaptığı ekibin renklerinden oluşan bir buket şeklinde elektrik direğine yaslanmış

237

durmaktaydı. Ölü mü yoksa yarı baygın mı olduğu kesinlikle anlaşılamıyordu. Bir akbaba alçalarak kızının omzuna kondu. Pençelerini geçirerek boynunu ileri uzattı. Bükük gagasıyla kızın saçlarından bir tutam yoldu. Saç köklerinde topraktan çıkartılan bir bitkinin köklerinden sallanan toprak parçaları gibi kanlı et parçaları sallanmaktaydı. Ve de kızı ölmemişti, Billy onun inlediğini duydu, sarkık ellerinin kasıldığını gördü. Hayır! diye haykırdı rüyasında. Kızın sapanını kendi elinde gördü. Sapanın lastiğinde metal bilye yerine Fairview'daki evinde, masanın üstünde duran kristal küre takılıydı. Kâğıtları tutmaya yarayan kürenin içine bir şey, sanki mavi-siyah bir şimşek yerleşmişti. Linda küçükken bundan çok etkilenmişti. Sapana kristal küreyi takarak kuşa doğru attı. Iska geçtiği anda kuşun yerine Taduz Lemke'yi gördü. Gümbürtüler gelmeye başladı kulağına. Ölümcül bir kalp çarpıntısına kapıldığını düşündü. Büyüyü asla kaldırmayacağım, kentli beyaz adam! demişti Lemke, ve aniden Billy başka yerdeyken gümbürtünün sürdüğünü fark etti.

Bir an sanki rüyasının başka bir mekanındaymış-çasma yattığı motel odasını gözden geçirdi.

Kapının ardından birisi «William!» diye bağırıyordu.

«Aç kapıyı. Orada mısın? Aç, yoksa kırıp gireceğim!»

Tamam demeye çalıştı ama gırtlığından ses çıkmadı. Dudakları kuruluktan birbirine yapışmıştı. Gene de bir anda müthiş bir rahatlama hissetti: Ses Gi-nelli'ye aitti.

«William! Will... amaan siktir!» Son cümle daha alçak sesle söylenmişti, bana-ne-zaten-ben-kendi-kendime-konuşuyordum tonunda. Ardından Ginelli'nin kapıya omuz atmasının gürültüsü geldi.

238

Billy ayağa kalktığı anda bütün dünyanın çevresinde dönmeye başladığını sandı bir an. Ağzını açabildiğim, dudaklarının ayrılmasında çıkan sestten çok duyduğu acıdan anladı.

«Tamam, tamam. Richard. Uyandım artık. Geliyorum.»

Odayı arşınlayarak kapıya gitti.

«Tanrım. William sandım ki...»

Ginelli odaya girerek bakmaya başladı, kahverengi gözleri Billy'yi tamam, şimdi arkasını dönüp kaçacak diye düşündürere değin büyüdü, büyüdü. Bir insana veya nesneye böylesine bakıp, şoktan kurtulunca da gerisin geri dönüp kaçmamak olanaksız.

Ardından Ginelli sağ başparmağını öpüp kendisini kutsadıktan sonra, «Beni içeri alacak mısın, William?» diyebilirdi.

Ginelli'nin getirdiği ilaç, bir şişe Chivas, Fander' inkinden daha etkiliydi. Şişeyi cebinden çıkartarak ikisine de sert birer kadeh doldurdu. Motelin plastik bardaklarını birbirlerininine tokuşturarak, «Bundan daha iyi günlere» dedi.

«Bu nasıl?»

«Harika Billy,» diyerek içkisini bir anda kafaya dikti. İçkinin midesinde başlattığı yangın hafifledikten sonra özür dileyerek banyoya geçti. Aslında tuvalete gitme ihtiyacı olmamasına karşın Ginelli'nin kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.

«Ne yaptı sana?» diye sordu Ginelli. «Zehir mi koydu yemeğine?»

Billy gülmeye başladı. Uzun süredir attığı ilk içten kahkahaydı. İskemlesine yeniden oturarak yanak-

239

larından daha çok gözyaşları akana kadar gülmeyi sürdürdü.

«Seni seviyorum, Richard» diyebilirdi gülme ve hıçkırıklar arasında. «Herkes, karım da dahil olmak üzere benim deli olduğumu düşünüyor. Beni son gördüğün zaman normal kilomdan yirmi kilo daha fazlam vardı ama şimdi bana, tam Korkulukların İntikamı filmini çevirirken ilk lafının 'yemeğine zehir mi kattı?' diye sorman çok garip.»

Ginelli Billy'nin yarı isterik gülmesini ve yaptığı övgüyü aynı el hareketiyle sabırsızca yarıda kesti. Billy Ulan aynı bokun soyu, kan davasında bütün espri anlayışınız sıfıra iniyor.

«Peki? Yaptı mı?»

«Galiba. Bir bakıma öyle sayılır.»

«Ne kadar kilo verdin ki?»

Billy'nin gözleri odanın öte yanındaki duvarı kaplayan aynaya takıldı. Bir anda John D. MacDonald romanında okuduğunu sandığı aynalı motel odalarını, ki burada kalan çoğunluk şişman iş adamları kendilerini çıplak olarak seyretmekten asla hoşlanmazlardı, gözünün önüne getirdi. Şu anki durumu aşırı şişmanlık olmamasına rağmen, aynalara karşı olan antipatiyi rahatlıkla anlayabiliyordu. Yüzünün —yok sadece yüzünün değil, bütün kafasının— Richard'a bu kadar korku verdiğini sanmaktaydı. Kafatasının aynı ölçülerde kalmasına karşın, sonuçta yüzü aşırı gelişmiş bir ayçiçeği gibi vücudunun üstünden sarkmaktaydı.

«Asla geri almayacağım, kentli beyaz adam» dediğini duydu Lemke'nin.

«Ne kadar, William?» diye yineledi Ginelli. Sesi sakın, hatta cana yakın olmasına karşın gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Billy bugüne değin hiçbir in-

run gözlerinin böylesine parladığını görmediği için biraz tedirginleşti.

«Bu başladığında ... yani mahkemeden çıkıp da ihtiyar adamla burun buruna geldiğim zaman, yüz yirmi beş kilo çekmekteydim. Bu sabah tartıldım, tam öğleden önce, altmış yedi çıktım desem?»

«İsa, Meryem ve Brooklyn'li dülger Jozef» diyerek Ginelli kendisini yeniden kutsadı. «Dokundu mu sana?»

İşte şimdi kafalarımız birleşti. Artık bundan sonra beraber hareket ediyoruz, diye düşündü, ama aynı anda yalan söyleyip yemeğine zehir katılmış gibi saçma sapan bir rol oynayabileceğini de aklından geçirdi. Ama yalan söyleyebilecek ırsatı olsa bile artık çok geçti. Yürümeleri gerekiyorsa Ginelli ile arabasına kadar gider, ona kapıyı tutar, geldiği için teşekkür ederdi. Bunu en azından Ginelli'nin gece yarısı telefona uyanıp kendisini dinlemesine, doktor kılıklı adamını yollamasına, ardından da kendisinin kalkıp gelmesine borçluydu. Ama belki de tüm bunları, Ginelli'nin kapıyı açan Billy'yi görmesinden sonra şaşkınlıktan gözlerinin kocaman açılmasına karşın hâlâ gerisin geriye kaçmamasına borçluydu.

O zaman ona gerçeği söyle. Sadece silaha ve paraya inandığını söyleyen, ki bunun gerçek olduunu da sanıyorum, bir dosta karşı olan borcunu ancak böyle ödeyebilirsin.

Bir saniye önce Sana dokundu mu? diye sormuştu Ginelli; oysa zaman süreci çok uzun gelmişti Billy' nin karışmış ve ürkmüş aklına. Şimdi ise kendisine açıklaması en zor gelen şeyi söyledi:

«Bana değmekle kalmadı Richard, bana büyü de yaptı.»

Ginelli'nin gözlerindeki delice parlaklığın sönmesini

F.: 16

241

bekledi. Saatine bakıp ayağa fırlamasını, çantasını eline alarak gitmeye hazırlanmasını bekledi. Zaman da ne çabuk akıyor, değil mi? Oturup seninle bu büyü işini konuşmak isterdim ama Üç Kardeşler'de harika bir dana eti beni bekliyor ve...

Ne gözlerdeki parlaklık söndü ne de Ginelli ayağa fırlayıp gitmeye yeltendi. Aksine bacak bacak üstüne atarak pantolonunun ütüsünü düzeltti ve cebinden çıkarttığı Camel'den bir tane yakarak yerine yerleşti.

«Bana her şeyi en ince noktasına kadar anlat.»

Billy Halleck Ginelli'ye her şeyi anlattı. Bitirdiğinde tablada dört tane izmarit birikmişti. Ginelli ipnotize edilmiş gibi sabit gözlerle bakmaktaydı karşısındakine. Sessizlik uzadıkça huzursuzlaşmasma karşın bunu nasıl bozabileceğini de bilemedi Billy. Sanki belleği artık bütün sözleri yitirmiş, tüketmişti.

Ginelli nihayet «Demek sana bunları o yaptı,» dedi. Eliyle karşısındakine işaret ederek, «Bunu» diye yineledi.

«Evet, inanmanı beklemiyorum ama bunu o yaptı.»

Dalgınca «İnanıyorum,» dedi Ginelli.

«Öyle mi? Sadece para ve silaha inanan adama da ne oldu böyle?»

Ginelli* gülerek, «Bunu beni geçen sefer aradığında söylemişim, değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

Gülmeyi keserek ciddileşti.

«William, inandığım başka bir şey daha var.. Gördüğüm şeylere de inanırım. Bu nedenle oldukça zengin yaşayan biriyim. İnsanların çoğu gördüklerine inanmazlar.»

242

«Öyle mi?»

«Evet. Gördükleri inançlarıyla çatırsın kesinlikle inanmazlar. Geçen gün sürekli gittiğim eczanede ne gördüm, biliyor musun? Geçtiğimiz hafta gördüm onu.»

«Neyi?»

«Tansiyon ölçme aygıtını. Eczaneye koymuşlar. Yani bazı alışveriş merkezlerinde de var ama eczanedeki parasız. Kolunu bir delikten sokup düğmeye basıyorsun, delik daralıyor. Sen aygıtın önünde oturup bir süre beklerken sonuç kocaman kırmızı rakamlarla tepede yazıyor. Ondan sonra da 'düşük, normal, yüksek' diye rakamların anlamını açıklayan karta bakıyorsun. Aygıtı gözünün önüne getirebildin mi?»

Billy başıyla onayladı.

«Tamam. Eczacının annemin ülser ilacını getirmesini beklerken içeri biri girdi. Herif en azından yüz otuz kiloydu, kıcı da çarşafın altında dövüşen köpekleri andırıyor. Burnu, yanakları alkolün oluşturduğu yol haritası. Cebinde de bir paket Marlboro. Aygıtı fark ettiğinde elindeki Dr. Scholl nasır bantlarını kasaya götürmekteydi. Hemen aygıtı yürüyüp kolunu deliğe soktu. Tansiyonu yirmi ikiye otuz bir çıktı. Tıp

dünyasının inceliklerinden anlamam, ama bu denli yüksek tansiyonun büyük tehlike sınıfına da girdiğini bilirim. Yani, kulağına dolu bir tabanca namlusu sokup da gezmek gibi bir şey. Haksız mıyım?»

«Doğru.»

«Gerzek ne yaptı, biliyor musun? Bana dönüp «bu dijital, elektronik aygıtların hepsi boktan,» diyerek nasır bantlarının parasını ödedi ve çıktı gitti. Hikâyenin özünü çaktın mı? Bazıları, daha doğrusu çokları, keyifleriyle, yeme, içme ve inançlarıyla çatışan şeyleri gördüklerinde inanmazlar. Ben Tanrıya inanmam. Eğer görseydim inanırdım, «Sevgili İsa, harika bir gö-

243

riintüydü,» diyerek de ortada gezmezdim. Gördüğüne inanmayan kimse gerzeğin tekidir. Beni bu tanımlamanın dışımda tutabilirsin.»

Billy bir süre onu süzdükten sonra kahkaha atmaya başladı. Biraz sonra Ginelli de ona katıldı.

«Gene de gülerken eski William gibi çıkıyor sesin... Şimdi. Bu bunağa ne yapacağız?»

«Bilemiyorum,» diye cevapladı Billy. «Ama bir şeyler yapmam gerektiği kesin.» Güldü. «Ben de onu büyüledim.»

«Evet, söyledin. Kentli beyaz züppenin büyü. Kentli beyaz züppelerin son birkaç yüzyıldır yaptıklarına bakılırsa oldukça zor bir iş seçmişsin.»

Bir sigara daha yakarak dumanlar arasından çok doğal bir şekilde «Biliyorsun, onu vurabilirim de,» diye ekledi.

«Yok, bu bir işe ya...» derken birden sustu. Gi-nelli'nin Lemke'nin üstüne yürüyerek yumruk vurması canlanmıştı hayalinde ama aslında onun çok daha etkili bir sondan bahsettiği çaktı beyninde.

«Olmaz, bunu yapamazsın,» diyerek bitirdi cümlesini.

Ginelli bu sözü ya gerçekten anlamadı ya da öyle görünmeyi yeğledi.

«Tabii ki yapabilirim, başkasına da yaptıracak kadar güvenmeyeceğim kesin. Ayrıca bunu bir iş için değil, zevk için yapacağım.»

«Hayır. Onu veya bir başkasını öldürmeni istemiyorum. Demin de bunu söylemek istemişim.»

«Niye olmasın?» Sesi hâlâ ikna ediciydi. Sürekli bir o yana bir bu yana bakan delice parlak gözler Billy'nin dikkatini çekti.

«Cinayete suç ortağı olmaktan mı çekmiyorsun? Cinayet değil ki kendini savunma olacak bu. Çünkü

244

o seni öldürüyor, William. Bir hafta daha böyle giderse, millet kenara çekilmeni istemeden reklam panolarım okuyabilecek. Bir iki hafta daha geçsin, uçarım korkusuyla rüzgârlı havada sokağa çıkamayacaksın.»

«Senin doktor arkadaşın işin o denli uzamayacağını, yakında kalpten gideceğimi söyledi. Galiba her yanın gibi kalbim de zayıflamakta.» Yutkundu. «Doğrusu bu hiç de aklıma gelmemişti.»

«Gördün mü, bak. Seni öldürüyor işte... ama aldırma. İstemiyorsan öldürmem onu. Zaten iyi bir fikir de değil onu öldürmek. Belki zayıflamanı durdurmaya bile yaramaz.»

Billy başını salladı. Onun da aklına gelmişti bu.

Büyüyü boz demişti Lemke'ye; kentli beyaz adam bile anlamıştı neyin yapılması gerektiğini. Lemke ölse bile büyü, laneti kendiliğinden sürebilirdi.

«Bütün mesele de,» diye başladı düşünceli bir şekilde. «Ölüyü diriltemezsin.»

«Evet.»

Ginelli sigarasını söndürerek ayağa kalktı.

«Bunun üstünde düşünmeliyim, William. Bir yığın düşünmem gereken şey var. Öncelikle de kafamı sakinleştirmeliyim, anlarsın. Böylesine boktan bir mesele üstünde düşünürken insanın kafası bozursa aklına iyi fikirler gelemez. Ve de sana her bakışında, ahbab, o moruğun ciğerini söküp burnunun olması gereken deliğe sokmak istiyorum.»

Billy ayağa kalkarken neredeyse düşecekti. Ginelli fırlayıp tuttu onu. Bunun üstüne Billy iki koluyla sarıldı ona. Daha önce yetişkin bir erkeğe sarıldığını hiç anımsamıyordu.

«Geldiğin ve bana inandığın için çok teşekkür ederim.»

Ginelli ondan ayrılarak, «Sen iyi bir dostsun,» de-

245

di. «Sana değer. Kötü bir durumdasın ama, belki seni bundan kurtarabiliriz. Ne olursa olsun bu moruğu yola getireceğiz. Şimdi çıkıp kafamı toparlamak için birkaç saat dolaşacağım. Biraz düşüneneceğim, ayrıca kente de birkaç telefon etmem gerek.»

«Ne konuda.»

«Bunu sonra söylerim. "Önce biraz düşüneyim. Sen iyisin ya?»

«Evet.»

«Uzan yat biraz. Yüzünde renk kalmadı.»

«Olur.» Uykusu gelmişti zaten, kendisini de bitkin hissetmekteydi.

«Seni vuran kız,» dedi Ginelli, «güzel miydi?» ^

«Hem de çok güzeldi.»

«Ya...» O çılginca parlaklık yeniden yerleşmişti gözlerine. Bunu görmek Billy'yi endişelendirdi.

«Uzan, Billy. Kestir biraz. Ben sonra uğrarım. Anahtarını alayım mı?»

«Tabii.»

Ginelli gittikten sonra Billy uzanarak yaralı elini dikkatle yanına yerleştirdi. Uyurken yana dönüp elini acıtacağından, acıdan uyanacağından emindi.

Belki de benimle dalga geçiyor, diye düşündü. He-idi'ye telefon açmıştır bile belki de. Uyandığında elleri kelebek ağları dolu bir yığın adam ayak ucunda olacak. Sonra da... Uyuya kaldı. Nasılsa elini de acıtmadı uyurken.

Kötü rüyalar da görmedi bu kez.

Ellerinde kelebek ağları taşıyan adamlar odasında yoktu uyandıığında. Öte taraftaki iskemlede yalnızca Ginelli oturmaktaydı. Elindeki 'Bu Vahşi Huşu' adlı romanı okurken bir yandan da birasını yudumluyordu.

246

Dışarısı kararmıştı. Televizyonun üstündeki buz kutusunda dört tane daha bira vardı. Billy bunları görünce dudaklarını yaladı.

«Bir tane de bana var mı?»

Ginelli başını kitabından kaldırarak, «Rip Van Winkle hayata döndü,» dedi. «Tabii var. Dur, ben sana açayım.»

Billy onun getirdiği biranın yarısını soluk almadan içti. Bira soğuk ve nefisti.

Empirinleri odada bulunan bir kül tablasına boşaltmıştı. (Otel odalarında ayna kadar çok tabla bulunmaz ama buradakiler yeterli, diye düşünmüştü bunu yaparken.) Tabladan bir hap alarak bunu birayla yuttu.

Ginelli, «Elin nasıl?» diye sordu.

«Daha iyi.» Bir bakıma yalandı bu, çünkü eli hâlâ çok ağrıyordu. Ginelli'nin varlığı Empirin ve hatta Chivas'tan aldığı sıkı yudumdan daha çok ağrı kesiciydi. İnsan yalnızken acıları daha çok hissedirdi sadece. Bu düşünce aklına Heidi'yi getirdi, aslında şu anda yanında bulunması gereken, bu kabadayı değil kendi karısıydı. Ama Heidi bütün bu olanları inatla görmezden gelerek Fairview'daki evinde oturmaktaydı. Bunları akıl hastanesine devretmek kendi suçluluk sınırlarını da araştırmaya zorlayacağından yanaşmıyordu bu tür bir işe. Billy sıkılarak içerlediğini hissetti. Ne demişti Ginelli? Bir insanın gördüğüne inanmaması gerzeğin ta kendisidir. Bu histen kurtulmaya çalıştı, ne de olsa Heidi halen karısıydı. O da neyin doğru olduğuna karar vermiş ve bu yolda gitmiyor muydu ki? İçerleme hissi uzaklaştı ama çok da uzağa gitmedi.

Billy yerdeki çantayı ima ederek, «İçinde ne var?» diye sordu.

247

«Ciciler.» Ginelli elindeki kitaba bir kez daha baktıktan sonra çöpe fırlattı. «Electrolux gibi emici. Bir tane Louis Lamour bulamadım ki.»

«Ne tür ciciler?»

«Sonrası için. Gidip de çingene dostlarını ziyaret edeceğim zaman için.»

Billy, «Saçmalama,» dedi sertçe. «Sonunda bana mı benzemek istiyorsun? Ya da bir şemsiye sapma?»

«Yavaş ol, yavaş ol,» diye konuştu Ginelli. Sesi sakinleştirmekten çok dalga geçer gibiydi ama gözlerindeki o çılgin parlaklık hâlâ yerli yerindeydi. Billy bir anda gerçekten Taduz Lemke'yi lanetlemiş olduğunu fark etti. Büyüsü de o anda ucuz motel iskemlesinde kurulmuş bira içmekte olan bu adamdı. Ayrıca bir başka şey de kafasına dank etti: Taduz Lemke büyüü çözmesini bilebilirdi ama kentli beyaz adamın büyü çözme, lanet kaldırma işlemlerinden hiç mi hiç haberi yoktu. Ginelli belki de yıllardan beri ilk kez bu denli eğlenmekteydi. İstirahatten çıkıp oyuna katılan bir bowlingci hali vardı üstünde. Konuşmaları bile gereksizdi. Dosttular ikisi de. Ginelli kendisini Billy veya Billy yerine William diye çağıran, gerçek anlamda olmasa bile, zarif bir kimseydi. Ayrıca zincirini kopartmış çok büyük ve yetenekli bir av köpeği gibiydi de.

«Bana 'yavaş ol' diyeceğine planını anlat.»

Ginelli, «Kimsenin canı yanmayacak,» dedi. «Sadece bunu bil, William. Galiba artık yerine getiremeyeceğin birtakım prensiplerin var ama küskün taraf olarak senin benim oraya gitmemi istediğini biliyorum. Ama kimsenin canı yanmayacak, tamam mı?»

«Tamam.» Az da olsa rahatlamıştı Billy.

«Ama eğer fikrini değiştirdinse...»

«Değiştirmedim.»

«Değiştirebilirsin.»

248

«Çantada ne var?»

Ginelli, «Yiyecek,» diyerek çantadan bir biftek çıkarttı. Sampson etiketli şeffaf kâğıda sarılmış nefis bir dilim et.

«Harika görünüyor, değil mi? Onlar için aldım.»

«Ne işe yarayacak ki?»

«Dur da sırayla anlatayım,» diye başladı. «Burdan çıkıp kente yürüdüm. Amma da matrak ha. Kaldırımında adım atmak bile zor. Bir yığın Ferrari gözlüklü, göğsü timsahlı tişört giymiş insanlar. Sanki hepsi de dişlerini, burunlarını aynı doktora yaptırmış.»

«Biliyorum.»

«Bak, bunu dinle, William. Biri kız diğeri oğlan iki tip gördüm. Herifin eli kızın arka cebinin içindeydi. Yani anlatabiliyor muyum, herifçioğlu milletin içinde kızın kıcını tutmuş yürüyordu. Ulan, eğer benim kızım olaydı o, herifin tuttuğu yerin üstüne tam on gün oturamazdı.

«Aklımı orada toplayamayacağımı anlayarak vazgeçtim. Bir telefon kulübesine girip birkaç görüşme yaptım. Ha, az kaldı unutuyordum, kulübe bir eczanenin önündeydi, ordan sana bunları aldım,» diyerek bir ilaç şişesini Billy'ye fırlattı. Billy sağlam eliyle havada yakaladı potasyum hapı şişesini.

«Sağ ol, Richard,» diyen sesi biraz titrek çıkmıştı.

«Boşver, yut bir tane. Her şeyin üstüne bir de boktan bir kalp krizi geçirmeni istemem.»

Billy birasıyla bir hap aldı. Başı hafiften ağrımaya başlamıştı.

«Bazı kimseleri havayı koklasmlar diye sağa sola saldım ve limana indim,» diye toparladı. «Oradaki teknelere baktım bir süre. William orada yirmi... otuz... belki de kırk milyon dolarlık bir sürü tekne var. Tek

249

direkli, çift direkli bir yığın yat. Tekneden çok anlamam ama seyretmesi çok zevkli.»

Bir an aklına bir şey gelerek durakladı.

«Bu Ferrari gözlüklü, timsahlı gömleklili tiplerden bazılarının bu teknelerle uyuşturucu ticareti yapmalarını düşünebilir misin?»

«Aslına bakarsan, evvelki kış Times'da çevre adalardan birinden gelen bir İstakoz avcısının, sonradan marijuana dolu olduğu anlaşılan, yirmi balyayı aşağıdaki dokların orada bulunduğunu okumuştum.»

«Tamam. Buydu aklıma gelen de. Bütün bu havalide uyuşturucu kokusu hâkim. Cici tekneleriyle yelken açıp bu tür işleri bilenine bırakmaları gerekirdi. Yani bazen işleri bozduklarından doklarda esrar balyaları yerine insan cesedi çıkıyor demek. Çok yazık.»

Birasından bir yudum alan Billy öksürmeğe başladı. «Ama her yerde böyle tipler vardır. Biraz yürüyüp kafamı topladım ve tekneleri seyrettim. Ondan sonra ne yapacağımı, en azından nereden başlayabileceğimi, sonra da nasıl sürdüreceğimi hesapladım. Bütün ayrıntıları hesaplamadım ama onlar da nasılsa yerlerini bulurlar.

«Oradan tekrar dönüp yeniden birkaç telefon konuşması yaptım. Hakkında şu ana kadar bir tutuklama emri çıkmamış, ama karın ve şu senin kokacı doktorunun birtakım kâğıtlar imzaladığı bir gerçek. Şuraya yazdım,» diyerek cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı. «'Gıyabında karar' doğru mu?»

Billy Halleck'in açılan ağzından yaralanmış gibi bir inilti yükseldi. Bir an için kaskatı kesildi, ardından uzun süredir yakın arkadaşı olan öfke, içinde yayılmaya başladı. Olabileceğini düşünmüştü, evet, Ho-uston'un bunu önerebileceğini düşünmüştü, Heidi'nin bunu onaylayabileceğim bile düşünmüştü ama kendi

250

karısının kalkıp da mahkemeye gitmesi, delirdiğini kanıtlayarak altını imzaladığı bir res gastea edinmesi; işte bu bambaşka bir şeydi.

«Şu ödlele orospu,» diye mırıldandığında cümlesi kızıl bir ıstırapla lekелendi. Düşünmeden ellerini yumruk yapmıştı. Acı ile avucuna baktığında kırmızı kan çiçeklerinin yayılmaya başladığını gördü.

Heidi için böyle düşünmene inanamıyorum, diye yükseldi beyninde bir ses.

Kafam karışık da ondan diye cevapladı sesi. Ardından dünya karardı birden.

Tam olarak bayılma olmadığından çabuk atlattı. Ginelli elindeki bandajı söküüp yarayı yeniden sardı. Tam doktor işi olmasa bile gene de yeterliydi. Bu arada da konuşmasını sürdürdü.

«Adamım Connecticut'a gitmediğin sürece bunun bir şey ifade etmeyeceğini söyledi.»

«Evet, bu doğru ama gene de, benim kendi karım...»

«Aldırma buna William, bir şey fark etmez. Bu çingeneyle işimizi halledersek şişmanlamaya başlarsın, bu dava da biter. Böyle olursa karma ne yapacağını düşünecek bol zamanın olacak. Belki de akıllanmak için biraz dayağa ihtiyacı var, ne dersin? Çingeneyle işimiz bitince ne yapacağına kendin karar verirsin, istersen boşanabilirsin bile. Halledemezsek zaten öleceksin. Her türlü halde de işler yoluna girecek. Bir kâğıt parçası için ne üzülüyorsun ki?»

Billy dudaklarına hafif bir gülümseme yaymayı başararak, «Harika bir avukat olabiliydin Richard,» dedi. «Her şeyi öylesine basite indirebiliyorsun ki.»

«Öyle mi düşünüyorsun.»
251

«Tabii, ahbab.»

«Peki, teşekkürler. Sonra Kirk Penschley'i aradım.»

«Ne? Onunla da mı konuştun?»

«Evet.»

«Aman Tanrım.»

Ginelli'nin sesi hem üzgün hem de dalgacı çıktı bu kez. «Yoksa benim gibi ucuz bir kabadayıyla konuşmayacağını mı sandın? Konuştu tabii, ama adımın faturasında gözükmemesini istediğimi bildiğimden ödemeli aramadım, kredi kartımı kullandım bu kez. Bunca yıldır senin firmanla az mı iş yaptım.»

«Bu benim için yeni. Ben bir kez çalıştık sanıyordum.»

Ginelli, «O sefer her şey ortadaydı da ondan, sen de o iş için biçilmiş kaftandın,» dedi. «Penschley ve diğer aygır ortakları seni yeni gelmiş olduğun için üçkâğıt işlerine sokamazlardı o zaman daha. Ayrıca o büroda kalmayı sürdürürsen benimle nasıl olsa karşılaşacağını bildiklerinden iyi bir tanışma yaratmaya çalışmışlardır. Ve inan gerçekten de iyi bir tanışmaydı o, hem senin hem de benim açımdan. Bir de eğer o işimiz yürümeseydi veya altından çapanoğlu çıksaydı feda edilebilecek bir sen vardın. Hoşlanmasalar da sıkı bir aygırı tıfıl bir oğlana yeğ tutarlar. Bu tiplerin hepsi böyledir, uzağı iyi görürler.»

«Benim büromla başka ne işler yaptın?»

Billy gerçekten şaşırmişti, başka nedenlerden ötürü boşadığı karısının aslında kendisini yıllardır aldatmakta olduğunu öğrenen birisi gibi hissediyordu kendini.

«Her çeşit iş yaptım, diyelim ki benim ve arkadaşlarım için yasal yollardan emlak falan aldılar. Neyse keselim bu konuyu. Kirk'ü çok iyi tanırım ve ba-
252

na bir kıyak yapması için telefon ettim. O da kabul etti.»

«Ne kıyağı?»

«Bu Barton'ları bulup onları bir hafta istirahate çıkarmasını söyledim. Gerçeği bilmek istersen ben onlardan çok ilgileniyorum bu çingenelerle. İkimiz bunu yapabiliriz William, ama artlarına bir yığın tazı takıp da onları kovuğa kaçırmak da istemem.»

Billy şaşkınlıkla, «Demek Kirk Penschley'e telefon edip bunu istedin ha?» diye sordu.

«Hayır, Kirk'e telefon edip, Barton'ları bu işten çekmesini istedim,» diye düzeltti Ginelli ciddiyetle. «Ve de bu sözlerin aynısı kullanarak değil tabii. İstedğim zaman daha politik konuşabilirim, sen de anla biraz bizi.»

«Anlamaz mıyım? Hem de her dakika daha çok anlıyorum.»

Ginelli teşekkür ederek bir sigara yaktı.

«Her neyse, karınla doktorun hâlâ hakkında bilgi edinecekler ama bu da gerçeğin National Enquirer veya Reader's Digest'ta saptırılarak çıkması gibi bir şey olacak. Çaktın mı?»

Billy gülmeye başladı. «Anlıyorum.»

«Önümüzde şimdi bir hafta var. Bu da bize yeter.»

«Ne yapmaya niyetlisin?»

«Bana izin vereceğin her şeyi. Onları korkutmayı planlıyorum, William. O moruğu öylesine korkutacağım ki kalbini kuvvetlendirmek için bir Delco traktör aküsüne gereksinimi olacak. Bir iki şey olana değin korku ölçüsünü devamlı da artıracam. Ya anne diye bağıırıp büyüü bozacak ya da hiç korkmayacak. O zaman gelip sana yemden soracağım. İnsanlara acı
253

vereyim mi?' diye. Ama sanırım işler o denli uzama-yacak.»

«Onu nasıl korkutacaksın?»

Ginelli Bally çizmeleriyle yerdeki çantaya dokunarak nereden başlayacağını açıkladı. Şaşkına döndü Billy. Ginelli'yle konuştu, onunla tartıştı. Karşısındaki sesini yübseltmese bile gözlerinden ve bu gözlerdeki delice parlaklıktan onu ikna edemeyeceğini, onun yerine aydaki adamla konuşsa daha iyi olacağını anladı.

Elindeki acı zonklamaya dönüştüğünde kendisini yeniden yorgun ve uykulu hissetti.

Tartışmaktan vazgeçerek, «Ne zaman gidiyorsun?» diye sordu.

Ginelli saatine bakarak konuştu.

«Şimdi saat onu on geçiyor. Onlara dört beş saat daha zaman tanıyacağım. Orada iyi bir iş kurmuşlar. Kentte öğrendiğime göre sürekli fal bakıyorlarmış. Sonra bir de köpekler var. O pit-bull'lar. Aman Tanrım. Senin gördüklerin de pit-bull muydu?»

Billy uykulu bir sesle, «Ben hiç pit-bull görmedim,» dedi. «Benim gördüklerim taziya benziyordu.»

«Pit-bull'lar daha çok terrier ile bulldog karışımına benzerler. Bir yığın da para ederler. Eğer bir pit-bull dövüşü seyretmek istersen, bahis tutuşulmadan önce köpeğin değeri kadar parayı teminat olarak yatırman gerekir. Çok pis bir iştir. Millet de bu kentte bütün klas işlere bulaşmış, değil mi William, Ferrari gözlükler, uyuşturucu tekneleri, köpek dövüşü. Ha, bir de tarot ve I Ching falları.»

«Dikkatli ol.»

«Olacağım,» diye cevapladı Ginelli. «Meraklanma.»

Hemen ardından Billy uykuya daldı. Uyandığında saat sabahın dördüne çeyrek vardı ve Ginelli gitmişti.

254

Aklından Ginelli'nin belki de ölmüş olduğunu geçirdi. Ama Ginelli saat tam altıya on kala tüm canlılığıyla odaya girdi, oraya sığmayacak gibi iri göründü Billy' nin gözüne. Üstü başı, yüzü ve elleri deniz tuzu kokan bir çamura bulanmıştı. Gülümsüyordu. Çılgın parlaklık dans ediyordu gözlerinde.

«William,» dedi. «Eşyalarını toparlayıp Bar Har-bor'dan ayrılıyoruz. Aynen hükümet tanıklarının emin yerlere taşınması gibi.»

Birden alarma geçen Billy, «Ne yaptın?» diye sordu.

«Yavaş ol, yavaş ol! Sadece söylediğimi yaptım, ne bir eksik ne de bir fazla. Ama gene de eşekarısı-nm kovanına çomak soktuktan sonra kaçmak iyidir, değil mi?»

«Evet ama...»

«Çok vaktimiz yok. Hem toplanıp hem konuşalım.»

«Nereye?» diye sordu Billy feryat figan.

«Uzağa değil. Yolda söylerim. Hadi işe koyul. Belki gömlek değiştirmekle başlayabilirsin. İyi birisin William ama biraz çürük gibi kokmaya başladın artık.»

Ginelli koluna dokunup anahtarları elinden aldığında Billy danışmaya doğru yürümekteydi.

«Baş ucundaki komodinin üstüne bırakayım, nasılsa ödemeyi kredi kartınla yapmıştın, değil mi?»

«Evet, ama...»

«O zaman olağan dışı bir terkte bulunalım. Hem zararı yok hem de daha az ilgi çeker. Tamam mı?»

Karayolunun kenarında sabah koşusuna çıkmış bir kadın önce ilgisiz, sonra da gözlerini kocaman aç-

255

rak ikinci kez kendilerine bakmıştı, ama bunu sadece Ginelli fark etti.

«Hizmetçiye de bir onluk bıraktım, ne iyi çocuğum değil mi? Senin arabanı alalım. Ben kullanırım.»

«Senininki nerede?» Ginelli'nin de bir araba kiraladığını bilmekteydi, ama o odaya girmeden önce motor sesi duymamış olduğunu gecikmeli olarak anımsadı. Olaylar Billy'nin aklının alabileceğinden daha hızlı gelişmeye başlamıştı, bunlara ayak uyduramı-yordu.

«Üç mil kadar ötede park edip buraya yürüdüm. Kimse şüphelenmesin diye de, distribütör kablosunu söküp ön cama 'arızalı' diye bir not bıraktım. Kimsenin de şüpheleneceğini sanmam ya. Yolun ortasında bile ot bitmişti, anlarsın.»

Yanlarından bir araba geçti. Şoför Billy Halleck'e baktıktan sonra yavaşladı. Ginelli adamın boynunu kopartacak kadar kafasını geri çevirdiğini gördü.

«Yürü, Billy, insanlar sana bakıyor. Bundan sonrakiler yanlış kişiler olabilir.»

Bir saat sonra Billy Kuzeydoğu Limanının yakınlarındaki bir motel odasında televizyon seyretmekteydi. Bar Harbor'dan yaklaşık on beş mil uzakta olmalarına karşın Ginelli tatmin olmuş görünüyordu. Ekranda Woody Woodpecker bir ayağı sigorta poliçesi satmaya çalışmaktaydı.

«Tamam,» dedi Ginelli. «Sen elini dinlendir, ben bütün gün yokum.»

«Oraya geri mi gideceksin?»

«Ne, eşekarıları hâlâ uçarken kovanın yanına gidilir mi? Ben gitmem arkadaş. Hayır, bugün arabalarla oynamaya gidiyorum. Bu gece ikinci perde için

256

yeterince vakit olacak. Belki gelip sana bakacak kadar zaman da bulabilirim ama sanmıyorum.»

Billy, Ginelli'yi ertesi sabah saat dokuzda Hertz veya Avis'ten gelmediği belli olan lacivert Chevy No-va'yla gelmesine kadar göremedi. Arabanın boyası dökük, ön sağ camı çizilmişti, bagajı da soldan içeri göçmüştü biraz. Gene de arkası takviyeli lastikler yüzünden havaya kalkmış, bagajın kapağına supercharger rüzgârlığı takılmıştı.

Bu kez tam altı saat önce onun ölmüş olduğuna inandığından ağlamamak için kendini zor tutup, ateşli bir şekilde karşıladı Ginelli'yi. Artık kaybettiği kilolar gibi hislerinin de kontrolünü yitirmişti... ve ilk kez olarak bu sabah aşırı bir çarpıntıyla uyanmıştı. Nefes almak için çabalarken sağlam eliyle de göğsünü yumruklamıştı. Çarpıntı sonunda azalmıştı -ama doktorun söyledikleri de artık ortaya çıkmaya başlamıştı demek ki.

Ginelli içeri girerken, «Öldüğünü sandım,» dedi.

«Sen bunu her düşündüğünde geri döneceğim. Umarım artık beni düşünmekten vazgeçersin. Ben kendime bakabilirim. Artık koca çocuk oldum. Bu moruğu önemsemediğimi düşünürsen tamam, ama tam tersi. Çok açık göz hem de çok tehlikeli birisi olduğunu biliyorum onun.»

«Ne demek istiyorsun.»

«Hiç. Sonra anlatırım.»

«Şimdi.»

«Hayır.»

«Niçin?»

Nazikçe «İki nedenden ötürü.» diye cevapladı Ginelli. «Birincisi beni engellemeye kalkışabilirsin, ikin-

F.: 17

257

cisi ise, son on iki yıldır bu denli yorulmadım. Odaya girip sekiz saat aralıksız uyuyacağım. Ondan sonra kalkıp ilk elime geçireceğim yemekten beş porsiyon yiyeceğim. Ardından da sokağa çıkıp ay seyredeceğim.»

Gerçekten de yorgun, hatta bitkin görünüyordu. Gözleri dışında? diye düşündü Billy. Karnavaldaki tekerlekler gibi ıslık ıslık gözleri hâlâ.

«Ya engellersem? Duracak mısın?»

Ginelli bir süre Billy'yi süzerek durdu. Sonra, gözlerindeki parlak ışık belirmediğinden bu yana vereceği cevabı açıkladı: «Artık duramam, William. Sen artık tüm organlarınla hasta bir adamsın ve neyin senin iyiliğine olduğuna karar verebilecek durumda değilsin.»

Başka sözlerle, senin hakkındaki karar kâğıtları benim elimde artık.

Billy bu düşüncesini yüksek sesle söylemek için ağzını açtıktan sonra vazgeçti. Aslında Ginelli aklından geçeni değil, mantıklı olanı söylemişti.

«Artık senin de meselen oldu, değil mi?»

«Evet.»

Yatak odasına girip, pantolonunu ve gömleğini çıkarttıktan sonra yattı. Beş dakika sonra yatak örtüsünün üstünde uyuyakalmıştı.

Billy bir bardak su alarak, bir Empirin içti, bardağında kalan suyu da yatak odasının kapı pervazına yaslanarak yudumladı. Ginelli'nin iskemle üstüne atılmış pantolonuna baktı. İlk geldiğinde keten bir pantolon giymiş olmasına karşın son günlerde bir yerlerden bir blue-jean bulmuştu. Nova'nın anahtarlarının pantolonun cebinde olduğundan emindi. Alıp giderse kendi ölüm fermanını imzalamış olacağını bile düşünmeden bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

258

*»

Şu anda en önemli şey bu işin nerede ve nasıl biteceğiydi.

Öğleden sonra, Ginelli hâlâ içerde uyurken Billy ikinci çarpıntı krizini geçirdi. Ardından biraz kestirdi ve bir rüya gördü. Rüya kısa, sıradan olmasına karşın dehşet ve nefret dolu bir zevk almaya yöneltti onu. Heidi Pairview'daki evlerinin kahvaltı köşesinde oturmaktaydı. Aralarında bir pasta vardı. Karısı büyük bir dilim keserek ona uzattı. Elmalıydı pasta. «Bu seni şişmanlatır,» dedi. «Ben şişmanlamak istemiyorum,» oldu cevabı. «Karar verdim, zayıf kalacağım. Sen ye onu.» Kuru kemik kalmış kolunu masanın üstünden uzatarak pastayı karısına geri verdi. Karısının aldığı her lokmada dehşet ve çirkin bir zevkin içinde gelişmesini hissetmekteydi.

Yeni bir çarpıntı krizi uyanmasına neden oldu. Bir müddet derin nefes alarak çarpıntının geçmesini bekledi oturduğu yerde. Sonunda geçti de. Gördüğünün bir rüyadan çok, ilerde olabilecek bir şeyin tahmini olduğuna ilişkin bir duygu vardı içinde. Ama bu tür duygular genellikle bir rüyayla birlikte gelir ve insan uyanınca da etkisi azalır. Aynıysa Billy Hal-leck'in de başına geldi. Fakat çok geçmeden ona bu gördüğü rüyayı ve hissettiği duyguları anımsatacak nedenler olacaktı.

* * *

Ginelli akşamın altısında uyanıp duşunu yaptı, je-anini giydi ve üstüne dik yakalı koyu renk bir kazak geçirdi.

259

«Tamam,» dedi. «Yarın görüşürüz. O zaman her şey aydınlığa kavuşur.»

Billy'nin yeniden ne yapmış olduğunu, işlerin ne âlemde olduğunu, bundan sonraki planlarını sormasına karşın Ginelli cevap vermekten kaçındı.

«Yarın, en kısa zamanda ona sevgilerini söyleyeceğim,» diye cevapladı soruları.

«Kime benden selam yollayacaksın?»

Güldü. «Tabii ki Gina'ya. Seni elinden vuran o orospuya.»

«Ona dokunma.» Aklına o koyu renkli gözler geldiğinde, kendisine zarar veren bir kimse bile olsa, başka söyleyecek söz bulamamıştı.

Ginelli «Kimsenin canı yanmayacak,» diyerek gitti. Billy, saatte en az altmış beş mille giderse duyulacak olan Nova'nın motor gümbürtüsünü dinlerken Gineili'nin son sözleri beyinde yankılanıyordu. Kimsenin cam yanmayacak demesi en azından kızın başına bir belanın gelmeyeceğinin garantisiydi.

Ginelli bu kez öğleyin geldi. Alnında uzunca bir kesik vardı, dik yakalı kazağının kolu da ikiye ayrılmıştı, kolunda da kan izleri görülüyordu.

«Biraz daha kilo vermişsin,» dedi" Billy'ye «Yiyor musun?»

Billy «Yemeye çalışıyorum,» diye cevapladı, «Fakat korku iştahımı kapatıyor. Sen de kan kaybetmiş benziyorsun.»

«Biraz, ama iyiyim.»

«Artık ne cehennemde olduğunu bana söylemeye niyetin var mı?»

«Evet. Duştan çıkıp alınımı ve kolumu sardıktan sonra sana her şeyi anlatacağım. Bu gece onunla buluşacaksın, Billy. Önemli bir mesele bu. Kendini psikolojik olarak buna hazırlamalısın.»

260

Korku ve şaşkınlık bir süngü gibi girdi midesine.

«Onunla mı? Lemke'yle mi?»

Ginelli, «Onunla,» diye onayladı. «Şimdi izin ver de bir duş yapayım. Sandığım gibi genç değimimim artık bu heyecan beni bitab düşürdü.» Banyoya ilerlerken omzunun üstünden seslendi. «Oda servisini ara da kahve söyle. Bolca kahve getirip kapının önüne bırakınlar. Pusulayı da imzalamam için kapının altından atsınlar.»

Billy ağzı açık onun banyoya girmesini bekledi. Suyun sesini duyduktan sonra ağzını şapırtıyla kapatarak kahve istemek için telefona yöneldi.

BÖLÜM 22:

Ginelli'nin Öyküsü

İlk başta kesik kesik, her cümleden sonra biraz duraklayıp olayları kafasında toparlayarak konuşuyordu. Önceki pazartesi öğleden sonra bu motele yerleştiklerinden bu yana ilk kez Gineili'nin enerjisi bu denli azalmıştı. Çok zarar görmüşe benzememekle birlikte gerçekten sarsılmış bir hali vardı; yaraları derin çiziklerden öte değildi.

Aynı zamanda gözlerindeki çılginca parlaklık yeniden doğmaya başlamıştı, karanlıkta açılan neon lambası gibi önce bir iki pır pır ettikten sonra parıltı tümünden yerleşti gözlerine. İç cebinden bir matara çıkartarak içindeki Chivas'tan dolu bir kapak kahvesine kattı. Billy'ye de ikram etti, fakat o kalbini nasıl etkileyeceğinden emin olmadığı için kabul etmedi.

Ginelli koltuğunda doğrulup alnına düşen saçları geri ittikten sonra daha normal bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

Salı sabahı saat üçte Gineili arabasını 37-A'dan ormana doğru ayrılan bir yolda, çingene kampına yakın

I

263

bir yerde park etmişti. Bir süre biftelerle oyalandıktan sonra, torbayı eline alıp ana yola çıkmıştı. Ayın önünden geçen yüksek bulutlar etrafı daha da kararttığından bir süre beklemişti. Bulutların bir anlık dağılmasından yararlanarak kampın yerini tam olarak belirleyebilmişti. Yolu aşarak o yönde ilerlemeye başladı.

«Kentli olmama karşın yön bulma duyum oldukça gelişmiştir. Bu nedenle kestirme yolu yeğledim. Ayrıca senin gitmiş olduğun yoldan da gitmek istemedim.»

Birkaç tarla ve koruluktan geçtikten sonra leş gibi kokulu bataklık bir yere gelmiş. Orası için sanki yüz kilo boku elli çuvala tıkmışlar gibiydi diyordu. Ayrıca aysız gecenin karanlığında hiç belli olmayan bir tele takılarak pantolonunun arkasını da yırtmıştı.

«William, eğer kırsal yaşam buysa köylüler yaşasın,» dedi.

Billy'den öğrendiği için köpeklerin başına dert olmasını beklememişti. Gerçekten de kokusunu çok daha önceden almış olmaları gerekmesine karşın, Ginelli kamp ateşinin bulunduğu yere yaklaşıp kadar seslerini çıkartma zahmetine katlanmamışlardı.

Billy, «Çingenelerden daha iyi bekçi köpeklerine sahip olmalarını bekliyor insan,» dedi.

Ginelli, «Yok,» diyerek karşı koydu. «İnsanlar çingenelerin kendi sebep oldukları problemlerden başka nedenler bulabiliyorlar, onları yanlarından uzaklaştırmak için.»

«Yani sabahlara kadar havlayan köpekler için mi konuşuyorsun?»

«Tabii. Bayağı akıllanmaya başladım William, herkes seni İtalyan sanacak.»

264

Ginelli işini şansa bırakmayıp, insanların içinde uyumakta olduğu karavan ve minibüslerden sakınarak arabaların içini kontrol ederek ilerlemişti. Bir iki arabanın içine baktıktan sonra, aradığını eski bir Pon-tiac steysinın arka koltuğunda bulmuştu: Eski bir ceket,

«Araba kilitli değildi,» dedi. «Ceket de pek fena fena değildi, ama sanki her cebinde ölü birer kokarca varmışçasına leş gibi kokmaktaydı. Yerde bir çift de lastik ayakkabı buldum. Biraz küçük olmalarına rağmen onları da taktım ayağıma. İki araba sonra da böbrek naklinden arta kalmış bir organa benzer bir şapka elime geçirip kafama taktım.»

Ginelli, közün etrafında uyumakta olan birkaç it için değil, ama gerçek pit-bull'lar için çingene gibi kokması gerektiğini açıkladı. Kamp çemberinden biraz uzaklıkta, küçük arka penceresi cam yerine tel takılı bir karavan görmüştü. İçerisini gözlediği zaman arka tarafın bomboş olduğunu gördü.

Ginelli, «Ama içerisi köpek kokmaktaydı,» diye sürdürdü. «Sonra öte yandan da baktım ve yanımdaki pilli fenerle içerisini aydınlatmayı göze aldım. Karavanın arka tarafındaki otlar bir patika halinde tümüyle ezilmişti. Bunu görmek için bir Dan'l Boone olmak gerekmez. Biri ağzını açar da yerel köpek muhafızları veya herhangi biri köpekleri toplamaya gelir diye hepsini karavandan çıkartıp başka bir yere götürmüşlerdi. Ama aralarında küçük bir çocuğun bile onları izleyebileceği bir patika bırakmışlardı. Aptallık işte. O zaman gerçekten onlara zarar verebileceğimize inandım.»

Ginelli iz sürerek başka bir koruluğa kadar yürüdü.

«Bir ara izi yitirdim. Bir iki dakika ne yapmam

265

gerektiğini düşünerek durakladım. O sırada onu duydum, William. Yüksek ve açık biçimde duydum. Bazen Tanrılar insana yardım eder.»

«Neyi duydun?»

«Bir köpeğin yellenmesini,» diye cevapladı. «Oldukça açık ve net bir şekilde, sanki trompetin ucuna tıkaç takmışsın da üflüyormuşsun gibi.»

Korunun elli altmış metre içinde açıklığa kurulmuş ağıl gibi bir yer vardı. Araları dikenli tellerle örülmüş direklerden oluşan daire şeklinde bir yerd. İçeride yedi tane pit-bull vardı. Beşi uyulamakta, ikisi de uyuşuk bir şekilde Ginelli'ye bakmaktaydılar.

Uyuşuk bakmalarının nedeni gerçekten uyuşturulmuş olmalandı.

«Kafalarının taş gibi olduğunu sanıyordum, ama buna da pek güven olmazdı. Köpekleri bir kere dövüşe alıştırdın mı başına bela olurlar, dikkatli dav-ranmazsan birbirleriyle dövüşüp tüm servetini sifıra indirirler. Onları ya ayrı kafeslere koyacaksın ya da uyuşturacaksın. Uyuşturucu hem daha ucuz hem de saklaması kolay. Ayık olsalar öyle derme çatma bir ağılı bir anda paramparça ederler. Takımları tellere bile takılacak olsa aldırılmaz, oradan dışarı kaçarlardı. Bahisler köpeğin değerini karşılamaktan çok daha yüksekler çıkarsa ancak ayırtırlar köpekleri. Önce uyuşturucu, sonra gösteri, ardından gene uyuşturucu.» Ginelli bir kahkaha attı. «Görüyorsun, pit-bullar da boktan rock yıldızları gibi. Çabuk yıpransalar bile karanlık işler çeviriyorsan birçok pit-bull'un daha olabilir. Adamlar başlarına bir bekçi bile dikmemişlerdi.»

Ginelli torbasını açarak biftekleri çıkarttı. Orman yoluna saptıktan ve arabasını park ettikten sonra bifteklerin şeffaf ambalajlarını açıp onlara Meksika kahverengi eroininden ve strikninden oluşan, Tit Bull

266

Kokteyli' diye adlandırdığı bir sıvı basmıştı. Şimdi de biftekleri havaya sallayarak uyuyan köpeklerin canlanmalarını izledi. İçlerinden biri büyük solunum problemleri olan bir adamın horlamasına benzer bir sesle havladı.

Ginelli yumuşak bir sesle, «Sus, yoksa mama yok,» dedi.,

Havlayan köpek yerine oturdu. Çabucak sancak tarafına bordalayıp uyuma hazırlığına girişti. Ginelli beş parça bifteği ard arda içeri atmaya başladı. Köpekler hiçbir nezaket kuralına uymadan etlere sarıl-dılar. Arada gene horlama niteliğinde çıkan havlamalara Ginelli aldırmış etmedi. Ayrıca köpekleri kontrol etmek üzere kamptan gelecek bir kimse el feneri yakacağından koruya saklanmak için bir yığın zamanı olacaktı. Ama kimse gelmedi.

Billy, Ginelli'nin elinde yanmamış sigarasıyla nasıl oturup da köpeklerin ölmesini izlediğini anlatmasını dehşet içinde dinledi. Çoğunun sessizce göçtüğünü, olasılıkla uyuşturucunun bunda büyük etkisi olduğunu açıklarken acaba sesinde bir pişmanlık var mıydı? İki tanesi titreyerek ölmüşlerdi, hepsi bu. Ginelli böyle bir ölümün onlar için daha iyi bir son olduğunu söyledi. Nasılsa çingenelerin daha başka planları vardı onlar için. Her şey bir saatten az bir süre içinde sona ermişti.

Hepsinin öldüğünden veya en azından komaya girdiklerinden emin olduktan sonra portföyünden bir dolar ve gömlek cebinden kalemini çıkarttı. Paranın üstüne BİR DAHAKİ SEFERE BU TORUNLARIN BAŞINA GELEBİLİR MORUK! BİLLY HALLECK BÜYÜYÜ ÇÖZMENİ İSTİYOR diye yazdı. Pit-bull'larm boynuna tasma yerine ip bağlıydı. Ginelli parayı bunlardan birinin boynuna ilişti. Üstündeki leş kokulu
267

ceketi direklerden birine asarak şapkayı da üstüne taktı. Lastik ayakkabıları da çıkartarak kendi ayakkabılarını giydikten sonra oradan ayrıldı.

Dönüşte yolunu kaybedip pis kokulu bataklığa tepe üstü gömüldüğünü anlattı. Sonunda çiftlik evinin ışıklarını görerek yönünü bulabilmişti. Orman yoluna çıkıp arabasına binmiş ve Bar Harbor yönüne doğru hareket etmişti.

Yarı yola geldiğinde arabada bir bozukluk olduğunu hissetmişti. Tamir edip uğraşamazdı o anda. Tekleme, koku olmamasına karşın bir gariplik hissetmişti. Böyle duygulara kapıldığı ve onların boş çıktığı olmuştu ama birkaçında...

«Bir anda ondan kurtulmak istedim. Belki birisi yürüyüşe çıkıp arabayı fark etmiştir diye düşünüp, riske girmek istemedim. Ne kullandığımı ortaya çıkartıp, beni, böylelikle de seni bulabilirlerdi, anlarsın ya. Onları ciddiye alıyorum. Sana baktıkça, William buna mecbur hissediyorum kendimi.»

Böylece arabayı başka bir yanyola çekip distribütörünü söktükten sonra kente olan üç mili yürüyerek gelmişti. Buraya geldiğinde gün doğmak üzereydi artık. Billy'yi Bar Harbor'dan alıp Kuzeydoğu Limanına getirdikten sonra bir taksiye binmiş, şoföre bir şey aradığını, yavaş gitmesini söylemişti. Şoför, «Ne< dir? Belki ben nerde olduğunu bilirim.» demişti. «Ben görürsem kendim tanıyabilirim, sağ ol.» diye cevap vermişti Ginelli de. Limana gelmeden yaklaşık iki mil kadar önce de Nova'yı, camına satılık levhası yapıştırılmış, bir çiftlik evinin yanında görmüştü. Sahibi: nin evde olduğundan emin olduktan sonra taksiyi parasını ödeyerek yollamış ve o anda nakit parayla Nova'yı satın almıştı. Ginelli'nin dediğine göre, kafasında IQ'dan çok kafa biti olan genç adam bir hafta son-

268

ra geri yollaması şartıyla arabanın Maine plakasının üstünde kalmasına razı gelmişti.

«Sözümü tutabilirim de,» dedi Ginelli. «Tabii hayatta kalırsak.»

Billy'nin sert bakışlarına aldırmandan öyküsünü anlatmayı sürdürdü.

Kente geri dönmüş, Bar Harbor'a girmeden 37-A' ya çıkarak çingenelerin kamp kurdukları yere yönelmişti. Yolda sadece Billy'ye 'iş arkadaşım' dediği adamı telefonla aramak için duraklamıştı. 'İş arkadaşına' öğleyin on iki otuzda çok sık kullandığı ve forsuyla sürekli tamir edülen, New York'un merkezinde bir telefon kulübesinde bulunmasını söylemişti.

Kamp yerinde hayat belirtilerini gördükten sonra biraz daha gidip geri dönmüştü. 37-A'dan kampa açılmış bir şosede karayoluna doğru gelmekte olan bir araba gördüğünü söyledi. «Bir Porsche Turbo. Tam zengin evladı oyuncağı. Arka camında Brown Üniver-sitesi'nin çıkartması vardı. İki önde, üçü arkada beş genç vardı arabada. Onları durdurup, duyduğum gibi çingenelerin orada olup olmadıklarını sordum. Onayladılar ama eğer fal baktıracaksam geç kalmış olduğumu söylediler. Çingeneler gidecekleri için onların fallarına da pek bir baştan savma bakmışlar. Eh, pit-bull'larm başına gelenlerden sonra, şaştım desem yalan olur. Bar Harbor'a gidip bir benzin istasyonuna girdim. William, Nova'nın nasıl benzin harcadığım anlatamam ama gaz pedalını kökleyince de onu geçecek araba çok az. Orada bir kolayla biraz hap yuttum, artık kendimi iyiden iyiye yorgun hissetmeye başlamıştım çünkü.»

Ginelli 'iş arkadaşını' arayarak onunla saat beşte Bar Harbor Havaalanı'nda buluşmaya sözleşmişti. No-
269

va'yı otoparka bırakıp adamı aramak için kentte gezinmeye çıkmış.

«Hangi adamı?»

«Onu, işte.» Ginelli bir geri zekâlıyla konuşurca-sına tatlılaştırmıştı sesini. «Hani gördüğün anda işine uygun geleceğini anladığın tipler vardır ya. Diğer yaz züppelerine benzeyen, insanı babalarının yatlarına götürüp on gram hasosundan kokain veren, sonra da canları sıkıldığı için Trans Am'larma atlayıp Aspen'e kayağa gidenleri andıran ama onlardan olmayan tipler. Bunu da ortaya çıkartmanın iki kısa yolu vardır. Tipin ayakkabılarına bakarsın. Kötü kaliteli pabuçlar olduğu için yürürken ayaklarını acıttığını hemen anlarsın. Sonra da gözlerine bakarsın. İki numara daha büyüktür diğerlerinininkilerden. Bunlar hiç Ferrari güneş gözlüğü takmazmışçasma gözlerini görebilirsin. Bu sanki iş alıp da sonradan polise ihbarda bulunan tipler

gibi kendilerini reklam eden insanlara benzerler. Gözleri 'bundan sonraki yemek kimden? Bundan sonraki esrar kimden? Buraya geldiğimde iş yapacağım herif nerede?' gibisinden sorular sorar. Söylediğimi anladın mı?»

«Evet, sanırım.»

«Çoğunluğunun gözü 'benim fiyatım ne sence?' diye sorar. Old Orchard'daki adam bu tiplere ne isim vermişti?» • 1

«Avare kasnak,» diye Billy cevapladı.

«Tamam işte, işine gelirse çalışırlar, gelmezse gezinip dururlar. Benim de aradığım birinci sınıf biriydi. Bunlar yazlık yerlerde devamlı müşteri arayan orospular gibi ortalıklarda dolaşıp dururlar. Sürekli orada burada turaladıklarından, büyük işler için bulunamazlar ama oldukça şirindirler... ayakkabıları dışında. J. Press gömlek, Paul Stuart anorak giyerler
270

ama ayaklarında çarşı malı ucuz ayakkabılarla gezerler. Pabuçları 'her istediğin işi yaparım' der. Oros-
* pular da bluzlarından anlaşılır. Çoğunluğu sentetik giyerler. Birinin çıkıp da onları eğitmesi gerek.

«Neyse, sonunda aradığım adamı buldum. Konuşmak için halk kütüphanesinin — güzel bir yer — önündeki banka oturduk. Konuştuktan sonra ona aklımda olandan daha fazla para verdim, çünkü ustalıklı durumu ayarlayacak kadar çok zamanım yoktu, adam da gözüme oldukça güvenilir geldi. En azından kısa süreli bir iş için. Bu adamlar zaten uzun süreli aynı işte çalışamazlar, uzun süreli işler onlar için Amerikan Tarihi sınıfından Cebir 11 sınıfına kadar yürümek zorunda oldukları yolun tutacağı kadar bir zaman alır.»

«Ona kaç para verdin?»

Ginelli elini salladı.

«Sana pahalıya patlıyorum,» derken farkında olmadan Ginelli'nin konuşma hızını kesmişti.

Biraz alınmış bir tonla «Sen dostsun,» dedi Ginelli. «Eğer gerçekten istersen sonunda hesaplaşabili-riz. Ben bu işten zevk alıyorum. Bu benim için kaderin getirdiği bir geri dönüş. 'Yaz Tatilimi Nasıl Geçirdim' eğer anlayabilirsen. Şimdi şunu diyebilir miyim? Ağzım kurudu, önümde gidilecek uzun bir yol ve sonradan birlikte yapacağımız bir yığın iş var.»

«Haydi öyleyse.»

Ginelli'nin tuttuğu adamın adı Frank Spurton'du ve Colorado Üniversitesi üçüncü sınıf öğrencisi olduğunu söylüyordu. Ama Ginelli'nin tahminine göre, yaşı yirmi beşlere geldiğinden artık okul ile alâkası kalmayan bir arka kapı mezunuydu. Ama fark etmez. Ginelli ondan, kiralık arabayı bırakmış olduğu koruluğa gitmesini ve çingeneleri gittikleri yere kadar iz-
271

lemesini istemekteydi. Spurton, Bar Harbor moteli arayarak onların geceleyecekleri yeri tam anlamıyla tarif edecekti. Ginelli onların çok uzağa gideceklerini sanmamaktaydı.

Spurton'un moteli aradığında soracağı ad John Tree idi. Para, konuşulmanın yüzde altısı, o arada el değiştirdi. Aynı şekilde kontak anahtarı ve Ford'un distribütör kapağı da.

Ginelli Spurton'a kapağı takip takamayacağını sorduğunda adam bir araba hırsız edasıyla becerebileceğini açıkladı.

«Onu buraya kadar sen mi getirdin?» diye sordu Billy merakla.

«Ona verdiğim parayla rahatça otostop yapabilir,» oldu Ginelli'nin cevabı.

Bar Harbor Moteli'ne giderek John Tree adına kayıt yaptırıldılar, öğleden sonra sadece iki olmasına karşın^A geceyi geçirmek için son odayı tutabilmişler-di, danışman anahtarları uzatırken yüzünde büyük bir iyilik yapar gibi bir ifade belirdi. Yaz mevsimi tüm hızıyla sürmekteydi. Ginelli odaya girdikten sonra çalar saati dört otuza ayarlayarak o zamana değin uyudu. Sonra da kalkıp havaalanına yollandı.

Saat beşi on geçte küçük bir uçak, belki de Fan-der'i Connecticut'tan getirenin aynısı, indi alana. 'İş arkadaşı' uçaktan, bir büyük üç küçük çanta da kargo kapısından çıktı. Ginelli ve 'iş arkadaşı' büyük çantayı Nova'nın arka koltuğuna, küçükleri de bagaja yerleştirdiler. 'İş arkadaşı' uçağa geri döndü. Ginelli uçağın kalkışını izlemeden motele geri döndü ve saat sekizde telefon kendisini uyandırıcaya kadar yataktan çıkmadı.

Arayan Frank Spurton'du. Bar Harbor'un kırk mil kuzeybatısındaki Bankerton kentinden bir Texaco
272

benzin istasyonundan telefon etmekteydi. Spurton'un dediğine göre, çingene kervanı kentin hemen dışındaki bir arsaya konaklamışlardı; görünüşe göre önceden ayarlanmıştı her şey.

«Herhalde Starbird ayarladı,» dedi Billy. «Onların öncüsü bu adam.»

Spurton'un sesi sinirli ve huzursuzdu. Onların kendisini fark ettiklerini sanmaktaydı. Ginelli, «Geri dönerken dalga geçmiş. Bu bir hata, çünkü çingenelerden bazıları benzin almak için geri kalmışlar. Onları

görmemiş. Kırkla falan yavaş yavaş gitmekteymiş ki, birden iki eski steysinla bir karavan gümbür gümbür yanından geçmiş. Ancak o anda, diğerlerinin ardında değil de önünde gittiğini fark etmiş. Karavana dikkatle bakınca burunsuz ihtiyarın ön koltukta oturup kendisine parmaklarıyla bir işaret yapmasını görmüş. Herif bir şey anlatmaktan çok büyü yapar gibiymiş.»

Billy, «Tanrım,» diye inledi.

«Kahvene biraz konyak ister misin?»

«Hayır... veya evet.»

Ginelli kahveye bir kapak Chivas koyduktan sonra konuşmasını sürdürdü.

«Park ettiklerine eminim,» dedi ciddi bir şekilde. «Bana buldukları yolun adını söyledi, Finson Caddesi diye. Oraya çıkmak için geçtikleri karayollarının da adını verdi ve paranın geri kalan kısmını bir zarfla motelin kasasına onun adına bırakmamı istedi. Oralarda biraz takılmak istiyormuş, kendi deyişiyse.»

Ginelli motelden saat sekiz on beşte Nova'ya binerek ayrıldı. Bucksport ile Bankerton arasındaki kent sınırını saat dokuz otuzda geçti. On dakika sonra da gece kapalı olan Texaco benzin istasyonunun önünden geçmekteydi. Kimi tamir kimi satış için bekleyen bir-

P.: 18

273

kaç araba istasyonun yanındaki çöplüğe park edilmişti. Kiralık Ford'u sıranın sonunda gördü. Orada durmayıp yoluna devam etti, sonra dönerek aksi yönde ilerledi.

«Bunu o garip hissi duymaz oluncaya değin iki kez tekrarladım,» diye anlattı sonradan. «Sonunda arabayı biraz ileriye park ederek istasyona yürüdüm.»

«Sonra?»

«Spurton arabadaydı,» dedi. «Direksiyonda oturmuştu. Ölü olarak. Sağ gözünün hemen üstünde bir delikle. Çok kan akmamış. Kırk beşlik olabilir ama sanmam. Koltuğun arkasına kan geçmemişti. Onu öldüren her neyse kafasını delip geçmemiş. Kırk beşlik olsa öte yana geçeceği gibi bir de Campbell'in çorba konservesi büyüklüğünde delik açardı. Sanırım birisi onu, kızın seni vurduğu gibi sapan ve metal bil-yayla vurdu. Bunu yapan o kız bile olabilir.»

Düşünceli bir halde duraksadı bir an.

«Kucağında ölü bir civciv vardı. Boynu kesilmiş. Spurton'un alınına hayvanın kanıyla tek bir kelime yazılmıştı. Tabii hayvan kanı mı değil mi bilemem. Tahlil yaptıracak kadar çok zamanım olmadı, anladın mı?»

«Ne yazıyordu,» Billy soruyu sormasına karşın cevabın ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

«ASLA.»

Billy, «Tanrım,» diyerek takviyeli kahvesine uzandı. Fincanı tam ağızına götürürken vazgeçerek tabağına geri bıraktı. Bir yudum bile içse kusabilirdi o an. Ve kusmaması gerekiyordu. Spurton'un Ford'un direksiyonunda, başı geri kaykılmış, alnında bir delik, kucağında sarı tüylerle oturması gözünün önünden gitmiyordu. Görüntü öylesine belirgindi ki civcivin yarı açık kalmış sarı gagasını bile seçebilmekteydi.

274

Grinin bütün tonları gözlerinin önünü kapladı. Bir anda bir tokat sesiyle birlikte yanağında korkunç bir yanma duydu.

«Özür dilerim, William ama o traş losyonu rek-lamındaki gibi, buna ihtiyacın vardı. Galiba Spurton yüzünden suçluluk duymaya başladın ama bunu hemen kesmeni istiyorum, duydun mu?»

Ginelli'nin ses tonu yumuşak olmasına karşın gözleri kızgındı. «Keşin biri ihtiyar bir kadını öldürüp de sigorta çeklerini çaldığı için ta Birleşik Devletler Cumhurbaşkanı kadar herkesi suçlayıp, önünde yalnızca o keş olduğu için bütün hincını ondan çıkartan yufka yürekli hâkimler gibi her şeyi arap saçma çeviriyorsun. O keş de orada dikilip cezasının hafifletilmesini dileyip bir an önce hapisten çıkarak aynı şeyi tekrarlamayı düşler.»

Billy, «Bunun hiçbir anlamı yok,» diye başladı ama Ginelli dinlemedi onu.

«öyle san. Spurton'u sen öldürmedin, William. Çingenenin biri öldürdü, ama hangisi olursa olsun o ihtiyarın isteğiyle yaptı, bunu ikimiz de biliyoruz. Ayrıca Spurton'u da kimse bu işe zorlamadı. Para için aslında basit bir iş yapmaktaydı. Çok geri kalınca herifler hakladı onu. Şimdi söyle bana William, büyüünün bozulmasını istiyor musun, istemiyor musun?»

Billy derin bir iç geçirdi. Ginelli'nin vurduğu yanağı hâlâ alev alev yanmaktaydı. «Evet,» dedi. «Bozulmasını hâlâ istiyorum.»

«Tamam. O halde bırakalım bu konuyu.»

Ginelli'nin öyküsünü sonuna kadar hiç araya girmeden dinledi. Gerçekte öyküyü kesemeyecek kadar şaşkındı.

Ginelli benzin istasyonunun arkasına geçerek bir lastik yığınının üstüne oturdu. Dediğine göre kafasını toplaması gerekmekteydi ve günün son ışıkları çekilip gecenin ilk yıldızları belirinceye kadar yaklaşık yirmi dakikayı orada geçirdi. Aklını basma topladığından emin olduktan sonra Nova'ya geri döndü. İstasyona kadar ışıklarını yakmadan geri geri gitti, Spur-ton'un cesedini Ford'dan çıkartarak Nova'nın bagajına yerleştirdi.

«Belki bana bir not bırakmak ya da istasyonun sahibi benim adıma kayıtlı bir arabada cesedi bulunca gereken cezamı çektirmek istiyorlardı. Ama aptallığa bak, William. Polisler Spurton'un alından mermi yerine metal sapan bilyesini çıkartınca benim peşime düşmekten vazgeçip, panayırda sapanla atış gösterisi yapan kızın peşine düşmezler mi Tanrı aşkına?»

«Başka zaman olsa, peşinde olduğum insanların böylesine aptalcasına kendilerini köşeye sıkıştırmalarından çok zevk alırım ama bu kez durum değişik. Bu sadece ikimizin halletmesi gereken bir sorun. Aynı zamanda, her şey beklediğim gibi olursa, polislerin ertesi gün çingenelerle tamamiyle başka bir konuda görüşmek için oraya gitmelerini bekliyordum ve Spurton'un cesedinin orada kalması işleri tümüyle karıştıracaktı. Allah'tan benzin istasyonu çok sapa bir yerdeydi, yoksa cesedi bir arabadan değerine aktaramazdım.»

'İş arkadaşının' getirdiği çantaların arasında Spurton'un da cesediyle Ginelli yola koyuldu. Kısa süre sonra Finson Caddesi'ni bulmuştu. Çingenelerin bundan önce Bar Harbor'da konakladıkları yer, işleri için de çok elverişliydi ama bu kaldırmışız, delik deşik, üstünde otlar büyümüş Finson Caddesi onların bu kez göze batmak istemediklerini açıkça belli ediyordu.

276

«Benzin istasyonunda olduğu gibi, ardlarını toparlamak güçleşmişti burada ama sevindim. Çünkü amacım onları korkutmaktı ve bunu da başarmıştım. Tam korkan insanların davranışlarında bulunmaktaydılar. Böyleleri bir kez korkuttuktan sonra sürekli korku içinde yaşamalarını sağlamak gittikçe kolaylaşır.»

Ginelli cesedi çıkartarak üstüne taze toprak attı ve Nova'ya geri döndü. Bu kez arabanın arka koltuğuna eğilerek oradaki çantayı aldı ve içinden DÜNYA TARİHİ ANSİKLOPEDİSİ yazılı büyük kutuyu açtı. Kutuda bir AK-47 makineli Kalaşnikov, dört yüz mermi, bir sustalı bıçak, bir kadın çantası dolusu kurşun, bir rulo seloteyp ve bir kavanoz kurum vardı.

Yüzünü ve ellerini kuruma buladıktan sonra sustalıyı seloteyple baldırına yapıştırdı. Bantı arka cebine soktuktan sonra yürümeye başladı.

Ginelli, «Delik deşik yoldan ayrıldım,» diye sürdürdü.

«O halimle çizgi romanlardan fırlamış aptal kahramanlara dönmüştüm.»

Spurton çingenelerin yoldan iki mil ötede bir tarlada kamp kurmuş olduklarını söylemişti. Ginelli koruya girerek yolu o yönde izlemeye başladı. Yönünü yitirmekten çekindiği için yolu gözden kaybetmemeye çalıştığını anlattı.

«Zor ilerliyordum. İkide bir köklere basıp, dallara takılıyordum. Umarım zehirli bir sarmaşığa rastlamamışımdır. Zehire karşı çok savunmasızımdır da.»

İki saat daha böyle güçlüklerle ilerledikten sonra Ginelli yolun kenarında bir karaltı gördü. Önce onun bir işaret tabelası veya benzeri olduğunu sandı ama sonra onun bir adam olduğunu fark etti.

«Etlerin durduğu dolapta kalmış kasap kadar hareketsiz durmaktaydı, fakat herifin beni fark ettiğin-

277

den emindim, yani sessiz ilerlemekteydim ama kahretsin ben New York çocuğuyum, boktan bir Hiawatha yerlisi değilim ya. Böylece adamın beni duymazdan gelip yerimi saptamaya çalıştığını anladım. Yerimi tam olarak kestirince aniden herif bana döndü. Bulunduğu yerde istesem onu hemen zimbaldım ama bu da bir mil çevrede herkesin uyanmasına neden olurdu. O yüzden tam on beş dakika olduğum yerde kazık kesildim. Ayrıca kimsenin canını yakmamaya da söz vermiştim sana. Neyse, hareket edersem yeniden dallara basabileceğimi düşünerek bekledim. Sonunda herif işlemek için yol kenarından çekilince gözlerime inanmadım. Herifin nerede nöbet tutmayı öğrendiğini bilemem ama Fort Bragg'de öğrenmediğine eminim. Elinde son yirmi yıldır ilk kez rastladığım Korsikalıların loup dedikleri bir tüfek vardı. Ve de William kulaklarında da Walkman kulaklıklar! Ellerimi cebime sokup arkasına geçseydim ve dans etmeye başlasaydım yerinden kımıldamayacaktım demek.»

Ginelli bir kahkaha attı.

«Sana bir şey söyleyeyim mi? Eminim ihtiyar herif onun beni gözlemek yerine böylesine dalga geçtiğini bilmiyordur.»

Nöbetçi yerine geçtikten sonra Ginelli artık gürültü etmemeye daha az özen göstererek, nöbetçinin kendisini göremeyeceği bir yönden ona doğru yürümeye başladı. Bir yandan da kemerini çıkartıyordu. Son anda bir şey uyardı nöbetçiyi, belki de göz ucuyla Ginelli'yi fark etti. Son anlar bazen çok geç olmaz ama bu

sefer gerçekten çok geçti. Ginelli kemerini adamın boynuna takarak sıktı. Aralarında çok kısa bir mücadele oldu. Genç çingene silahını atarak iki eliyle boğazını tuttu. Kulaklıklar yanaklarına düşünce Ginelli'nin onun o anda Rolling Stones'un «Un-
278

der My Thumb»mı dinlemekte olduğunu duydu. Genç boğulur gibi sesler çıkartmaya başlayıp direnci azalınca Ginelli onu bir yirmi saniye kadar öylece tutup bıraktı.

«Bilincini yitirmesini istemiyordum,» diye ciddiyetle açıkladı Billy'ye.

Ardından tepenin öte yanındaki koruda büyük ağaçların altındaki çalılığa götürdü. Adaleli vücutlu, jean pantolon ve Dingo çizmeler giymiş yirmi iki yaşlarında genç biriydi nöbetçi. Billy'nin tanıtımından onun Samuel Lemke olduğunu anlamıştı. Billy de bunu doğruladı. Ginelli onun boyuna uygun bir ağaç bulduktan sonra genci seloteyle ağaca bağladı.

«Birini ağaca seloteyle bağlamak başına gelmediği müddetçe aptalca gelir, sağlam bantm açacağı yaralar nasıl olsa bir süre sonra geçer. Birinin gelip bantları keserek seni kurtarmasını beklemeye mecbursun. Ne çözebilirsin ne de kopartabilirsin onları tek başına.»

Ginelli, Lemke'nin gömleğinin üst kısmını da keserek onu ağzına tıkayıp bantladı.

«Sonra dönüp kulaklıkları getirdim ve kulağına taktım, ayılınca canı sıkılsın istemedim.»

Ginelli bu işi bitirdikten sonra yoldan yürümeye başladı. Lemke'yle aynı ölçülerde olduklarından başka bir nöbetçiye rastlarsa karanlıkta tanınmayacağından emindi ve çok az uyumuş olduğundan vakit ilerledikçe uykusu gelmekteydi.

«Kırk sekiz saatte bu kadar az uyursan budalalık yapmamak elinde değildir,» dedi. «Monopoly oynarken fark etmez de, böyle insanları öldürüp alınlarına yazı yazan boktan adamlarla uğraşırken ölebilirsin. Böylece ben de hata yaptım. Ama üstesinden gelebi-
279

lecek kadar şansım varmış. Bazen Tanrı insanları affediyor.»

Hatası ikinci nöbetçiyi yanına gelene değin fark etmemektir. Nedeni de adamın Lemke'nin aksine yol kenarında durmayı iyice gölgeye saklanmış olmasıydı. Ama gizlenmek için değil de rahatına düşkünlükten.

«Bu Walkman dinlemiyordu ama şansına uyuya kalmıştı,» dedi. «Tembel nöbetçiler, ama bir sivilden daha ne bekleyebilirsin ki? Ayrıca benim onlar için gerçek bir bela olduğum da henüz kafalarına iyice yerleşmemişti. Birinin gerçekten baş belası olduğuna inanırsan uyanık kalabilirsin. Hem de nasıl uyanık kalırsın.»

Ginelli uyuyan nöbetçiye yaklaşarak adamın kafasını feneriyle aydınlatarak Kalaşnikovun kabzasını az bir güçle buraya yerleştirdi. Çıplak elle mahago-niden yapılmış bir masaya vurur gibi güm diye bir ses çıktı. Sırtını rahatça bir ağaca yaslamış olan nöbetçi omuzüstü çimene devrildi. Ginelli adamın nabzını yokladıktan sonra yoluna devam etti. Beş dakika sonra alçak bir tepenin üstündeydi. Tepenin sol yamacı meyilli bir arsaydı. Yoldan yaklaşık iki yüz metre kadar ilerde park etmiş araçların oluşturduğu karanlık çember görülebiliyordu. Kamp ateşi yakılmıştı bu gece. Sadece birkaç karavanın penceresinden loş ışık sızılmaktaydı.

Ginelli tüfeğini önünde tutarak yolun yarısını karnı ve dirsekleri üstünde sürünerek katetti. Küçük bir kaya, Ginelli'ye hem tüfeğini doğrultma hem de aşağıda uzanan kampa nişan alma olanağı sağladı.

«Bulutlar ayın önünden çekilmeye başlamışlardı ama artık beklemedim, zaten o anda kampa yaklaşık yetmiş metre yakınlıktaydım ve yapacağım şey için
280

bu uzaklık çok elverişliydi. Ayrıca yapacağım da ince bir iş değildi. Zaten Kalaşnikov böyle işe gelmez. Testereyle apandisit almak gibi bir şey olurdu öylesi. Kalaşnikov adam korkutmaya yarar, korkuttu da. Eminim, ihtiyardan gerisi yataklarını ıslatmışlardır o gece. O öylesine cesur ki William.»

Otomatiğini yerleştirdikten sonra Ginelli boynuzlu at resmi olan minibüsün ön lastiğine nişan aldı. Gecede sadece cırcırböceklerinin ve yakında akan bir ırmağın şırıltılı sesi duyulmaktaydı. Tarladan bir ge-cekuşunun serenadı geldi Ginelli'nin kulağına. Ginelli kuşun şarkısını bitirmesini beklemeden ateşledi tüfeğini. Kalaşnikov'un gümbürtüsü geceyi yırttı. Ateşi ancak otuz kalibre, her biri uzun sigara boyunda ve içlerine yüz kırkar greynlik çekirdek bulunan mermiyi harcadıktan sonra kesti. Minibüsün tekerleği patlamakla kalmadı, paramparça oldu sonunda. Ginelli kükreyen silahını bu kez de minibüsün alt kısmına doğrulttu.

«Ama araçta tek bir delik bile açmadım. Yakınına bile ateş etmedim, benzin deposuna gelir diye. Bir minibüsün havaya uçmasını gördün mü hiç? Parlayan barutun üstüne konserve kutusu kapatmak gibi bir şey. Bir keresinde New Jersey'de görmüştüm.»

Arka lastik de patladıktan sonra Ginelli şarjör değiştirdi. Aşağıda kimi öfkeli, kimi korkulu gürültüler başlamıştı bile. Kadınlardan biri haykırmaya başladı.

Kaç kişi olduklarını Ginelli söylemiyordu ama bazılarının karavanlarından gecelik ve pijamalarla dışarı fırladıklarını, korku ve endişe içinde bir anda her yönü birden tarayabilmek için başlarını bir sağa bir sola fırlatıp çevirdiklerini anlattı. Ginelli sonunda İlk kez olarak Taduz Lemke'yi gördü. İhtiyar adam bileklerine kadar inen gece entarisi içinde oldukça gü-

281

lünç duruyordu. Saçları tutam tutam püsküllü takkesinin altından çıkmaktaydı. Minibüsün önünden geçip parçalanmış lastiklere baktıktan sonra başını tam Gi-nelli'nin bulunduğu yere çevirdi. Ginelli Billy'ye bu alev alev yanan bakışlarda gülünç hiçbir yan olmadığını anlattı.

«Beni göremeyeceğini biliyordum. Yüzüm ve ellerim isle simsiyahken, hele de ay daha ortalığı aydınlatmamışken beni görmesi olanaksızdı. Ama... beni gördü, William. Kalbim buz gibi oldu o an.»

İhtiyar adam hâlâ el kol sallayarak kendisine doğru gelmekte olan kavimine döndü. Onlara kendi dillerinde ne söylediğini Ginelli anlayamadı ama yaptığı kol hareketi her şeyi açıklıyordu: Saklamanıza salaklar!

«Artık çok geçti ama,» dedi kendini beğenmişçe-sine.

Tüfeği havaya tam kafalarının üstüne doğrulttu. Ateşe başladığında artık kadın erkek herkes haykırmaya başladı. Bazıları kendilerini yere atıp, kafalan aşağıda ardları havada sürünmeye başladılar. Diğerleri ateşin geldiği yönden başka her yana doğru kaçıyorlardı.

Lemke, boğalar gibi kükreyerek olduğu yerde kaldı. Takkesi düştü başından. Fakat kaçanlar kaçmayı, sürünenler sürünmeyi sürdürdüler. Normal olarak Lemke onları bir hareketle durdurabilirdi ama Gi-nelli'nin yarattığı dehşet çok büyüktü.

Bir gece önce içinden ceket ve lastik ayakkabıları almış olduğu Pontiac, minibüsün hemen yanına park etmişti. Ginelli üçüncü şarjörü de AK-47'ye sürdürdükten sonra ona ateş etmeye başladı.

«Dün gece içinde kimse yoktu, kötü kokusundan

282

bu gece de orada kimsenin yatmayacağını düşündüm. Onu öldürdüm, yani arabayı yok ettim.

«William, AK-47 çok tehlikeli bir silahtır. Onun gibi makineli tüfekleri veya otomatikleri savaş filmlerinde görenler sadece bir dizi delik açtıklarını sanırlar ama öyle değildir. Darmadağan edici, zorlu ve hızlıdır. Bonneville'in ön camı patladı, kaput havaya kalktı. Daha sonra rastlayan mermiler onu paramparça ettiler. Farlar, lastikler patladı, ön panel yerinden fırladı. Radyatörden su fışkırıp fışkırmadığı-m gecenin karanlığında göremedim ama mermilerim bittikten sonra suyun sesini duydum. Şarjör boşaldıktan sonra orospu çocuğu tuğla duvara çarpmış kadar hasar görmüştü. Ve bütün bunlar olduğu sürede, otlar, toprak ve metal parçaları havada uçuşurken moruk yerinden bile kıpırdamadı. Sadece enayilik edip de beklersem vurucu ekiplerini üstüme yollayabilmek için silahtan çıkan kıvılcımlardan yerimi saptamaya çalıştı.

«Ben de onlar gelmeden önce yırtmaya karar verdim.»

Ginelli II. Dünya Savaşında ateş hattında koşan bir asker gibi iki büklüm olarak caddeye doğru koştu. Oraya ulaştıktan sonra dikilerek hızını artırdı. Kabzayla başına vurduğu kampa daha yakın olan nöbetçiye bakmadan yanından geçti. Bay Walkman'i bıraktığı yere varınca soluk alarak durdu.

Ginelli, «Karanlığa rağmen onu bulmak güç olmadı,» dedi. «Çalıkların sallandığını görüyor, çatırdamalarını duyabiliyordum. Biraz yaklaştıktan sonra gencin boğuk sesi de kulağıma geldi.»

Lemke gerçekten de ağacın öte yanına dönmeyi başarmış, ancak bu yüzden daha da sıkı bağlanmıştı. Boynuna düşmüş kulaklıkları kordonun ucunda sal-

283

lanmaktaydı o debelendikçe. Ginelli'yi görünce öylece durup baktı.

«Gözlerinden kendisini öldüreceğimi sandığımı, bu yüzden de müthiş korktuğunu anladım,» diye sürdürdü Ginelli. «Bu da çok işime geldi. Moruğu korkutamadık ama o çocuk sana bulaşmış olmalarından çok pişmandı, eminim. Ne yazık ki onu terletecek kadar çok zamanım yoktu.»

Lemke'nin yanına eğilip AK-47'yi ne olduğunu anlaması için doğrulttu. Çocuğun gözlerinden onun ne olduğunu bildiğini okudu.

Çingeneye, «Beni iyice dinle, ibne.» dedi Ginelli. «Çok vaktim yok. İhtiyara söyle, bir dahaki sefere alçaktan, yüksekten veya boş arabalara ateş etmem. Ona William Halleck'in büyüü bozmasını söylediğini bildir. Anladın mı?»

Lemke seloteybin, izin verdiği kadarıyla başını salladı. Ginelli ağzındaki bantı çekerek oraya tıkmış olduğu gömlek parçasını çıkarttı.

«Burası birazdan kalabalıklasın Bağırırsan seni bulurlar. Mesajı iletmeyi unutma.»

Arkasını döndü gitmek için.

«Ama anlamıyorsun,» diyerek önledi onu Lemke. «Asla bozamaz. Magyar şeflerinin sonuncusudur o, kalbi taştandır. Lütfen bayım, ben söylerim ama o asla bozamaz.»

Caddeden çingene kampına doğru hızla giden bir kamyonet geçti. Ginelli o yöne baktıktan sonra gözlerini Lemke'ye çevirdi.

«Ona taşların da kırılabileceğini söyle,» dedi.

Ginelli oradan ayrılarak yolun öte yanına geçti ve çakıllı hendeğin içinden aksi yönde koşmaya başladı. Yanından bir kamyonet, ardından da üç araba geçti. Gecenin yarısında küçük kentlerinde kimin otomatik

tüfekle ateş ettiğini merak eden bu insanlar Ginelli için bir sorun yaratmamaktaydılar, yansıyan far ışıklarını gören Ginelli, bunlardan saklanacak süreyi nasılsa bulmaktaydı. Arabasını park ettiği yere ulaştığında bir siren sesi duydu. Nova'yı çalıştırarak ana caddeye kadar farları yakmadan ilerledi, kavşağa geldiğinde, tepesinde döner mavi ışığıyla bir Chevrolet önünden son hızla geçti.

«Araba geçtikten sonra ellerim ve yüzümdeki isleri silip onu takip ettim,» dedi.

Billy, «Takip mi ettin?» diyerek araya girdi.

«Daha emindir. Bir çatışma olduğunda masum insanlar polislerden önce oraya varıp kan görmek için ayaklarını kırarlar. Diğer yöne gidenler dikkat çekerler. Çoğunlukla yanlarında silah olduğu için kaçanlardır aksi yöne gidenler.»

Tarlaya yaklaştığında yol kenarına park etmiş yığınla araba gördü. Bir sürü far ışığı birbirini kesmekteydi. İnsanlar oradan oraya koşuşturmaktaydılar. Polis arabası, Ginelli'nin ikinci nöbetçiyi bayılttığı yerde park edilmişti. Arabanın tepesindeki döner mavi ışık ağaçları aydınlatıyordu. Ginelli camını indirerek sordu.

«Ne oldu, memur bey?»

«Merak edecek bir şey yok. Yolunuza devam edin.» Ve de Nova'daki adamın İngilizce konuşan fakat yalnızca Rusça anlayan biri olabileceğini gözönünde tutarak el fenerini sabırsızca Finson Caddesi'nin uzandığı yöne doğru salladı. Ginelli aceleyle park edilmiş olan, ora halkına ait olduğunu sandığı arabaların arasından geçerek caddenin üst başına doğru yöneldi. Toplananlar insanın komşuları olsa rahat ilerleme olanağı bulunmazdı belki de demişti Billy'ye. Parçaladığı arabanın önünde iki ayrı grup durmaktaydı. Biri

285

pijama ve gece entarileriyle çingeneler, diğeri çevreden gelmiş meraklılar. Çingeneler kendi aralarında hararetle tartışmakta el kol hareketleri yapmaktaydılar. Meraklılarsa suskun, elleri ceplerinde hürdaya dönmüş arabayı izlemekteydiler. Gruplar birbirlerini görmezden gelmekteydi.

Finson Caddesi altı mil kadar uzamaktaydı ve Gi-nelli karşısına fırlayan gecikmiş meraklılara çarpmamak için neredeyse iki kez hendeğe yuvarlayacaktı arabayı.

«Gece yarısı, polis kanları temizlemeden önce görebilmek için koşuşturan bir sürü insan, inanılır gibi değil William.»

Sonunda çevre yolundan Bucksport'a çıkarak kuzeye yönelmişti. John Tree'nin motel odasına döndüğünde saat sabahın ikisi olmuştu. Saatin alarmını yedi otuza kurarak uyumuştü.

«Yani ben seni bekleyip meraktan çatlarken, sen o ayrıldığımız motel odasında uyumakta mıydın?»

«Öyle,» Bir an için utanmış gibi durduktan sonra gülümseyerek omuzlarını kıstı. «Tecrübesizliğime ver, William, insanların benim için endişelenmelerine alışkın değilim. Tabii annem dışında, o bambaşka bir şey.»

«Uyuya kaldın herhalde, saat dokuza kadar buraya gelmedin çünkü.»

«Yo, hayır. Alarm çalar çalmaz kalktım, birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra kente yürüdüm. Bir başka araba kiraladım, Avis'ten bu kez. Hertzle aram o denli iyi değil.»

Billy, «Hertz'in arabası yüzünden başın dertte, değil mi?» diye sordu.

«Yok, her şey yolunda. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Şu benim 'iş arkadaşım' New York'tan geli-

286

yordu. Ellsworth'de küçük bir havaalanı var, oraya indi. Pilot da onu Bangor'da beklemek üzere havalandı. Arkadaşım da Bankerton'a doğru yola çıktı...»

«Olaylar geliyor, farkında mısın? Yakında burası Vietnam'a dönecek.»

«Saçmalama William!»

«Sanki sadece kâhyan New York'tan geldi de...»

«Eh, öyle sayılır. Burada Maine'da kimseyi tanımıyorum ki, tek bağlantı yaptığım adam da cavlağı çaktı. Neyse hiçbir dert çıkmadı. Dün akşam tüm ayrıntıları öğrendim. Dün öğleye doğru Bankerton'a varmış arkadaşım. Benzin istasyonunda, o kafadan hafif çatlak gibi görünen çocuktan başkası yokmuş. O da gelen olursa benzin veriyor, yoksa sahilde dalga geçiyor sürekli. Arkadaşım düz kontakla Ford'u çalıştırmış ve Bangor Havaalanı'na gidip arabayı Hertz'in garajına park etmiş. Kan izlerine bakmasını söylemişim. Neyse sadece ön koltuğun orta yerinde, hayvan kanı olduğu belli izler görüp onları yok etmiş, telefonda söyledi. Torpido gözündeki formları da doldurarak özel ulak geri yollamış Hertz'e. Sonra da uçağa binip geri gitmiş.»

«Ya anahtarlar? Düz kontak yaptığını söylemiştin.»

«Evet,» dedi Ginelli. «Anahtarlar asıl dert oldu başımıza, o da başka bir hataydı. Diğerleri gibi ya uykusuzluktan yaptım bu hatayı da veya artık yaşılanıyorum. Anahtarlar Spurton'un cebindeydi ve herifi istirahatine yatırırken cebinden almayı unuttuğum. Ama şimdi...» Ginelli ucunda sarı Hertz anahtarlığı olan bir çift anahtar çıkartarak «Ta-ta!» diye havada salladı.

«Geri mi gittin?» Sesi hayretten boğuk çıkmıştı

287

Billy'nin. «Güzel Tanrım. Geri donup adamı mezardan mı çıkarttın anahtarları almak için?»

Ginelli kendisini haklı göstermeye çalışarak, «Nasıl er veya geç aylar veya dağ sıçanları onu bulup gömüldüğü yerden çıkartacaklardı veya avcılar kuş mevsimi başladığında köpekleriyle onu bulacaklardı. Neyse, demek istediğim, Hertz'tekiler için anahtarsız bir zarf çok önemli bir üzüntü kaynağı değildir. İnsanlar çoğunlukla kiralık araba ve otel odası anahtarlarını geri vermeyi unuturlar, bazen geri yollarlar bazen ise buna gerek bile duymazlar. Servis müdürü sekiz yüzlü bir telefon numarası çevirir, karşısına çıkan Ford, GM veya Chrysler yetkilisine arabanın motor ve şasi numarasını bildirir, o da anahtar tipini söyler, olur biter. Ama biri kafasında metal bilye olan cesedin cebinde anahtarları bulursa sonunda ucu bana kadar gelebilir. Kötü, çok kötü haber değil mi? Anlıyor musun?»

«Evet.»

«Ayrıca oraya nasılsa geri dönmem gerekmekteydi ve Nova'yla gidemezdim.»

«Niye olmasın, onu görmediler ki.»

«Her şeyi sırayla anlatınca anlayacaksın. Bir yudum daha ister misin?»

Billy başını olumsuz anlamda sallayınca Ginelli sadece kendi bardağına koydu.

«Tamam. Salı sabahı erkenden köpekler. Daha geç bir saatte Nova. Salı gecesi kurşun yağdırma, çarşamba sabahı erkenden yeni bir kiralık araba. Hepsini çaktın mı?»

«Sanırım.»

«Artık dört kapılı Buick'ten bahsedeceğiz. Avis'te-ki adam bana bir Aries K vermek istedi, başka arabası yokmuş. Ama bana dört kapılı büyük ve çok gö-

288

ze batmayacak bir araba gerekti. Adam yirmi papeli görünce fikir değiştirip elinde bir de Buick olduğunu anımsayıverdi. Sonunda arabayı alıp Bar Harbor Motele geri döndüm. Her şeyin dilediğim gibi gittiğini öğrenmek için birkaç yeri telefonla aradım. Sonra da Nova'yla buraya geldim. Dışı soysuz bir köpeğe benzemesine, içinin de leş gibi kokmasına karşın seviyorum o arabayı.

«Neyse, nihayet seni rahatlatmak için buraya gelebildim. Bitmişim artık ve Bar Harbor'a geri dönüp uyumayı düşünemeyecek kadar da yorgundum, böylece senin yatağında uyudum bütün gün.»

«Bana telefon da edebilirdin. O zaman son yolu yapmana gerek kalmazdı.» Billy'nin sesi oldukça sakin çıkmıştı.

Ginelli gülümsedi. «Tabii, telefon edebilirdim, ama boşver. Telefon bana senin ne denli iyi olduğunu anlatmaya yetmeyecekti. Endişe içinde olan sen değilsin ki.»

Billy başını yana eğerek zorlukla yutkundu. Neredeyse ağlayacaktı. Galiba son zamanlarda hep neredeyse ağlayacak durumlar içinde bulunmaktaydı.

«İşte böyle!» Ginelli dinlenmiş, amfetamin ağırlığını üstünden atmış bir halde kalkar. Duşunu alır, bütün gün güneş altında kaldığından iyice bok kokan Nova'ya atlar, ve Bar Harbor'a yönelir. Vardıktan sonra bagajdaki küçük çantaları alır ve odasında açar onları. Birinin içinde otuz sekizlik bir Colt Woodsman ve omuz kılıfı vardır. Diğer ikisinin içindekileri ceket ceplerini doldurur. Odadan çıkar ve Nova'yla Bu-ick'i değişik tokuş eder. Bir an için kendisinden iki tane olsa da böyle Las Vegas lokantalarındaki kâhya çocuklar gibi ikide bir arabalarla uğraşmak zorunda kalmasa diye düşünür. Sonra artık bunun son sefer

F.: 19

289

olacağım umarak pitoresk Bankerton'a doğru yola çıkar, bir marketten alışveriş etmek için bir kez durur yolda ve kadınların reçel kavanozlarından bir tane ve de aile boyu Pepsi'den bir tane alır. Gün batımı sırasında Bankerton'a ulaşır. Spurton'u gömüldüğü yere gider. Artık korkunun ecele bir faydası yoktur ve eğer dün geceki şamatadan sonra ceset bulunmuşsa onun da çorbada tuzunun olması gerekmektedir. Ama orada ne bir kimse vardır, ne de bir kimsenin gelip gittiğini belirtilen izler. Mezarı açar, biraz araştırmadan sonra elinde armağını ayağa kalkar. Sanki Noel Baba'nın torbasını karıştırmış da işine en yarayacak armağını bulmuş gibidir.»

Ginelli'nin ses tonu ifadesiz olmasına karşın Billy bu son olayı, gözlerinde zevkli olmayan bir film gibi canlandırdı. Ginelli yere çömelip elleriyle mezarı kazıyor, Spurton'un gömleğini, kemerini, ve cebini buluyor.

Elini sokuyor cebe. Bir daha asla kullanılmayacak bozuk paralar... Cebin altında ölümden sonra sertleşmiş bir vücut. Sonunda anahtarlar ve rahatlama.

Billy «Böh,» diyerek titredi.

«İnan bana William, bu bir görüş açısidir, insana göre değişir.»

Galiba beni de korkutan bu diye düşünen Billy, Ginelli'nin şaşkıncu serüveninin öyküsünü artan ilgiyle dinlemeyi sürdürdü.

Ginelli cebinde anahtarlar Avis'in Buick'ine geri döndü. Pepsi'yi kavanoza boşaltıp, kapağı da telle sardıktan sonra çingene kampına gitti.

«Hâlâ orada olduklarını biliyordum,» dedi. «Sırf diledikleri için değil ama hükümet ayılarının onlara

soruşturma sona erene kadar yerlerinden kıpırdamamalarını söyledikleri için. Çünkü Bankerton gibi bir kasabada bir avuç insan yaşarken gece yarısı birileri gelip ortalığı darmadağan ediyor, polisler böyle bir olaya ilgi duymaz mı hiç?»

İlgilenmişlerdi tabii ki. Maine Eyalet Polisi'nin arabası ve iki de Plymouth arsanın yakınma park etmişti.

Ginelli arabasını iki Plymouth'un arasına bırakarak dışarı çıktı ve tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Hurda steysını muhtemelen polis laboratuvarına çekmişlerdi.

Ginelli yarı yolda yukarı çıkmakta olan bir hükümet ayısına rastladı.

Ayı, «Burada sizin işiniz yok, bayım. Gidin buradan,» dedi.

Ginelli Billy'ye gülümseyerek, «Onu orada bir sürü işim olduğuna inandırdım,» dedi.

«Nasıl yapabildin?»

«Ona bunu gösterdim.»

Arka cebinden deri kaplı bir şey çıkartarak Billy'ye uzattı. Billy bunu açtığı anda hemen ne olduğunu anladı, avukat olarak çalışması sırasında bunların yüz-lercesini görmüştü. Eğer kriminal davalara bakmış olsaydı daha da çoğunu göreceğinden emindi. Elindeki üstünde Ginelli'nin resmi bulunan bir FBI kimlik kartıydı. Fotoğrafta Ginelli beş yaş daha genç görünmekteydi. Saçları çok kısa kesilmişti. Kart onu özel ajan Ellis Stoner olarak tanıtmaktaydı.

Birden kafasındaki taşlar yerine oturdu.

«Buick'i daha çok... şeye benzediği için istedin demek.»

«Resmi arabaya... Evet. Avis'teki herifin vermek istediği tekerlekli ton balığını da o yüzden isteme-

291
I dim. Ayrıca çiftçi John'un ki gibi bir külüstür de işi-
i me yaramazdı. Bana dört kapılı, ciddi görünümlü bir
araba gerekmektedir.»

I «Bunu ikinci gelişinde 'iş arkadaşın' mı getirdi?»

I «Evet.»

j I Billy kartı geri verirken, «Oldukça gerçek gibi gö-
1 j rünüyor,» diye ekledi.

i «Fotoğraf hariç, gerisi zaten gerçek.» Sesi oldukça yumuşak çıkmaktaydı Ginelli'nin.

i Billy bir an suskunluğa gömülerek özel ajan Sto-
I ner'in başına ne gelmiş olabileceğini, çocukları olup

olmadığını düşündü. Sonunda bunun kendisine bir ya-
rarı dokunmayacağına karar vererek, «Demek cesedin

cebinden anahtarları aldıktan beş dakika sonra ara-
banı iki polis arabasının arasına park edip, polisin

! burnuna da bu kartı dayayabildin,» dedi.

I î «Yok, aradan on dakika kadar geçmişti.»

Kampa vardığında minibüsün arkasında dizleri üstüne eğilmiş iki sivil polis gördü. Elllerinde küçük kürekler vardı ikisinin de. Bir üçüncüsü elindeki güçlü fenerle toprağı kazanları aydınlatmaktaydı.

,«Dur dur, burada bir tane daha var,» dedi birisi ve küreğinin içinden bir şey çıkartarak yakındaki kovaya attı. Plonk! Kardeşe benzeyen iki çingene çocuğu adamları izlemekteydi. Ginelli polisleri burada görmekten memnun oldu. Kimse onu tanıımıyordu, Samuel Lemke de sadece ise bulanmış yüzünü görmüştü karanlıkta. Ayrıca, otomatik Rus silahıyla yapılan bir saldırıdan sonra FBI'nın işe karışması ve bir adam göndermesi de oldukça akla yakındı.

Taduz Lemke'ye karşı içinde derin bir saygı uyanmıştı. Spurton'un alnına yazılından başkaca adamın

başının üstünden 30 kalibrelik mermiler uçuşurken öylece durması hoşuna gitmişti Ginelli'nin. Ayrıca William'm başına gelenler de. İhtiyar adamın onun kim olduğunu bilebileceğini hissetti. Bunu Ginelli'nin gözlerinden veya teninin kokusundan algılıyor olabilirdi, kim bilir.

Fakat hiçbir şekilde burnu çürük ihtiyarın kendisine değmesine de izin vermedi. Onun istediği kimse çingene kızıydı.

İç çemberden geçerek orada durmakta olan karavanlardan bir tanesinin kapısını vurdu. Gözleri korku ve güvensizlik dolu orta yaşlı bir kadın kapıyı açana kadar ikinci bir kez daha vurdu kapıya.

«Ne istiyorsan o bizde yok,» dedi kadın. «Başımızda bir yığın bela var, bugün kapalıyız.»

Ginelli kimlik kartım açarak, «Özel ajan Stoner, bayan; FBI'dan.»

Kadının gözleri büyüdü. Kendini kutsayarak kendi dilinde bir şeyler söyledi. Ardından, «Tanrım, daha neler gelecek başımıza?» diye ekledi. «Artık hiçbir şey düzgün gitmiyor. Susanna öldüğünden bu yana sanki lanetlenmiş gibiyiz.»

Çenesini tutmasını söyleyen kocası tarafından susturuldu.

«Özel ajan Stoner,» diye yineledi Ginelli.

Adam kapıya çıkarak, «Evet, ne dediğini duydum.»

Ginelli adamın kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin etti, fakat adam çok iri ve çok şişman olduğundan daha yaşlı bir izlenim sergilemekteydi. Üstünde Disney Dünyası tişörtü ve kocaman bermuda şort vardı. Ucuz şarap ve hafif kuskuk kokmaktaydı. Çok kusan bir insan görünümündeydi. Sanki haftada üç dört kez. Ginelli adamı bir gece öncesinden anımsadığı-

293

m düşündü veya bu ölçülerde başka bir çingene daha vardı. Billy'ye, onun da kalp krizinden gidecek gerzek körlerden biri olduğunu söyledi.

Adam kabadayılar gibi çirkin bir sesle, «Ne istiyorsun bizden? Bütün gün ayak altında dolaşip durdu polisler zaten. Her zaman peşimizdedirler, ama bu kez... bu kez boktan garip şeyler oluyor,» dedi. O konuşurken karısı sürekli söylenmekteydi. Dönüp ona «Det krigiska jag-haller.» diye bağırp sonunu getirdi. «Çeneni kapa, orospu!» Kadın geri çekilince adam Gi-nelli'ye döndü.

«Ne istiyorsun? Neden gidip de polislerle görüşmüyorsun, istediğin bir şey varsa?» Başıyla cinayet masası ekiplerini gösterdi.

Ginelli aynı anlamsız ses tonuyla «İsminizi alabilir miyim lütfen, bayım?» diye sordu.

«Neden onlara sormuyorsun?» diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu gülünç tişörtlü yarma. Göğüsleri bingil bingil sallandı bu hareketiyle.

«Onlara isimlerimizi verdik, düşüncelerimizi söyledik. Gece yarısı birilerinin gelip buraya ateş açtıklarından başka bildiğimiz yok. Tek istediğimiz bizi rahat bırakmaları. Bu boktan yerden bir an evvel çekip gitmek istiyoruz.» Hafifçe bir sesle ekledi. «Ve asla geri dönmek.» Ginelli'nin annesinden, anneannesinden çok iyi tanıdığı bir hareket yaptı tumbul parmaklarıyla da: Şeytan kovma işareti. Ginelli adamın bunu bilinçli olarak yapmadığına emindi. Ciddi polis nezaketiyle sürdürdü Ginelli. «Bunun iki yolu var bayım. Ya bana yardım eder bilgi verirsiniz ya da sizi adaleti engellemek suçundan Hükümet Merkez Karakolu'na götürmem gerekir. Orada yapılan sorgulamanız sonunda gerçekten böyle

294

yaptığınız ortaya çıkarsa beş yıl hapis, iyi bir beş yüz dolar da para cezasına çarptırılırsınız.»

Karavanın içinden bu kez isterik bir çingene dili yükseldi.

Adam, «Enkelt!» diye bağırp geri döndüğünde yüzü belirgin bir şekilde solmuştu. «İllallah sizden!»

«Hayır, efendim. Bu birkaç kurşun sıkılması meselesi değil. Otomatik bir silahtan üç sarjörlük ateş edilmiştir. Birleşik Devletler'de otomatik tüfeklerin ve makineli silahların özel şahısların elinde bulunması yasalara aykırıdır. Olaya FBI karıştı ve yüzme bilmediğinizden emin olduğum için şu anda belinize kadar batmış olduğunuzu ve halen de batmakta olduğunuzu bildirmek benim görevimdir.»

Adam uzunca bir süre Ginelli'ye baktıktan sonra konuştu.

«Adım Heilig, Trey Heilig. Bunu şu heriflerden de öğrenebilirsin,» diyerek başıyla polisleri gösterdi.

«Onların işi ayrı, benimki ayrı. Şimdi benimle konuşacak mısınız?»

Adam başıyla hafifçe onayladı.

Trey Heilig'i bir gece önce olanlar hakkında sorguya çekti. O arada kim olduğuna bakmak için yanlarına gelen polis memuru, Ginelli'nin FBI kartını görünce etki altında kalarak telaşla uzaklaştı. Dediğine göre Heilig ilk silah sesleriyle dışarı fırlamış, alevlerden silahın nereden atılmakta olduğunu belirlemiş ve ateş edene saldırmak için o tepeye doğru atılmıştı. Fakat karanlıkta ayağı bir şeye takılınca yere düşmüş ve başını taşa çarpıp bayılmıştı bir süre, yoksa kimse kurtaramazmış o bilmemne çocuğunu elinden. Masalını daha etkili bir hale getirmek için de alnında muhtemelen sarhoşken bir yere çarparak oluşturduğu en azından üç günlük bir çürüğü de göstermişti. Gi-

295

nellyi içinden bir ah-haa çekerek not defterinde yeni bir sayfa açtı. Bu kadar şaklabanlık yeterliydi, artık işe başlama zamanı gelmişti.

«Teşekkürler Bay Heilig, bize çok yardımcı oldunuz.»

Masal anlatmak adamın sinirlerini yatıştırmış gibiydi.

«Bir şey değil... dömin kabalık ettiğim için özür dilerim. Ama eğer bizim yerimizde olaydınız...» diyerek omuzlarını silkti.

Adamın arkasında durmakta olan karısı «Polisler,» dedi. Kadın kapının yanında durmuş, ininden kafasını uzatıp çevrede kaç tane tehlikeli köpek olduğunu araştıran çok yaşlı bir porsuk gibi başını dışarı uzatmıştı.

«Nereye gitsek hep polisler. Alıştık artık. Ama bu kez çok kötü, insanlar çok korktular.»

Heilig, «Enkelt, Mamma,» dediğinde sesi çok daha yumuşak çıkmıştı bu kez.

«Bana yardım edebilirsiniz iki kişi ile daha konuşmam gerek.»

Ginelli böyle söyleyerek not defterinin boş sayfasına baktı. «Bay Taduz Lemke ve Bayan Angelina Lemke.»

«Taduz şurada uyuyor,» diyerek tek boynuzlu at resmi olan minibüsü işaret etti. Eğer bu gerçekten doğruysa Gineili için çok iyi bir haberd.

«Kendisi çok yaşlıdır ve olaylar onu oldukça fazla yordu. Gina da kendi karavanında olmalı.»

Kirli parmaklarıyla ilerde duran kasası ahşap yeşil Toyota'yı gösterdi.

Ginelli teşekkür ederek not defterini kapattı ve arka cebine soktu.

Heilig rahatlayarak karavanına, olasılıkla şişesine,

296

geri döndü. Gineili de çemberi bir kez daha aşarak bastırmaya başlayan karanlıkta kızın karavanına doğru ilerlemeye başladı.

Billy'ye söylediğine göre kalbi sık, hızlı ve sert atmaktaydı o anda. Derin bir nefes alarak kapıya vurdu.

Hemen bir cevap gelmedi. Kapı açıldığında ikinci kez vurmak için kaldırmıştı kolunu. William kızın sevimliliğini anlatmıştı baştan, ama Gineili bu sevimliliğin derinliğine hazır değildi o anda, akı mavimsiye çalan kara dimdik bakışlı gözler, içten içe hafif bir pembelik yükselen zeytin yeşili bir ten. Bir an için gözüne ilişen ellerin de güçlü ve damarlı olduğunu gördü. Tırnakları boyasız, kısa kesilmiş düzgün, fakat bir çiftçininkiler gibi ete bitişikti. Bir elinde Toplum Bilim İstatistikleri yazılı bir kitap tutmaktaydı.

«Evet?»

«Özel Ajan Ellis Stoner, Bayan Lemke.» dediği anda kızın gözlerindeki parıltı bir anda gölgelendi. «FBI»

«Evet?» diye tekrarladığında sesi duygusuz bir telefon cevaplama aygıtından farksızdı bu kez.

«Dün geceki silahlı saldırıyı araştırmaktayız.»

«Sizden başka dünyanın bir diğer yarısı daha araştırıyor,» diye konuştu. «İyi. İşinize bakın, ama eğer ben mektupla öğretim derslerimi yarın sabah postaya yetiştiremezsem gecikme nedeniyle düşük not alırım. Eğer izin verirsiniz...»

«William Halleck adlı bir şahsın bu olayın ardında olduğuna inanmamızı gerektirecek kanıtlarımız var elimizde. Bu ad size birini anımsatıyor mu?»

Tabii ki anımsatmaktaydı. Gözleri bir anda büyüyerek korlaştı. Gineili kızın, gerçekten çok sevimli olduğunu düşünmüştü, hâlâ da aynı kanıdaydı ama ar-

297

tık bu kızın Frank Spurton'u öldürebilmiş olacağına da inanmaktaydı.

«O domuz!» diye tükürdü. «Han sattesig pa en av stolarna! Han sneglade pa nytt mot hyllorna i vild! Vild!»

Gineili sakin bir sesle, «Elimizde Halleck'e ait olduğunu sandığımız fotoğraflar var,» dedi. «Bar Har-bor'da bir ajan tarafından tele ile çekilmiş...»

«Tabii ki o Halleck. O domuz benim tantenyjadi-mı, anneannemi öldürdü. Ama artık bizi rahatsız edemez. O...»

Dolgun alt dudağını sertçe ısırarak sustu. Eğer Gineili gerçekten iddia ettiği gibi FBI ajamysa, şimdiye değin söylemiş oldukları yüzünden geniş ve derin bir , soruşturma kuyusunu kendi ağzıyla hak etmişti. Gineili fark etmemiş görünmeyi yeğledi.

«Resimlerden birinde para alıp veren iki kişi var. Bunlardan biri Halleck ise diğeri de dün gece kampınıza gelen silahlı kişi olmalı. Sizden ve büyükbabanızdan resimlere bakarak Halleck'i teşhis etmenizi rica edecektim.»

Kız farkında olmadan, «O benim büyük-büyükba-bam,» diye düzeltti. «Sanırım uyuyor. Erkek kardeşim yanında. Ben onu uyandırmaktan nefret ederim.» Bir an durakladı.

«Bir de uyandırarak rahatsız etmek istemem. Son günler çok kötüydü onun için.»

Ginelli, «Belki de siz fotoğraflara bakıp da adamı teşhis edebilirsiniz buna gerek kalmaz,» dedi.

«Çok iyi olur. Peki, bu Halleck domuzunu yakalarsanız hapse atacak mısınız?»

«Tabii, federal savcı da yanımda zaten.»

Bu onu ikna etmeye yetti. Karavandan bronz gibi bacakları açılacak kadar eteklerini savurarak iner-
298

ken söylediği bir söz Ginelli'nin yüreğini buz gibi yaptı.

«Zaten hapse atacağınız cüssede ondan fazla bir şey kalmamış olacak.»

Hâlâ basan karanlıkta yerde bir şeyler aramakta olan polislerin yanından geçtiler. Çingenelerin ve artık o saatte eş tipte pijama giymiş olan iki kardeşin yanından da geçtiler. Gina bazılarıyla sefâmlaştı. Yanındaki bu İtalyan tipli adam PBI'dandı ve meseleye fazlaca karışmak doğru olmazdı kendilerine göre.

Çemberden çıkarak tepeye doğru, Ginelli'nin arabasının olduğu yere doğru tırmanmaya başladıklarında akşam karanlığı yutmaktaydı onları.

«Çok kolay oldu, William,» diye anlatmaktaydı. «Üçüncü olaylı gece olmasına karşın pasta yapmak kadar kolay, hem de. Niye olmasın ki? Orası polis kaynıyordu. Gece yarısı gelip de kampa ateş eden herif o durumda tekrar oraya gelmeyi göze alabilir miydi hiç? O aptallar öyle düşünüyorlardı aslında. Hepsinden bunu beklerdim ama ihtiyardan değil. İnsan bir ömür boyu polise güvenmemeyi ve ondan nefret etmeyi öğrenir de ardından biri kıcını ısırınca ondan medet ummayı düşünebilir mi? Ama ihtiyar uyuyordu, tükenmişti. Bu çok iyi işte. Onu kısıvrak yakalayabiliriz.»

Buick'e birlikte yürüdüler. Kız beklerken Ginelli de şoför kapısını açtı. İçeri eğilerek tek eliyle 38'liği kılıfından çıkartırken diğeriyle de kavanozun kapağındaki teli söktü, arkasında duran kızın ruh halinin acı övünçten ani bir uyanıklığa dönüştüğünü algıladı. Ginelli'nin duyguları da karmakarışıktı, his ve sezgileri en had derecede keskinleşmişti. Kızın circirböcekleri-
299

ni, çevrelerini saran karanlığı, şimdiye değin hiç rastlamamış, tanımamış olduğu birine güvenerek diğerlerinden ayrılmasındaki ani kararı yeni yeni algılayabildiği-ni bile sezmemekteydi. Kız ilk, kez olarak Halleck'i bulmak için bu denli merak gösteren bir kimsenin niçin kağıtları beraberinde kamp yerine getirmemiş olduğuna şaşmaktaydı. Fakat şaşmak için artık çok geç kalmıştı. Adam o ismi bir anda kendisini şaşırtmak, nefretinin kabarmasını sağlayarak kör etmek için kullanmıştı, besbelli.

Ginelli, «İşte!» diyerek döndüğünde bir elinde silah, diğeriyle ise kavanoz vardı.

Kızın gözleri yeniden büyüdü, ağız açıp nefes alınca göğsü kabardı.

«Bağırabilirsin, ama çıkartacağın son ses olacağına seni temin ederim, Gina.»

Bir an için kızın bunu deneyeceğini sandı... ama Gina nefesini uzun bir iniltiyle koyuverdi.

«Bu domuz adına çalışan kimse sensin. Hans satte sig pa...»

«Benim dilimden konuş, orospu.»

Vuracak gibi elini de kaldırmıştı.

«Bana orospu diyemezsin. Bana kimse orospu diyemez,» derken güçlü elleri kasılarak pençe şekline girdi.

«Sen benim arkadaşım William'a domuz dersin ben de sana, annene orospu, babana da kış yalayıcı tuvalet köpeği derim.»

Kızın dudakları hırlar gibi gerildi. Bu hareket Gi-nelli'nin gülmesine neden oldu. Gülmesindeki herhangi bir şey kızı duraksattı. Tam olarak korkmuş gibi görünmüyordu, —Ginelli Billy'ye sonradan kızın içinde korku olup olmadığından emin olamadığı söyleyecekti—, ama kızın sıcak öfkesinden yüzeye çıkan
300

bir şey, kiminle tartıştığına ilişkin bir duygu vardı.

Ginelli, «Ne sanıyorsun, oyun mu bu?» diye sordu. «Evlî ve çocuk sahibi birini büyülemek bir oyun mu sence? Onun o kadını, anneanneni kasıtlı olarak mı ezdiğini sanıyorsun? Bir anlaşması mı vardı, Mafia anneanneni öldürmek için onunla bir anlaşma mı imzaladı sanıyorsun? Bok!»

Kız öfke ve nefretle ağlamaya başlamıştı artık. «Karısıyla oynaşmaktaydı o caddeye fırladığında. Onlar da onu ... han tog in pojken.. akladılar, ama biz cezasını kendimiz verdik. Sen de sıradasın, domuzların arkadaşı. Ne olursa olsun...»

Kavanozun kapağını başparmağıyla attı. Kızın gözleri kavanoza takıldı o anda. Tam Ginelli'nin istediği şeydi bu. «Asit, orospu,» diyerek kavanozun içindekini kızın yüzüne fırlattı. «Bak bakalım, gözlerin kör olunca sapanınla kaç kişi daha vurabileceksin.»

Geç de olsa kız tiz bir çığlık atarak ellerini yüzüne kapattı. Yere düştü. Ginelli ayağıyla onun boynuna bastırdı.

«Bağırırsan seni öldürürüm. Seni ve buraya koşarak gelecek ilk üç kişiyi vururum.» Ayağını çekti. «Yüzüne attığım Pepsi Cola'ydı.»

Kız ayağa kalktı, ayrıık parmakları arasından Gi-nelli'ye bakışından, adam onun suratına atılanın asit olmadığını zaten bildiğini sezdi. Yüzünün yanmasına karşın ilk başta anlamıştı bunu. Bir an içinde kızın hayalarına saldıracakını, üstüne atlayacağını da algıladı. Kız ona saldırdığında hemen yana kaçarak yandan bir tekme attı. Kız başının arkasını açık şoför kapısının kenarına çarparak bir çatırdıyla, kusursuz yanağında kanlar, yere düştü. Ginelli onun şuurunu kaybettiğinden emin üstüne eğilince yılan gibi tısladı kız. Bir eliyle adamın alnında derin bir yara açarken di-

geriyle de dik yakalı kazağın koluna tırmık atarak kanlar akmasına neden oldu. Ginelli bağırarak kızı yere itti. Tabancasını kızın burnuna tutarak, «Vurayım mı? İster misin? Yüzümü mahvettin, bunun için vurabilirim seni,» diye hırladı dişlerinin arasından.

Kız, gözleri ölüm kadar karamış, sessizce yerde yatmayı sürdürdü.

«Sen olsan yapardın. Sadece sen yalnız olsan bana yeniden saldırdın. Ama bu onu, ihtiyarı öldürmek gibi bir şey olurdu, değil mi?»

Kız cevap vermedi, fakat kara gözlerinde sanki bir ışık yanıp sönmüştü.

«Suratına attığım gerçekten asit olsaydı onun ne hale gelebileceğini düşün. Düşün ki senin yerine aşağıdaki pij amali çocukların suratına asit atardım o ne olurdu. Bunu yapabiliydim, orospu. Yüzüme bak ve bunu gerçekten yapabilecek bir kimse olduğuma inan.»

Nihayet kızın yüzünde karmaşa ve başkasının hesabına korktuğunu belli eden bir duygu uyandı.

Ginelli, «O da seni büyüledi,» dedi. «Laneti de bendim.»

«O domuzun büyüsünü s...m.» diye fısıldayarak yüzündeki kanı eliyle sildi.

Sanki kız hiç laf etmemişçesine sürdürdü Ginelli.

«Bana kimsenin canını yakmamamı söyledi. Ben de uydum. Ama bu gece son. Senin o moruk bunu kaç kere yaptı bilemem ama bu kez büyüü bozacak. Bunu ona sen söyleyeceksin. Ona bunu son kere istediğimi söyle. İşte. Al bunu.»

Kızın eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Üstüne New York'taki emniyetli telefon kulübesinin numarasını yazmıştı.

«Bu gece tam on ikide bu numarayı arayacaksın

302

ve ihtiyarın cevabını bildireceksin. Eğer benden bir şey öğrenmek istersen bu numarayı iki saat sonra tekrar ararsın. O zaman bir mesajım olursa öğrenebilirsin. O kadar. O veya bu şekilde bu kapı kapanacak. Sabah saat ikiden sonra o numarada kimse senin karşına çıkamaz.»

«Büyüyü asla bozmaz.»

«Belki de, dün gece erkek kardeşin de aynı şeyi söyledi. Fakat bu seni ilgilendirmez. Sen sadece benim dediklerimi eksiksiz anlat ona, sonra o kendi karar versin ne yapacağına. Ama öylesine anlat ki, hayır derse, önce senin, ardından da o iki çocuğun gideceğine emin olsun. Sırayla herkesi temizlerim. Söyle ona bunu. Şimdi arabaya bin.»

«Hayır.»

Ginelli gözlerini devirerek. «Akıllanacak mısın?» diye sordu. «Ardıma bir düzine polis takılmadan güvenle buradan gitmek istiyorum. Eğer seni öldürmek isteseydim mesajımı seninle yollamaya kalkar mıydım?»

Kız ayağa kalktı. Yalpalamasına karşın başarmıştı. Direksiyonun ardından yan tarafa kayd.

Ginelli, «Yetmez,» diyerek alnındaki kanı sildi ve elini kıza gösterdi. «Bunu yaptıktan sonra ilk buluşmasındaki süslü kızlar gibi kapıya iyice yapışacaksın.»

Kız kapıya iyice yaklaştı.

«İyi.» Kendisi de girdi arabaya. «Şimdi orada öylece otur.»

Finson Caddesi'nde geri geri giderken Buick'in lastikleri nemli çayırdaki kaydı biraz. Farları yakmamıştı henüz. Silahlı eliyle direksiyonu kavradığında kızın hareket etmesiyle Colt'u gene ona doğrulttu.

«Hata. Kıpırdama. Asla hareket etme, anlıyor musun?»

«Anladım.»

303

«iyi.»

Geldiği yolu geri geri dönerken silahı hep kıza doğru tuttu.

Gina, «Hep böyle olur,» diye yakındı. «Birazcık adalet için bile daha çoğunu ödememiz istenir. O Hal-leck domuzu senin arkadaşın mı?»

«Sana onun için böyle söylememeni bildirmiştim. O bir domuz değil.»

«Bizi lanetledi o,» derken sesinde şaşkın bir hor görme de belirgindi. «Ona söyle, bayım, Tanrı bizi ondan veya onun soyundan çok daha önce lanetledi.»

«Boş ver, bebek.»

Kız sustu.

Frank Spurton'un yatmakta olduğu yere gelmeden iki yüz metre kadar önce Ginelli arabayı durdurdu.

«Tamam, bu kadar uzaklık yeter. Dışarı çık.»

«Tabii.» O anlaşılmaz gözlerini bir süre karşısındakine dikti. «Ama bilmeniz gereken tek bir şey var bavım. Bir gün yollarımız tekrar çakışacak ve ben sizi öldüreceğim.»

«Hayır, öldürmeyeceksin. Çünkü bu geceden hayatını bana borçlusun. Eğer bu da sana yetmezse, minnetsiz orospu, dün geceden de erkek kardeşininkini de buna ekleyebilirsin. Konuşuyorsun ama hâlâ neler olduğundan haberin yok. Buna bir son vermezseniz niçin asla huzurlu olamayacağınızı anlamıyorsunuz. Beline ip bağlasan uçurtma diye uçurabileceğin bir arkadaşım var. Senin neyin var? Söyleyeyim. Senin de bu arkadaşşıma büyü yapıp gecenin içine sırtlan gibi dalan burnu çürük ihtiyarın var.»

Kız artık ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları yanaklarından sel gibi akmaktaydı.

Anlaşılamayacak kadar boğuk bir sesle, «Tanrının sizden yana mı olduğunu söylüyorsunuz?» diye sordu.

«Öyle mi duydum? Böyle bir günah için cehennemde yanmanız gerek. Bizler birer sırtlan mıyız? Eğer öyle ise bunu o arkadaşınız gibi insanlara borçluyuz. Bü-yük-büyükbabam büyü olmadığını, yalnızca kadın ve erkeklerin ruhunu yansıtan aynalar olduğunu söyler.»

«Çık dışarı. Biz birbirimizle konuşamayız, birbirimizi dinleyemeyiz bile.»

«Bu doğru işte.»

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Ginelli hareket ettiğinde arkasından bağırmaktaydı: «Arkadaşın bir domuz ve sıksa ölecek!»

Ginelli «Ama öyle olduğunu sanmıyorum,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

Ginelli saatine baktı. Üçü geçmekteydi. «Arabada anlatırım. Saat yedide bir randevun var.»

Billy iğne gibi batan korkuyu yeniden duydu.

«Onunla mı?»

«Evet, haydi gidelim.»

Billy ayağa kalktığı anda gene çarpıntısı tuttu, en uzununu bu kez.

Gözlerini kapayarak göğsünü tuttu.

Ginelli ona yapışıp «William, iyi misin?» diye sordu heyecanla.

Aynada Ginelli'nin tutmakta olduğu elbiseleri üstünden dökülen bir korkuluk gördü. Çarpıntı, yerini ihtiyar adama ve de ... Heidi'ye karşı duyduğu öfkeye bıraktı.

«İyiyim. Nereye gidiyoruz?»

«Bangor'a.»

F.: 20

305

BÖLÜM 23: Tarnskript

Nova'yı aldılar. Araba gerçekten Ginelli'nin dediği gibi inek gübresi kokmaktaydı ve Kuzeydoğu Limanı ile Bangor arasındaki yolları koca lokmalarla yutmaktaydı. Saat dörde doğru durarak büyük bir sepet dolusu istiridyeye satm aldılar. Arabayı yol kenarında bir piknik yerine park ederek istiridyeleri altı kutu birayla paylaşıp yediler. Piknik masalarında oturmakta olan üç dört aile, Billy Halleck'e bir baktıktan sonra yerlerinden kalkarak en uzaktaki masalara yerleşti.

Yemek sırasında Ginelli öyküsünü bitirdi. Çok sürmedi sonu anlatması.

«Dün gece saat on birde John Tree'nin odasmday-dım,» dedi. «Daha önce de varabilirdim oraya ama peşime kimsenin takılmamış olduğundan emin olabilmek için ara sokaklarda gezindim, orada burada dönenip durdum.»

«Odaya girdikten sonra New York'a telefon edip, kıza verdiğim telefon kulübesine bir adam yolladım. Adama yanma bir kayıt cihazı almasını söyledim. Hani şu telefonla röportaj yapanların kullandıkları cinsten bir şey. Anlarsın ya William, konuşmanın kulaktan kulağa aktarılmasını istemiyordum. Kız kapatır kapatmaz elindeki teyple beni aramasını söyledim adama.»

307

«O arada kızın bende açtığı yaraları temizleyip, mikroplan öldürücü sıvılar sürdüm. Kuduz falan geçtiğini söylemek istemem ama kız o denli nefret doluydu ki, anlarsın işte.»

Billy, «Biliyorum,» diyerek aklından gerçekten biliyorum. Çünkü bu yolla ben de kazanıyorum, ben de öfke ve nefret sayesinde ilerleyebiliyorum, diye geçirdi.

Telefon gece saat on ikiyi çeyrek geçe çaldı. Gi-nelli gözlerini kapatıp, sol elini alınına bastırarak, yapmış olduğu telefon görüşmesinin bir suretini canlı olarak Billy'ye aktardı.

Ginelli'nin adamı: Alo.

Gina Lemke: Bu gece gördüğüm adam için mi çalışıyorsun?

Ginelli'nin adamı: Evet, öyle denebilir.

Gina Lemke: Ona büyük-büyükbabamın şöyle dediğini söyle...

Ginelli'nin adamı: Telefona bir kayıt cihazı yerleştirildi, yani söyledikleriniz banta alınmakta. Bantı sözünü etmiş olduğunuz adama dinleteceğim. Böylelikle...

Gina Lemke: Bunu yapabilir misin?

Ginelli'nin adamı: Evet. Şimdi onunla konuşuyorsunuz - sayılır.

Gina: Pekâlâ. Büyük-büyükbabam büyüğü bozacağını söyledi. Ona deli olduğunu, hata yapmakta olduğunu söyledim ama sözünden dönmez. Bana daha çok acı, daha çok vuruşma olacağını söyledi, kendi insanlarına karşı... büyüğü bozacak. Ama Halleck'le buluşması gerek. Yoksa bozamaz. Yarın akşam saat yedide büyük-büyükbabam Bangor'da olacak. Orada iki cadde Union'la Hammond arasında, bir park var. Orada bir bankta oturacak. Yalnız olacak. Kazandın, büyük adam, kazandın mi hela po klokan. Domuz arkadaşını, bu gece saat yedide Fairmont Park Bangor'a getir.

308

Ginelli'nin adamı: Hepsi bu mu?

Gina: Evet, ayrıca ona penisinin kararıp düşeceğini umduğumu da söyle.

Ginelli'nin adamı: Kendin söylüyorsun ya, abla. Ama kime söylediğini bilsen vazgeçerdin,

Gina: Senin de ağzına sığım.

Ginelli'nin adamı: Saat ikide burayı arayıp cevap olup olmadığına bak.

Gina: Arayacağım.

«Telefonu kapattı» dedi. Boş istiridye kabuklarını bir çöp kutusuna atıp döndükten sonra acımasız bir ses tonuyla ekledi:

«Arkadaşım kızın sesinin konuşma boyunca ağlar gibi bir tonda olduğunu söyledi.»

Billy, «Güzel İsa,» diye mırıldandı.

«Neyse, ben de sesimi banda aldırıp, saat ikide kıza dinletmesini söyledim. Şöyle bir şey söyledim ban-ta: 'Merhaba Gina, ben özel ajan Stoner. Mesajını aldım. Start verilmiş gibi bir şey. Arkadaşım William bu akşam saat yedide parka gelecek. Yalnız olacak ama ben de gözleyeceğim. Senin insanların da gözetlemede olacaklar sanırım. Harika. Bırak iki taraf da gözetlemede bulunsun ve ikisinin arasındaki meseleye bulaşmasın. Eğer arkadaşına bir şey olursa çok pahalı ödeyeceksin.»

«Bu kadar mı?»

«Evet, bu kadar.»

«Moruk çöktü.»

«Sanırım, gerçekten çöktü.» Ginelli bir an çok ciddi bir yüzle Billy'ye baktı. «Fakat bu bir tuzak da olabilir. Belki de benden öc almak için, seni gözlerimin önünde öldürmeye ve sonradan başlarına geleceklere göğüs germeye karar vermiş olabilirler.»

«Her yolla öldürmekteler beni.»

309

«Belki de kız bunu tek basma yapmayı göze alır. O kız deli, William. Ve delilerin ne yapacağını kestiremez insan.»

Billy aynı ciddiyetle arkadaşına baktı. «Yo, hayır, ama gene seçme olanağım çok az, değil mi?»

«Hayır... Sanırım hiç yok. Hazır mısın?»

Billy karşıdan kendisini gözleyen insanlara baktıktan sonra başını salladı. Çok uzun zamandır hazırды zaten.

Arabaya yaklaşırken sordu: «Richard, bunun bir kısmını benim için mi yapıyorsun, gerçekten?»

Ginelli durdu, ona baktı ve birazcık gülümsedi. Bulanıktı bu gülümseyiş... Ama gözlerinin delice parıltısı Billy'nin gözlerini aldı. Bakışlarını başka yöne çevirmesi gerekti.

«Fark eder mi William?»

310

BÖLÜM 24:

Purpurfargade Ansiktet

Akşamüstü Bangor'a varmışlardı. Ginelli arabayı bir benzin istasyonuna çekerek depoyu doldurttu ve oradaki adamdan gideceği yön hakkında bilgi aldı. Billy bu arada bunalım içinde yan koltukta oturmaktaydı. Geri gelen arkadaşı ona kaygıyla baktı.

«İyi misin William?»

«Bilemiyorum.» Ardından durumunu yeniden değerlendirerek, «Hayır.»

«Gene tik-takm mı tuttu?»

«Evet.» Ginelli'nin gece yarısı yolladığı doktorun sözleri geldi aklına... potasyum, elektrolitler.. Karen Carpenter'in ölüm nedeni. «Potasyumlu bir şeyler yemeliyim. Ananas, muz veya portakal gibi.» Kalbi bir anda düzensiz bir galopa kalktı. Geri yaslanıp gözlerini kapatarak ölüp ölmeyeceğini düşündü. Sonunda gümbürtü biraz dindi.

«Koca bir torba portakal.»

Karşıda bir market vardı. Ginelli oraya yönelirken «Hemen dönerim.» dedi.

«Tabii» diyerek Billy arabadan inerken hafif bir

311

baygınlığa girdi. Rüya görmekteydi. Gagası çürümekte olan bir akbaba Fairview'daki evinin penceresinin önünden uçup içerisini gözlemekteydi. Evin içinde birileri haykırmaya başladı. Ardından biri kendisini kabaca sarsmaya başladı. Billy «Ha?» diyerek ayıldı.

Ginelli arkasına yaslanarak derin bir iç çekti.

«Aman William, beni böyle şeylerle korkutma.»

«Sen neden bahsediyorsun?»

«Öldün sandım be. Al.» Bir koca file portakalı Billy' nin kucağına bıraktı. Billy fileyi artık örümcek bacağına dönmüş incecik parmaklarıyla yırtmaya çabaladı, ama sonuç başarısızdı. Ginelli çakısıyla torbayı açarak bir portakal çıkarttı ve dörde böldü. Billy ilk portakalı sağlığı için gerekli olduğuna inananların zorlanmasıyla yedi, ardından haftalardır ilk kez olarak şevkle atıştırmaya başladı. Bir süre sonra kendisine oyun oynayan kalbi de yavaşladı... gerçekte beyninin bir oyunu bile olabilirdi bunlar. Birinci portakalı bitirdikten sonra ikincisini kesmek için Ginelli'nin çakısını istedi.

«Daha iyi misin?» .

«Evet, çok daha iyi. Parka ne zaman varırız?»

Ginelli kaldırımın kenarına yanaştığında Billy Union Caddesi'yle Batı Broadway'in kesiştiği köşeye gelmiş olduklarını gördü, ağaçlar yaz melteminde olanca yapraklarını hışırtıyla mırıldandırmaktaydılar. Nokta ve gölgeler tembelce dans etmekteydiler caddede.

Ginelli, basitçe «Geldik» deyince, Billy ensesinden aşağı buz gibi bir parmağın değerek geçtiğini sandı. «Üstelik dilediğim kadar yakma da. Seni aşağıda da bırakabilirdim, ama buraya gelene değin bütün bakışları üstünde toplardın.»

«Evet, çocuklar korkudan kusar, hamileler de çocuk düşürürdü.»

«Zaten nasılsa yürüyemezdin bunca yolu. Park bu

312

tepenin hemen altında. Gölgede bir bank bul ve bek le.»

«Sen nerede olacaksın?»

Ginelli, «Buralarda bir yerde,» diyerek gülümsedi. «Seni ve kızı gözleyeceğim. Eğer ben onu görmeden beni fark ederse gömlek bile değiştirmeye ihtiyacım kalmaz, anladın mı?»

«Evet.»

«Gözümü üstünden ayırmayacağım.»

Billy, «Teşekkür ederim,» dedi. Ancak bunu ne denli inanarak içtenlikle söylediğinden emin değildi.

Ginelli'ye minnet duymakla birlikte, şu anda karısı ve Houston'a karşı hissettiği nefrete benzer karmaşık duygular içindeydi.

«Por nada.» diyerek omuz silkti Ginelli. Koltuğun üzerinden uzanarak Billy'ye sarıldı ve onu iki yanağından öptü.

«Moruk piçin karşısında güçlü ol, William.»

Billy, «Olacağım,» diyerek arabadan indi, gülümse-mekteydi bir yandan.

Eski püskü Nova uzaklaştı. Billy arabanın mahallenin köşesinden gözden yitmesini izledi ve elindeki portakal filesini sallayarak tepeden aşağı inmeye başladı.

Yarı yolda, kaldırımın köşesinden aniden dönerek Cowan'larm tel parmaklıklarından atlayarak arka bahçelerinden koşup geçen küçük oğlanı neredeyse fark etmedi bile. Ama o çocuk o gece yarısı kâbuslarla uyanıp, koşarak gelen annesine rüyasında gördüğü saçları kurukafasında uçuşarak dalgalanan titrek korkuluğun kendisine portakal yedirmeye çalışmasını anlatacaktı. Bana ölene kadar portakal yedirmeye çalıştı! Ölene değin portakal yememi istedi. Ölene kadar yememi!» diye bas bas bağıracaktı.

313

Park serin, geniş, derin ve yeşildi. Bir kenarda çocuklar kaydırdan aşağı kahkahalarla kaymaktaydılar. Diğer tarafta kızlar oğlanlara karşı yakar top oynamaktaydılar. Arada yürüyen, uçurtma uçuran, frizbi fırlatan, çips atıştıran, Kola içen ve dondurma yalayan bir yığın insan vardı.

Tipik bir yirminci yüzyılın son yarısında yaşanmakta olan Amerikan yaz ortası coşkunluğu, Billy bir an buna karşı kanının ısındığını, bu insanlara doğru çekildiğini sandı. İçinden bir ses tüm bunlar çingenelerin ortalarında dolaşmamasından deyince ürperdi. Ürperti o denli yoğundu ki kollarındaki tüyler diken diken olunca kollarını kuru göğsünde kavuşturdu. Çingenelerimiz olmalıydı, değil mi? YDÖ çıkartmaları paslı tamponlarına yapıştırılmış steysinwagonlar, yanları resimle süslü karavanlar, vanlar, sonra löbutlarıyla Samuel ve sapanlı Gina. Ondan sonra koşu koşu gelirler. Hep gösterileri izlemeye, sapanı denemeye, geleceğini öğrenmeye, bir koku almaya, bir kızı yatağa atmaya —veya bunun en azından hayalini kurmaya — köpeklerin birbirlerini parçalamalarını izlemeye koşu koşu gelirler. Hep koşarak gelirler. Gariplikleri görmek için koşarlar. Tabii ki çingeneler de olacak, onlara ihtiyacımız var. Eğer arada bir kentten kovman gereken insanlar olmazsa oranın sadece sana ait olduğunu nasıl anlayabilirsin? Neyse, yakında görürsün onları doğru mu?

«Doğru,» diyerek bir sıraya oturdu. Bacakları aniden güçsüz bir titreme tutturdular. Torbadan bir portakal alarak zorlukla kabuğunu soydu. Fakat iştahı gene azalmış olduğundan çok azını yiyebildi.

Oturmakta olduğu bank diğerlerinden oldukça uzakta olduğundan fazla ilgi çektiğini sanmıyordu, uzak-314

tan olsa olsa akşamüstü havası almakta olan çok zayıf bir ihtiyara benzetilebilirdi.

Otururken gölgenin önce ayakkabılarını, sonra dizelerini ve nihayet kucağını kaplaması garip bir yok olma duygusu uyandırdı içinde. Bu, ikinci gölgesinden daha yoğun bir değersizlik ve yarırsızlık duygusu. Olaylar çok uzamıştı ve artık hiçbir şeyi geri getirme olanağı yoktu. Ruhsal enerjisi kısıntısız Ginelli bile olanları değiştiremezdi. Bozabilir, daha da kötü yapabiliirdi her şeyi.

Keşke., diye düşünmeye başladığı anda, ne olursa olsun bozuk bir radyo yayınına düğmeyi çevirip kapatır gibi olaylardan kaçmaması gerektiğini savundu. Yeniden uyukladı. Fairview'da, Yaşayan Ölüler Kenti Fairview'daydı. Açlıktan öldükleri belli vücutlar etrafa yayılmıştı. Birisi omzunu sertçe gagaladı. Hayır!

Pik! pik!

Hayır.

Ama kurtulamıyordu gagalanmaktan. Tabii onun gagası çürük akbaba olduğunu biliyordu, ama dönerse gözlerinin de gagalanacağından korktuğundan arkasına bakamıyordu. Fakat;

(piki)

üsteledi ve

!pik! pik!

yavaşça aynı anda uyanarak da başım çevirdi...

... gerçekten şaşırmadan Taduz Lemke'nin bankta, yanında oturmakta olduğunu gördü.

«Uyan, kentli beyaz adam,» derken bir yandan da eğri ve nikotinden sararmış parmaklarıyla Halleck'in koluna dokunmaktaydı. «Senin rüyaların kötüdür, nefe-sindeki kokudan seziyorum bunu.»

315

Billy, boğuk bir sesle «Uyandım.» dedi.

Lemke ilgiyle «Gerçekten mi?» diye sordu. • «Evet.»

İhtiyar, adamın üstünde çift sıra düğmeli gri serj bir takım vardı. Ayaklarında da yüksek ökçeli siyah ayakkabılar. Kafasındaki azıcık saçlar ortadan ayrılarak alından geriye taranmıştı; onlar da ayakkabıları gibi pırl pırl parlamaktaydı. Kulaklarından birinde altın bir halka takılıydı.

Billy çürüğün genişlemiş ve daha da kararmış olduğunu gördü. Burnundan arta kalan harabeden koyu yarıklar, özellikle sol yanağına doğru yayılmıştı.

«Kanser,» dedi. Kara parlak kuşunkini andıran gözlerini Halleck'ten hiç ayırmıyordu. «Beğendin mi? Seni mutlu etti mi?»

«Mutlu» derken sesi «motlo» gibi çıkmıştı.

«Hayır.» Billy görmüş olduğu rüyanın kırıntılarından kurtulmak, kendisini gerçek hayata kancalamak için çabalamaktaydı.

«Hayır, tabii ki etmedi.»

«Yalan söyleme. Buna gerek yok, seni mutlu etti, tabii ki mutlu etti.»

«Hiçbiri beni mutlandıramaz, artık her şeyden bezdim. İnan.»

«Kentli beyaz adamın söylediği hiçbir şeye inanmam,» derken gizli bir bilgelik akıyordu sesinden.

«Ama sen hastasın, evet. Sen nastan farsktan - sıskalıktan ölmek üzeresin. Sana bir şey getirdim,» seni iyileştirecek, şişmanlamayı sağlayacak.» Dudakları gizli bir gülümsemeyle ayrılınca dişlerinden arta kalan kara pütürler ortaya çıktı. «Ama eğer sadece başka birisi bunu yerse.»

Billy, Lemke'nin kucağında duran şeye bakarak onun kendisine hiç de yabancı gelmeyen, alüminyum
316

kalıpta bir pasta olduğunu anladı. Beyninin içinden kendi düşünün kansımın düşünene, ben şişmanlamak istemiyorum, sıska kalmaya karar verdim, al pastayı sen ye. demesi canlandı.

«Korkmuş görünüyorsun. Korkmak için artık çok geç, kentli beyaz adam.»

Lemke cebinden bir çakı çıkartarak alüminyum kapağı yaşlılığın verdiği temkin ve ağırlılıkla açtı. Çakının ucu Ginelli'ninkinden daha kısa olmakla daha keskin görünmekteydi.

İhtiyar adam çakısını pastaya sokarak üç santimlik bir yarık çizdi. Çakıyı geri çektiğinde yarığın içine çakıdan kırmızı damlacıklar aktı. Adam çakısını koyu bir iz bırakarak ceketinin kolunda temizledi, kapattı ve cebine koydu. Parmaklarını kalıbın iki yanına takarak yavaşça iki yana çekti. Yarık genişleyince pastanın içinde koyu renkli sıvı içinde yüzüşen kara bir şeyler, belki de böğürtlenler, görüldü. Parmaklarını gevşetince yarık da kapandı. Yeniden kasti parmaklarını, yarık açıldı. Böylece konuşurken bir yandan da yarığı açıp kapatmayı sürdürdü. Billy gözlerini yarıktan ayıramamaktaydı.

«Demek kendini, bunun bir... ne diyordun., alın yazısı olduğuna inandırırdın. Susanna'ma olanların artık senin suçun olmadığına, benim, kendisinin veya Tann'ın suçu olduğuna inandın. Kendi kendine bunun cezasını çekmenin senden istenemeyeceğini düşünüyorsun, ortada bir kusur yok diyorsun. Kendi kendine söylüyor, söylüyorsun. Ama kader diye bir şey yoktur, kentli beyaz adam. Herkes cezasını çeker, hatta yapmadığı şeyler için bile ceza çeker. Kader yoktur.»

Lemke bir süre için derin bir suskunluğa daldı. Kalıbı tutan parmakları gerildi açıldı, gerildi açıldı, pastadaki yarık da esnedi, kapandı.

317

«Sen ve arkadaşların kendinizde kabahat bulamayacağınız için cezayı ben verdim. Cezamı bir işaret gibi sana yapıştırdım. Öldürdüğün sevgili kızım, onun anası ve çocukları için yaptım bunu. Ardından arkadaşın geldi. Köpekleri zehirledi, gece kurşun yağdırdı, kadınlarımızı elledi, çocukların yüzüne asit atmakla tehdit etti. Boz büyüü, diyor, boz, boz boz. Sonunda tamam dedim, podol enkelt ederse, buradan çekip giderse, bozarım. Yaptıklarından dolayı değil, yapacaklarından korkarım, deli o, asla durmayacak. 'Galina'm bile asla durmayacağını gözlerinden anlamış. 'Biz de asla durmayacağız' diyor. Ben de 'duracağız' dedim. Çünkü durmazsak biz de kentli beyaz adamın arkadaşı kadar deli oluruz. Durmazsak, kentli beyaz adamın dediğini, Tan-n'mn ödettireceğini, bunun kader olduğunu düşünmemiz gerekecek.»

Gerildi, gevşedi, açıldı kapandı.

«'Boz büyüü' diyor. En azından 'yok et. Ortadan kaldır' demiyor. Çünkü büyü bir anlamda bebek gibidir.»

Yaşlı, kara parmaklar çekti, yarık açıldı.

«Kimse bu işlerden anlamaz. Ben biraz anlıyorum. Siz 'büyü' diyorsunuz ama Rom'cası daha iyidir. Dinle: Purpurfargade ansiktet. Ne olduğunu biliyor musun?»

Billy, değişin karanlık bir yapısı olduğunu düşünerek yavaşça başını salladı.

«'Gece çiçeklerinin çocuğu' gibi bir anlamı vardır. Varsel, çok küçükken perilerin değiştirdiğine inanılan bir bebek almak gibi bir şey. Çingeneler, varselin hep gece açan zambak veya yaban yasemini altında bulunduğunu söylerler. Bu değiş daha iyidir çünkü 'büyü' elle tutulan, gözle görülen bir şeydir. Sana yapılan ise elle tutulan bir şey değil, yaşayan bir şeydir.»

318

Billy, «Evet,» dedi. «İçten bir şey değil mi? Beni içten kemiriyor?»

Lemke «İçten? Dıştan?» diyerek omuzlarını silktilti. «Her yerden. Bu şeyi, purpurfargade ansikteti bir çocuk gibi dünyaya getirdin. Ama bir çocuktan çok daha hızlı gelişir ve görmediğin için de öldüremezsin, yalnızca etkilerini görebilirsin.»

Parmaklar gevşeyince yarık kapandı. Koyu renkli bir derecik pastanın yumuşak kıvrımlarında yayıldı.

«Bu büyüye sen... dekent felt o gar d da borg bir baba gibisin. Hâlâ ondan kurtulmak istiyor musun?»

Billy onayladı.

«Hâlâ büyüye inanıyor musun?»

Sesi, «Evet» derken hırıltıdan farksızdı.

Çürümüş burunlu ihtiyar çingene gülümsedi. Sol yanağındaki koyu renkli çizgiler derinleşti, dalgalandı. Park neredeyse boşalmıştı artık. Güneş ufka yaklaşmaktaydı. Gölgele ikisini de kaplamıştı artık. Aniden çakı açık bir şekilde Lemke'nin elinde belirdi.

Billy rüyada gibi beni bıçaklayacak, diye düşündü, beni bıçaklayıp, pastası koltuğunun altında kaçacak.

Lemke «Elindeki sargıyı çöz,» dedi.

Billy eline baktı.

«Evet... kızın vurduğu yeri.»

Billy esnek bandajı kopçalarını çıkartarak yavaş hareketlerle çözdü. Bandajın altında kalmış olan eli beyaz, balık eti gibiydi. Buna karşılık yaranın çevresi kopkoyu, karaciğer rengindeydi. Billy pastanın içindeki şeyle aynı renkte diye geçirdi aklından. Böğürtlen mi neyse, onlarla aynı. Ve kalıbın kenarları çekilince yara yuvarlak halinden çıktı. Yarık gibi diye düşündü Billy aynı anda pastaya da bakarak. Lemke çakıyı Billy'ye verdi.

Çakıyı kurar, siyanür veya fare zehirine bulaştır-
319

madığını nereden bilebilirim? Sormayı düşündü, ardından vazgeçti. Nedeni Ginelli'ydi. Ginelli ve Kentli Beyaz Adamın Büyüsü.

Çakının tahtadan oyulmuş sapı eline tam uymuştu.

aPurpurfargade ansiktet'ten kurtulmak istiyorsan, onu önce bu pastaya ver... sonra da bu büyü-çocuklu pastayı başka birine verirsin. Ama çabuk olması gerek, yoksa iki misli sana geri gelir. Anladın mı?»
«Evet.»

«İstiyorsan yap o zaman.» Lemke parmaklarını gerince pastadaki yarık da genişleyiverdi.

Billy bir an duraksadı, fakat kızının yüzü gözünün önüne geldi. Elinde grubun renkli pon-ponları omuzunun üstünden gülererek bakarkenki hali bir anda fotoğraf gibi canlanıverdi gözlerinin önünde.

Kader konusunda yanılıyorsun, ihtiyar adam. Benim kaderim Linda için Heidi. Kızım için karım. Kaderim bu.

Taduz Lemke'nin çakısını elindeki yaraya soktu. Kabuk kolaylıkla kırıldı. Kan pastadaki yarığa damlamaya başladı. O anda Lemke'nin gözlerini beyaz suratından ayırmadan Romca bir şeyler mırıldandığını ancak fark edebildi.

Bili çakıyı yaranın içinde, eski yuvarlaklığını kazandıracak bir şekilde çevirdi. Artık kan daha hızlı akmaya başlamıştı. Hiç acı duymamaktaydı.

«Enkelt! Yeter.»

Lemke çakıyı elinden aldı. Billy bir anda tüm gücünün kesildiğini fark etti. Bitkin, bomboş, midesi bulanarak oturduğu bankta ardına yaslandı. Çöktü. Bir kadının da doğumdan sonra kendini böyle hissedeceğini aklından geçirdi. Sonra eline bakarak kanamanın durmuş olduğunu gördü.

Hayır - bu imkânsız.

320

Lemke'nin kucağında duran pastaya bakınca başka bir olanaksızın gerçekleştiğini, hem de bu kez gözlerinin önünde gerçekleştiğini gördü. İhtiyarın parmakları gevşeyince yarık kapanmıştı. Sadece iki buharlı nokta, eski yarığın tam ortasına gelen yerde zig-zag şeklinde bir izle kalmıştı.

Eline baktı ve ne kan, ne delik ve de ne açık yara olmadığını gördü. Yara, geride kalp ve hayat çizgilerini zig-zag kesen beyaz bir iz halinde kalmış, tamamen iyileşmişti.

Lemke, «Bu senin, kentli beyaz adam,» diyerek pastayı Billy'nin kucağına koydu. İlk tepkisi kucağına bırakılan koca bir örümceği itercesine pastayı kucağından atmaya düşünmek oldu. Pasta, alüminyum kabın içinden sanki bir canlıymışçasına nabız atışları yollamaktaydı.

Lemke ayağa kalkarak ona baktı.

«Şimdi kendini daha iyi mi hissediyorsun?»

Billy, kucağında tutmakta olduğu şeyin verdiği kötü histen başka, kendisini gerçekten daha iyi hissetmekte olduğunu algıladı. Güçsüzlüğü geçmiş, kalbi normal temposuna ulaşmıştı.

Çekinerek, «Biraz daha iyi,» dedi.

Lemke başını salladı.

«Artık kilo alacaksın. Ama bir veya iki hafta sonra gene zayıflamaya başlarsın. Bu sefer durdurulamaz da. Tabii pastayı yedirecek birini bulamazsan.»

«Evet.»

Lemke'nin gözlerinde kararsızlığın izi bile yoktu.

«Emin misin?»

Billy, «Evet, evet.» diye haykırdı.

«Senin için biraz üzülüyorum. Çok değil birazcık. Bir zamanlar Pokol6.ua, güçlü. Şimdi omuzların çöktü. Hiçbir şey senin suçun değil... nedenleri var. Arkadaş-

F.: 21

321

ların var.» Neşesizce gülümsedi. «Niçin kendi pastanı kendin yemiyorsun, kentli beyaz adam? Ölürsün fakat güçlü ölürsün.»

Billy, «Git buradan,» dedi. «Neden bahsettiğini anlamıyorum bile. Tek bildiğim işimizin bittiği.»

«Evet. İşimiz bitti.» Kısaca pastaya göz attıktan sonra bakışlarını yeniden Billy'ye yöneltti. «Dikkat et, pastayı yiyecek olanın senin için bir zamanlar değeri olmuş olması gerek,» diyerek uzaklaştı. Koşu yolunun yarısına geldiğinde arkasını döndü. Billy son kez adamın buruşuk, yüz yular öncesinden kalma eskimiş suratını gördü.

Taduz Lemke, «Kader yok, kentli beyaz adam,» dedi, «Asla.»
Dönüp yürüdü, gitti.

Billy bankta oturarak adamın gidişini izledi.

Taduz Lemke gecenin karanlığında gözden kaybolunca, gelmiş olduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Bir şey unutmış olduğunu fark ettiğinde banktan yirmi adım kadar uzaklaşmıştı. Ciddi bir yüzle oturmuş olduğu banka geri dönerek pastasını aldı. Hâlâ sıcak ve nabızı atar gibi olmasına karşın o anda daha az rahatsız oldu pastadan. İnsanın çaba gösterirse her şeye alışabileceğim düşündü.

Union Caddesi'ne doğru yürümeye başladı.

Ginelli'nin kendisi bırakmış olduğu yere yaklaşırken mavi Nova'nın kaldırımın kenarına park etmiş olduğunu gördü. Ancak o zaman lanetin gerçekten sona ermiş olduğuna inandı. O ana kadar kalbi hâlâ (yağlı bir şeye basan birisinininki. gibi) arada bir teklemede, güçsüzlüğünü belli etmekteydi ama şimdi — Lemke'nin de söylemiş olduğu gibi içindeki kör, garip bir çocuk

322

gibi yaşamakta olan şey, purpurfargade ansiktet bitmişti. Yok olmuştu artık.

Fakat elinde taşımakta olduğu pastanın yavaş yavaş nabız attığını hissediyordu, pastaya baktığında kabuğunun ritmlere uyarak hafifçe kabarıp indiğini fark etti. Ucuz alüminyum kapak da sıcaklığını korumaktaydı. Uyuyor diye düşünerek titredi. Kendisini elinde uyuyan bir şeytan taşıyan bir adam gibi hissetti.

Nova kaldırımın kenarında yüksek ard lastikleri yüzünden burnu aşağı basılmış bir halde beklemekteydi. Park ışıkları yanmaktaydı.

Yan kapıyı açıp içeri girerken, «Geçti artık,» dedi. «Geç...»

Ancak o anda Ginelli'nin arabada olmadığını fark etmişti. En azından geriye ondan çok bir şey kalmamış olduğunu. Karanlık yüzünden neredeyse Ginelli'nin kopmuş elinin üstüne oturacaktı. Nova'nın şoför koltuğunu kan içinde bırakmış, avucu metal bilyalarla dolu bir el...

BÖLÜM 25:61

Heidi'nin «Neredesin?» diye soran sesi kızgın, korkmuş ve yorgundu. Billy bu sese karşı artık içinde hiçbir duygu, sevecenlik hissetmediğine çok fazla şaşmadı.

«Önemli değil,» diye yanıtladı. «Eve dönüyorum.»

«Işığı gördü! Tanrım! Artık gördü ışığı. La Guar-dia'ya mı Kennedy'ye mi ineceksin? Seni alayım.»

«Arabayla geliyorum.» Durakladı. «Heidi, Mike Ho-uston'a telefon edip, res gestae konusunda fikir değiştirdiğini söylemeni istiyorum.»

«Ne? Ne konusunda?»

Fakat aniden değişen ses tonundan karısının onun neden bahsetmekte olduğunu çok iyi bilmekte olduğunu anladı. Sanki şeker çalarken yakalanan bir çocuğun inkâr etmesi gibi. Bir anda ona karşı duyduğu bütün iyi hisler kayboldu.

«Gıyabımda alman tutuklama emri. Veya vesayet altına alınmamı öngören, karar. Ardında olduğum işi bitirdim ve ikiniz nereye, Glassman'a mı, New Jersey Goat Gland'e mi veya Midwestern Akupunktur Merkezine mi, nereye isterseniz gelmeye hazırım. Ama Con-necticut'a gelir de polisler tarafından yakalanırsam çok pişman olursun, Heidi.»

325

Karısı ağlamaya başlamıştı.

«Senin için en iyi şeyi yapmaya çalıştık, Billy, bir gün anlayacaksın bunu.»

İçinden Lemke'nin söylediklerini yeniden duydu.

Hiçbir şey senin kabahatin değil., nedenler var... arkadaşların var.

Başını sallayarak bu düşünmeden kurtulmaya çalıştı ama tüyleri kollarından başlayarak ensesine kadar diken diken olmuştu bile.

«Sadece...» Bu kez de Ginelli'nin sesi onu rahat bırakmadı.

Sadece büyüğü boz. Boz onu. William Halleck öyle istiyor.

El. Koltuğun üstünde duran o el. Kırmızı taşlı, ru-bili o kalın altın halka. İkinci parmağa takılı. İkinci ve üçüncü eklemler arasında uzun parlak tüyler. Ginelli'nin eli.

Yutkundu. Bu hareketle birlikte gırtlığından boğuk bir ses yükseldi.

«Bu kararı geri al ve geçersiz kıl.»

«Pekala.» O anda savunmaya geçmişti. «Biz... yani ben sadece düşündüğümü yaptım. O denli sıskalaşmışım ve o denli saçma sapan konuşmaya başlamıştın ki...»

«Tamam.-»

«Sanki benden nefret eder gibi konuşuyorsun,» diyerek yeniden ağlamaya başladı.

«Aptallık etme,» demesi gerçek bir inkâr kadar inandırıcı çıkmadı. «Linda nerede? Evde mi?»

«Yok. Birkaç günlüğüne Rhoda'nın yanına gitti. Bu şeylerden... son olaylardan çok yıkıldı.»

Eminim diye içinden geçirdi. Daha önce de Rho-da'lara gitmiş, sonra da geri dönmüştü. Telefonda kızıyla konuştuğu için bilmekteydi. Şimdi gene oraya git-

326

misti, Heidi'nin ifadesinde bir şey sanki bu kez gitmenin Lin'in fikri olduğunu ima etmekteydi.

Yoksa senin ve iyi ihtiyar Mike Houston'un babasını deli ilan etmekte olduğunuz yolunda bir kanısı mı oldu, Heidi? Bu mu oldu? Ama gerçekte fark etmezdi. Tek önemli şey Linda'nın gitmiş olmasıydı. Kuzeydoğu Limanı'ndaki motel odasında, televizyonun üstüne koymuş olduğu pastaya kaydı gözleri. Yüzeyi hâlâ nefret dolu bir kalp gibi hafif hafif atmaktaydı. Kızının bu pis şeyin yanına bile yaklaşmamasıydı tek önemli şey. Tehlikeliydi o.

«Sorunlarımızı çözene değin orada kalması çok iyi olur,» dedi sonunda.

Hattın öbür ucunda Heidi hıçkırıklara boğulmuştu.

«Yanıyorsun. Sesin o kadar soğuk ki.»

«Isıtacağım. Emin ol.»

Bir süre karısının hıçkırıklarını bastırarak denetimini yeniden elde etmeye çalışmasını dinledi. Bu süre içinde ona karşı olumlu olumsuz hiçbir şey hissedemedi. Ginelli'nin kopuk elini koltuğun üstünde gördüğü anda içinde kabaran, kendisini bulut gibi saran dehşet hissi, bu gece için duymuş olduğu son güçlü duyuydu. Tabii bu manzaradan sonra geçirdiği gülme krizi dışında.

Heidi sonunda «Ne şekildesin?» diye sorabilirdi.

«Gelişme oldu. Altmış bire çıktım.»

Derince içini çektii. «Evden ayrıldığından bu yana üç kilo verdin demektir.»

«Dün sabah tartıldığımdan bu yana üç kilo aldım anlamına da gelir.»

«Billy,... bunları çözümleyebileceğimize inanmanı istiyorum, gerçekten halledebiliriz bunları. En önemli şey şu anda senin sağlığın, ondan sonra konuşabiliriz.»

327

Birisiyle... örneğin bir evlilik danışmanıyla konuşsak... Ben varım sen istersen. Bütün sorun... bizim... bizim...»

Tanrım. Gene zırlamaya başlayacak. Kendi aldırmaçlığının yanısıra bir şok ve neşe —çok hafif bir şekilde— hissetti. Ardından karısı çok anlamlı, eski Heidi ve Billy Halleck için çok anlamlı olacak— bir şey söyledi.

«Dilersen sigarayı da bırakırım.»

Billy TV'nin üstünde duran pastaya baktı. Kabuğun kalbi hâlâ atmaya sürdürmekteydi. Yukarı aşağı, yukarı aşağı. İhtiyar çingene yarığı açıldığında içinin ne denli koyu renkli olduğunu anımsadı. Görünen koyu yumrular insanların fiziksel acıları veya sadece böğürtlenler olabilirdi. Kendi kanının yaradan pastaya akmasını anımsadı. Ginelli'yi düşündü. Sıcaklık anı bir anda başladığı gibi bitti.

«Bırakmasan daha iyi. Sigarayı bırakırsan şişmanlarsın.»

Daha sonra, elleri ensesinde kavuşmuş bir halde, yapılı yatağında yatıp gözlerini karanlığa dikti. Saat sabaha karşı bire çeyrek var olmasına karşın kendisini hiç bu denli ayık hissetmemişti. Ginelli'nin kopuk elini şoför koltuğunda bulmasıyla karısına telefon etmesi arasında geçen süreyi ilk kez karanlıkta yatarken algılayabildi.

Karanlık odanın içinde bir ses vardı.

Hayır.

Ama vardı. Nefes alır gibi bir ses.

Hayır, hayal gücün seni yanıltmakta.

Hayal gücü değildi, Heidi'nin ruhuydu bu. Bazı şeylerin hayal gücü olmadığını bilebilecek haldeydi. Es-

328

kiden bunun farkında olmasa bile artık bitebiliyordu. Pastanın kabuğu hâlâ hareket halindeydi, sanki yaşayan bir etin üstündeki kabuk gibi kalkıp kalkıp inmekteydi ve William, Lemke'nin pastayı verişinden altı saat sonra onu eline alırsa hâlâ sıcaklığını korumakta olduğunu göreceğinden emindi.

Karanlığın içine doğru purpurfargade ansiktet diye mırıldandığında sesi sanki efsunlaşmış gibi çıktı.

İlk anda sadece bir el olarak görmüştü. Yarım saniye sonra onun Ginelli'nin kopartılmış eli olduğunu algıladığında çılgınlık atarak dehşet içinde kaldı. Korkuyla fırladığı anda sallanan el sanki kendisine comme ci, comme ça gibi bir hareket mi yapmıştı? O arada iki metal bilya avucundan yuvarlanarak koltuğun arkasına kaçtı.

Billy, yumruk yaptığı elini üst dudağına bastırarak haykırışına bastırdı. Gözleri yaşarmış, kalbi acıyla dolmuştu. Pastanın göğsünün sağ yanında atmaya çalıştığını hissetti. Nova'ya binip Ginelli'nin eliyle karşılaştığı anda neredeyse pastayı yere düşürüp yenilemez hale getirecekti. Havada yakalayıp tuttu. Göğsündeki çarpıntı durdu, nefesi düzeldi. Heidi'nin biraz sonra sesinde duyacağı soğukluk yavaş yavaş içine yerleşmeye başladı.

Büyük bir olasılıkla Ginelli ölmüştü. İkinci düşünüşünde 'büyük bir olasılıkla' sözünü sildi. Ne demişti?

Ben görmeden önce kız beni görürse, gömlek değiştirmeye bile fırsatım olmaz.

Yüksek sesle söyle o saman.

Hayır. Bunu yapmak istemiyordu. Ne bunu yapmak ne de o ele tekrar bakmak istiyordu. Gene de her ikisini de yaptı.

«Ginelli öldü ve artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece polis gelmeden buradan...»

329

Kontağa bakınca anahtarın takılı olduğunu gördü. Basit deri anahtarlığın üstüne Olivia Newton John'un resmi kazınmıştı.

Herhalde o kız, Gina Ginelli'nin elini arabaya geri getirdiğinde anahtarları takmıştı kontağa. Kız Gi-nelli'yi haklamıştı ama büyük-büyükbabamın onun arkadaşı hakkında, kentli beyaz adam hakkında, vermiş olduğu dokunulmazlık kararını çiğnemeye cesaret edemezdi. Anahtarlar onun için bırakılmıştı. Aniden Ginelli'nin anahtarları bir ölünün cebinden çıkartması gözlerinin önüne geldi. Kız da büyük bir olasılıkla Gi-nelli'ye aynı işlemi yapmıştı. Fakat bu düşünce tüylerini diken diken etmedi. Akli o anda buz gibiydi, bu soğukluğu sevecenlikle karşıladı. Nova'dan çıkıp, pastayı dikkatlice döşemenin üstüne yerleştirdi ve dolaşarak şoför koltuğuna oturdu. Döşemenin hareketinden Ginelli'nin eli gene şöyle böyle dercesine sallandı.

Billy torpido gözünü açarak içinden eski bir Maine haritası çıkarttı ve elin üstüne koydu. Nova'yı çalıştırarak Union Caddesi'ne doğru yola çıktı. Henüz beş dakika olmuştu ki yanlış yöne ilerlemekte olduğunu, doğru yerine batıya gitmekte olduğunu fark etti. Aynı anda da karşısında McDonald'm ışıklı reklam panosunu gördü. Midesi guruldadı. Oraya yönelerek inter-komun önünde durdu.

Cihazdan «McDonald'a hoş geldiniz,» diyen bir ses duyuldu. «Siparişinizi alabilir miyim?»

«Lütfen. Üç tane Büyük Mac, iki büyük porsiyon patates kızartması ve muzlu süt istiyorum.»

Aynı eski günlerdeki gibi diye aklından geçirerek gülümsedi.

Her şeyi arabada tıkmın, kalıntıları yok et ve Heidi'ye bir şey söyleme.

«Ardından tatlı ister miydiniz?»

330

«Tabu, bir vişneli pasta, lütfen.»

Yanında açık duran haritaya baktı. Augusta'nın batısında görünen kabarıklık Ginelli'nin parmağındaki yüzük olmalıydı. Hafif bir baygınlık vücudunu sardı.

«Arkadaşım için de bir kutu McDonaldland bisküvisi lütfen,» diyerek gülmeye başladı.

Ses siparişini tekrarlayarak, «Siparişiniz altmış dokuz numaraya gelecek, lütfen arabanızı oraya park eder misiniz.» diye bitirdi.

«Oldu,» dedi. «Bütün mesele bu değil mi? İnter-koma siparişini ver, söylenen numaraya git ve istediklerini beklemeye başla.»

Gene güldü. Aynı anda hem kendisini çok iyi hissetmekte hem de kusacağını sanmaktaydı.

Kız kendisine camdan iki sıcak torba içinde siparişlerini uzattı, altı-doksan tutarındaki hesabını ödeyerek paranın üstünü geri aldı. Binanın sonuna doğru ilerledi. Yanındaki yol haritasını elle birlikte alarak, haritanın kenarlarını kıvırdı, açık camdan uzanarak eli çöp kutusuna attı. Kutunun üstünde plastik bir Ronald McDonald suni bir gülümsemeye bakmaktaydı. Çöp kutusunun açılır kapanır kapağının üstüne ÇÖPÜ BURAYA ATINIZ diye yazılmıştı.

«İşte bütün diğer meseleler de bu.» Billy elini dizine sürterek gülüyordu. «Sadece çöpü yerine atıp, burada saklamak.»

Bu kez doğruya dönerek Union Caddesi'ne çıktı ve Bar Harbor'a yöneldi. Hâlâ gülmekteydi. Bir an artık gülmesini hiç durduramayacağını, öleceği güne kadar güleceğini sandı.

Arabaya, bir avukat arkadaşının dediği gibi ortalık bir yerde, örneğin Bar Harbor Moteli'nin önünde, 'parmakizi masajı' yaparsa dikkat çekebileceğini düşündüğünden ıssız bir ara yola çekerek işe girişti. Bu ara-

331

.bayla eğer becerebilirse yakın uzak bir ilişkisinin kalmamasını istiyordu. Dışarı çıkıp ceketini üstünden çıkarttı, düğmelerini ilikleyerek değdiğini hatırlayabildiği veya değmiş olabileceği her yeri iyice temizledi.

Motelin önünde 'boş yerimiz yoktur' levhası yanmaktaydı, ancak tek bir boş park yeri olduğunu da zorlukla fark etti Billy karanlıkta. Boş park yeri karanlık bir odamn tam önüne rastlamaktaydı ve Billy'nin orasının Ginelli'nin John Tree odası olduğundan kuşkusu yoktu. Nova'yı oraya çekerek mendiliyle direksiyonu ve vites kolunu sildi. Pastayı yerden aldı. Kapıyı açarak iç taraftaki kulpları sildi. Mendilini cebine koydu, arabadan çıktı ve kapıyı kalçasıyla itti kapatmak için. Çevresine baktı. Yorgun görünüşlü bir anne, kendisinden daha yorgun görünen bir çocukla meşgul olmakta, ofisin önünde iki kişi de ayakta konuşmaktaydılar. Başka kimse görünürde yoktu, onlar da kendisine dikkat etmediler. Motelin odalarından televizyonun sesi, kentten de partiye hazırlanan yazlıkçıların müzik sesleri gelmekteydi.

Billy ön bahçeyi geçerek kente doğru, kulakları çılgin rock müziğiyle dolu, yürümeye başladı. Barın adı Tuzlu Köpek'ti ve Billy'nin de tahmin ettiği gibi dışımda üç taksi sakatları, topalları ve de sarhoşları toplamak üzere hâzır bekliyordu. Onlardan biriyle pazarlık yaparak on beş dolara kendisini Kuzeydoğu Lima-nı'na götürmesi için şoförü ikna etti.

Billy, arabaya binerken, «Bakıyorum, yemeğinizi yanınızda taşıyorsunuz,» dedi şoför.

Billy gülererek, «Belki de başkası içindir,» dedi. «Çünkü bütün mesele bu. Birilerinin yiyeceğini temin etmiş olmakta.»

şoför dikiz aynasından geriye bakarak omuzlarını silkti.

332

«Ne olursa olsun, parası sizden çıkıyor ya.» Yarım saat sonra Billy, Heidi'ye telefon etmekteydi.

Odasında sırt üstü yatarak nefes alan şeyi dinlemeyi sürdürdü. Bu, pasta şeklinde, kendisiyle ihtiyar çingenenin birlikte dünyaya getirmiş oldukları çocuktü.

Tesadüfen Gina diye aklından geçirdi. Nerede acaba? Ginelli'ye, «onun canını yakma,» demiştim. Ama sanırım ona elimi değdirsem canını kendim yakardım... Richard'a yaptıklarından ötürü hem de nasıl yakardım onu. Elini mi? İhtiyar adama onun kafasını yollardım. Ağzına bir avuç metal bilye tıkip kafayı ihtiyara bıraktırdım. Belki de bu yüzden ellerimi onun neresine koyacağımı bilememem iyi bir şey, çünkü kimse bunların nasıl başladığını bilemez; tartışılır, bir süre sonra gerçeğin uygun olup olmadığı artık taraflarca önemini kaybeder, sadece herkes nasıl sürdüreceğini bilmektedir ama. Sen bir vurursun, onlar bir vurur, onlar, iki vurur sen iki vurursun, onlar havaalanına saldırdılar, sen okulu havaya uçurursun... ve kan akmayı sürdürür. Çünkü asıl mesele budur. Kan., kan., kan.

Farkında olmadan uykuya daldı, uykusunda karmakarışık birtakım rüyalar gördü. Bazısında öldürölüyor, bazılarında ise kendisi öldürüyordu. Fakat sürekli bir nefes alma sesi vardı rüyalarında. Kimden geldiğini göremiyordu, çünkü her şey kendi içinden yükselmekteydi.

333

BÖLÜM 26:63

ESRARENGİZ ÖLÜM GANGSTER DÜNYASININ HESAPLAşMASI OLABİLİR

Geçtiğimiz akşam Union Caddesi'nde bir apartmanda bulunan erkek cesedinin New York gangster dünyasından olduğu teşhis edildi. Yeraltı dünyasında 'Çekiç Richie' olarak tanınan Richard Ginelli, şantaj, kaçakçılık, uyuşturucu satmak ve cinayet suçlarından üç kez yargılanmıştı. Ginelli'nin olaylarıyla ilgili olarak yürütölmekte olan bir soruştırma 1981 yılında şahitlerin birkaçının kaza sonucu ölümlerinden sonra delil yetersizliğinden kapatılmıştı.

Maine eyalet savcılığına yakın bir kaynaktan öğrenildiğine göre, ölüm şeklinin garipliğinden dolayı olayın gangster dünyasının işi olduğu, maktul dün gece teşhis edilmeden önce belirlenmişti. Gene aynı kaynağın bildirdiğine göre, Ginelli'nin bir eli kopartılmış ve alınına kanla 'domuz' yazılmıştı. Ginelli'nin büyük kalibreli bir silahla vurulmuş olduğu düşünölmele birlikte, eyalet polisi balistik memurları bulgularını açıklamamış, yalnızca bir memur durumu 'alışılmışın dışımda' diyerek değerlendirmişti.

335

Bu yazı Billy Halleck'in o sabah almış olduğu Bangor Daily News gazetesinde çıkmıştı. Billy son kez haberi gözden geçirip arkadaşının bulunmuş olduğu binanın resmine baktıktan sonra gazeteyi rulo yaparak Connecticut eyalet belediyesinin ÇÖPÜNÜZÜ BURAYA ATINIZ yazılı çöp kutularından birinin içine attı.

«Bütün mesele bu zaten.»

«Ne dediniz, bayım?»

Bunu soran altı yaşlarında, saçları renkli tokalarla tutturulmuş, çenesinde kurumuş çikolatanın izleri belli olan bir kız çocuğuydu. Köpeğini gezdirmekteydi kız.

• Billy, «Bir şey yok,» diyerek kıza gülümsedi.

Kızın annesi korku içinde «Marcy!» diye bağırdı, «Buraya gel.»
Marcy, «Peki, iyi günler.» diyerek koştu.
«İyi günler, tatlım.»

Billy kızın beyaz minik köpeğini çekiştirerek annesinin yanma koşmasını izledi. Kız daha annesinin yanma henüz varmıştı ki azarlama başladı, Billy kız çocuğu için üzüldü, Linda'nın altı yaşlarındaki hali gelmişti gözünün önüne, ama aynı zamanda kendisine olan güveni de yerine gelmişti. Tartı beş kilo'almış olduğunu göstermişti o sabah, ayrıca altı yaşında bir kız çocuğu bile olsa, herhangi birisi tarafından normal bir insan gibi muamele görmek için iyi gelmişti kendisine. Kız belki de dünya üstünde fener kulesi gibi bir sürü insanın olduğunu düşünmüş bile olsa...

Dünü Kuzeydoğu Limanı'nda, dinlenmekten çok aklım başına toplamaya çalışmakla geçirmişti. Tam aklını başına topladığını sandığı anda gözü pastaya işiyor, aklı gene karışıyordu. Ancak akşam karanlığına doğru ucuz alüminyum kalıplı pastayı arabanın bagajına koyunca biraz rahatlayabildi.

336

Hava karardıktan sonra aklı başında fakat çok yalnız bir haldeyken, eski kalın adres defterini açarak içinden Rhoda Simonson'un Westchester'deki telefon numarasını buldu. Kısa bir süre sonra kendisinden haber almaktan son derece hoşnut kalan Linda ile telefonda konuşmaktaydı. Kızı gerçekten de hakkındaki res ges-tae-yi ortaya çıkartmıştı. Bunun ortaya çıkışındaki olaylar zinciri Billy'nin anladığı veya anlamak istediği kadarıyla alçakça ve barizdi. Mike Houston olayı karısına anlatmıştı. O da, büyük bir olasılıkla sarhoşken bunu büyük kızma anlatmıştı. Houston'ların kızıyla Linda geçen yıl çocukça bir anlaşmazlık yüzünden darılmışlar, Samantha Houston da Linda'ya, sevgili ihtiyar anasının, sevgili ihtiyar babasını hasır örme fabrikasına yollamaya hazırlandığını bildirebilmek için ayakları kıcına vuracak şekilde koşmuştu.

«Sen ona ne söyledin?»

Linda'nın, «Kıcına bir şemsiye sokmasını.» demesiyle Billy gözlerinden yaşlar akana kadar güldü, aynı zamanda da üzülmüştü ruhunun bir bölümü. Evden ancak üç haftadır ayrı olmasına karşın kızı sanki bu süre içinde üç yaş daha almıştı.

Linda ondan sonra Samantha'nın doğru söyleyip söylemediğini öğrenmek için dosdoğru eve, Heidi'ye gitmişti.

Billy, «Evde ne oldu?» diye sordu.

«Korkunç bir kavga çıktı ve ben de Rhoda Teyzelere gitmek istediğimi söyledim. O da belki de bunun en doğru şey olduğunu söyledi.»

Billy bir an durakladıktan sonra, «Linda, belki de öyle veya böyle, sana benim deli olmadığımı söylemem gerekiyor,» dedi.

Linda, sanki azarlar gibi bir tonda «Amaan baba, bunu zaten biliyorum,» dedi.

F.: 22

337

«Ve de iyileşiyorum. Kilo almaya başladım;»

Kızı o denli bağırdı ki almacı kulağından uzaklaş tırnak zorunda kaldı. \

«Gerçekten mi? Hakikaten mi?» \

«Vallahi.» ^\

«Oh, baba. Harika bir şey bu... Doğru söylüyorsun, değil mi?»

«İzci yemini.» Bir yandan da gülümsemekteydi.

«Ne zaman eve dönüyorsun?»

Ve de ertesi sabah yola çıkarak en geç akşam saat on gibi kendi evinin kapısından kendi isteğiyle girmeyi düşünen Billy yanıtladı:

«Bir hafta falan sürer tatlım. Biraz daha kilo al-mak istiyorum. Görüntüm hâlâ çok iyi değil.»

Linda, sıkkın bir sesle, «Oh,» dedi. «Oh, pekala.»

«Fakat gelmeden önce, en azından altı saat öncesinden evde olabilmen için sana telefon ederim. Belki de Mohonk'tan dönüşümüzde hazırlamış olduğun lazan-yadan yaparsın da biraz kilo daha alırım.»

«Siktir,» dedi kızı gülerek ama aynı anda kendisini toparlayarak sustu. «Hop, özür dilerim, baba.»

«Özür kabul edilmiştir. Bu arada, neredeyse orada, Rhoda'larda kalmayı sürdür. Eve gidip de daha fazla hır-gür yapmanı istemiyorum.»

Kızının, «Zaten sen gelmeden önce evde olmak istemiyorum,» diyen sesindeki prensip sahibi kişiliği fark etti.

Heidi de Linda'daki bu değişikliği fark edebilmiş miydi acaba? Belki de bir gece önce onun sesinde sezmiş olduğu yeisin nedeni bunu fark etmiş olmaktan kaynaklanmaktaydı.

Linda'ya onu sevdiğini söyleyerek telefonu kapattı. İkinci gece uykusu daha çabuk gelmesine karşın gördüğü rüyalar gene kötüydü. Birisinde Ginelli'nin ba-
338

gajm içinden, dışarı çıkartılması için bağırmasını duydu. Fakat bagajı açtığında karşısındaki Ginelli değil, Taduz Lemke'nin asırlık gözlerine ve kulağındaki altın halkaya sahip çırılçıplak uğursuz bir oğlan çocuğuydu. Çocuk kanlı parmaklarını Billy'ye uzatmaktaydı. Bir yandan da gülüyordu. Gülerken açılan ağzında gümüş iğnelerden oluşan dişleri görünmekteydi.

«Purpurfargade ansiktet». dedi oğlan çocuğu inler gibi insancıl olmayan bir sesle. Billy bu sese uyandı, buz gibi ter içinde o soğuk, gri Atlantik sahilinin seher vakti. Yirmi dakika sonra moteldeki hesabını kapatarak güneye doğru yola çıktı. Sekize çeyrek kala muhteşem bir kahvaltı için mola verdi, fakat girdiği kahvenin önündeki bayiiden almış olduğu gazetede okuduğu haber tüm iştahının kaçmasına neden oldu.

Gene de kahvaltımı engelleyemedi diye düşündü kiralık arabasına dönerken. Çünkü kilo almam da şu andaki en önemli meselelerden biri.

Pasta hâlâ sıcak, hâlâ kalbi atar durumda yanındaki koltuğun üstünde durmaktaydı. Pastaya bir göz attıktan sonra, arabayı çalıştırarak meyilli park alanından çıktı. Bir saatten daha kısa bir zamanda evinde olacağını fark ettiği zaman içinde garip, sevimsiz bir duygu uyandı. Onun ne olduğunu anlayana kadar bir yirmi mil kadar daha gitmesi gerekti. Artık anlamıştı: heyecan.

339

BÖLÜM: 27

Çingene Pastası

Kiralık arabasını garajın önündeki kendi Buick'i-nin arkasına park ederek tek bagajı olan Kluge el çantasını aldı ve çimenlerin üstünden evine doğru yürümeye başladı.

Her zaman onun için iyiliğin, güven ve konforun simgesi olan yeşil panjurlu beyaz evi şimdi gözüne garip, hatta çok yabancı görünmekteydi.

Kentli beyaz adam burada yaşadığı diye düşündü, ama artık onun evine dönmekte olduğundan emin değilim. Çimenlerin üstünden geçmekte olan bu adam artık bir çingene gibi hissetmekte kendisini. Çok sıkı bir çingene gibi.

Yanlarını iki fenerin süslediği ön kapı açıldı, Heidi görüldü. Üstünde Büly'nin o güne değin görmüş olduğunu hatırlamadığı kırmızı bir eteklik ve kolsuz beyaz bluz vardı. Saçlarını da çok kısa kestirmiş olduğundan Billy bir an için şaşkınlığa düşerek onun Heidi olmadığını, aksine biraz ona benzeyen başka bir kadın olduğunu sandı.

Bembeyaz bir yüz, kapkaranlık gözler, dudakları titrer bir halde ona baktı. «Billy?»

341

«Benim,» diyerek olduğu yerde durdu.

Durdular ve birbirlerinin yüzüne baktılar; Heidi'nin yüzünde parçalanmış umut kırıntıları, Billy ifadesiz... hayır, bir ifade olmalıydı ki Heidi bir an sonra patladı.

«Tanrı aşkına Billy, bakma bana öyle, dayanamıyorum.»

Yüzünde bir gülümsemenin belirdiğini algıladı, içinde ise ölü bir gölün yüzeyinde bir şey yüzer gibiydi, fakat gülümsemesi idare eder durumdaydı herhalde, çünkü Heidi bunu kendi titrek gülümseme denemesiyle yanıtladı. Karısının gözlerinden yaşlar yanaklarına akmaya başlamıştı.

Zaten hep böyle kolay ağlarsın sen diye aklından geçirdi. Heidi basamaklardan inmeye başladı. Çantasını yere bırakarak ona yürüdü, yüzündeki ölü gülümsemeyi hissetmekteydi hâlâ.

«Yiyecek ne var?» diye sordu. «Açlıktan ölüyorum.»

Heidi, bifttek, salata, koca bir tabak kızarmış patates, taze fasulye ve tatlı olarak da kremalı yabanmer-sininden oluşan muhteşem bir yemek hazırladı ona. Billy her şeyi sildi süpürdü. Heidi açıkça söylememesine karşın her hareketiyle, her bakışıyla aynı mesajı yollamaktaydı: Bana ikinci bir şans tam, Billy, lütfen bana ikinci bir şans daha ver.

Billy bunu bir bakıma gülünç, ihtiyar çingenenin hoşlanacağı türden komik buldu.

Ve yavaş yavaş, gece yarısı yaklaşırken karısının hareketlerinden bir anlam daha çıkarttı: ferahlama. Affedildiğini hissetmekteydi. Billy'ye göre hava hoştu, zaten bütün mesele karısının affedilmiş olduğunu düşünmesi değil miydi?

342

Heidi kocası yemek yerken karşısında oturdu, arada bir Billy'nin solgun yüzünü elleyerek, ard arda sigara içerek onu dinledi. Billy karısına çingeneleri nasıl kuzeye kadar izlediğini, Kirk Penschley'den aldığı fotoğraflarla onları sonunda Bar Harbor'da nasıl bulduğunu anlattı.

Bu noktada gerçek ve Billy Halleck birbirlerinden ayrıldılar.

İkisinin de umduğu dramatik yüzleşmenin beklediği gibi sonuçlanmadığını söyledi Heidi'ye. İlk başta ihtiyar adam olmak üzere hepsi onunla alay etmişlerdi. İhtiyar çingene, «Ben sana büyü yapmış olsaydım şimdiye değin çoktan yerin altını boylamış olurdun,» demişti. «Sihirbaz mıyız biz. Bütün kentli beyaz adamlar bizi sihirbaz veya büyücü sanır. Eğer öyle olsaydık eski püskü arabalarla, karavanlarla, üstümüz başımız yırtık pırtık, kent kent dolaşır mıydık? Bizde büyü yok, kentli beyaz adam, biz sadece gezgin panayırçılarız. Paralan ceplerini yakan köylülerle işimizi görür, başka yere gideriz. Haydi, şimdi gençlerimizi üstüne salmadan çek git buradan. Büyüyü onlar bilir, adı da Kaburga Kıрма Büyüsüdür.»

«Gerçekte sana 'Kentli beyaz adam' mı dedi?»

Billy gülümsedi. «Evet, aynen öyle dedi.»

Heidi'ye ondan sonraki iki günü, yemek bile yiyemeyecek bir halde motel odasında geçirmiş olduğunu anlattı. Üçüncü gün, yani gelmeden üç gün önce, odadaki tartıya çıktığında çok az yemiş olduğu halde bu süre içinde bir buçuk kilo almış olduğunu görmüştü.

«Bunun üstünde düşününce, bunun tepsideki silip süpürüp de bir buçuk kilo daha zayıflamış olabileceğimden daha garip bir şey olmadığını gördüm,» dedi. «İşte bu düşünce, içinde bulunduğum bunalımdan beni kurtardı. Motel odasında bir gün daha kalarak şimdiye de-

343

ğün hayatımın en derin düşünmesini yaptım. Sonunda Glassman Klinik'tekilerin haklı olabileceğini anladım. Hatta sevimsiz, küçük çuklú Michael Houston bile biraz haklı olabilirdi.»

Heidi koluna dokunarak, «Billy...» dedi.

«Aldırma. Onu görünce ağzıma almayacağım ya.» Ama belki bir dilim pasta yedirebilirim. Bu düşüncesine yüksek sesle güldü.

«Neye güldün?»

«Yok bir şey. Neyse, sorun Houston'un, Glassman* dakilerin, hatta senin bile, bu gerçeği bana zorla kabul ettirmeye çalışmanızdı. Halbuki benim her şeyi kendimin algılamasına ihtiyacım vardı. Basit bir suçluluk duygusu arttı galiba biraz da paranoid hayal görme ve istekli kendini aldatma. Ama sonuçta, Heidi, ben de biraz haklıydım. Bütün yanlış nedenlere karşın, hep onu bir daha görmem gerektiğini söyledim ve sırrın çözülmesini de bu sağladı. Ama beklediğim gibi olmadı, başka. Anımsadığımdan daha kısaydı adam. Ucuz bir Timex saat kullanıyor, Brooklyn şivesiyle konuşuyordu. Büyüye 'böyü' diyordu. Sanırım hayallerimi en çok da bu yıktı. Sanki Tony Curtis'in 'banım bubam boralidir' demesini dinler gibiydim. Hani o Araplarla ilgili filmdeki gibi. Böylece telefonu açtım ve...»

Holden müzikli saatin sesi geldi.

«Gece yarısı oldu. Haydi yatalım. Bulaşıkları yıkamana yardım edeyim,» dedi Billy.

«Ben yaparım,» diyerek kollarını kocasına doladı.

«Eve döndüğüne çok sevindim Billy. Sen yukarı çık.

Çok yorgun olmalısın.»

«Yo, iyiyim ben,» dedi. «Sadece...» Parmaklarını birden aklına bir şey gelmiş gibi şaklatarak «Neredeyse unutacaktım, arabada bir şey bıraktım,» diye ekledi.

344

«Ne unuttun? Yarma kadar bekleyemez mi?»

«İçeri alsam daha iyi olur,» diyerek gülümsedi. «Sana getirdim.»

Kalbi göğsünü yırtarcasma çarparak dışarı çıktı. Anahtarları elinden düşürdü, almak için eğildiğinde başını arabanın tamponuna vurdu. Elleri o denli titremekteydi ki, anahtarı kilide zorlukla sokabildi.

Pasta ya hâlâ canlıysa? diye düşündü. Görür görmez haykırarak fırlatır Heidi korkudan.

Bagajı açtı, içinde kriko ve yedek lastikten başka bir şey göremeyince neredeyse kendisi korkudan çılgılığı basacaktı. Sonradan, pastayı ön koltuğa bırakmış olduğunu anımsadı. Bagaj kapağını sertçe vurarak aceleyle yan tarafa gitti. Pasta orada durmaktaydı. Tahmin ettiği gibi kabuğu sessiz ve sakin uyumaktaydı. Aniden ellerinin titremesi geçiverdi.

Heidi kapının önünde durmuş, kendisini izlemekteydi. Pastayı da alarak karısına gitti ve onu Heidi'nin elleri arasına bıraktı. Hâlâ gülümsüyordu. Siparişleri getirdim diye aklıdan geçirdi. Siparişleri getirmek de 'bütün mesele burada'lardan bir tanesiydi. Yüzündeki gülümseme arttı.

«Voilà!»

Karısı pastanın üstüne eğilerek kokladı.

«Himm, böğürtlenli pasta. En sevdiğim...»

«Biliyorum.»

«Daha hâlâ da sıcak. Teşekkür ederim.»

«Benzin almak için Stratford'a sapınca oradaki kilisede Kadınlara Yardım mı ne, bir kermes varmış,» diye gülümsedi. «Kafanda bigudilerle kapıya fırlarsan... sana ikram edecek bir şeyim olsun diye düşündüm.»

«Ah, Bil-ly...» Yeniden ağlamaya başlamak üzereydi. Pastayı tek elinde garsonların tepsi tutması gibif tutarak diğer eliyle kocasına sarıldı. Billy'yi öperken pas-
345

ta eğri durmaktaydı. Billy kalbinin göğsünü yırtarca-sına çarptığını hissederek, «dikkat» diye bağırdı ve pasta tam kalıptan düşecekken yakaladı.

«Tanrım, ne kadar da beceriksizim,» diyerek güldü ve önlüğünün ucuyla gözlerini kuruladı. «Sen bana en sevdiğim pastayı getiriyorsun ben de sarsakça neredeyse gömleğime...»

Sinirleri bir anda iyice bozuldu. Billy'nin göğsüne kapanıp hıçkırmaya başladı. Billy bir eliyle karısının yeni stil kısacık saçlarını okşarken, diğerini de, tutmakta olduğu pasta, ani bir hareket olur da devrilir korkusuyla karısından olabildiğince uzakta tutmaktaydı.

«Billy, eve döndüğüne o kadar seviyorum ki,» diye ağlamasını sürdürdü karısı. «Yaptıklarımın dolay benden nefret etmiyorsun, değil mi? Söz ver benden nefret etmeyeceğine. Söz veriyor musun?»

Saçlarını yumuşakça okşayarak, «Söz veriyorum,» dedi.

Haklıymış, hâlâ sıcak.

«Hadi, içeri girelim, hı?»

f

Mutfakta karısı pastayı masanın üstüne koyarak gene bulaşıklara yöneldi.

Billy merakla, «Bir parça yemeyecek misin?» diye sordu.

«Bunları bitirdikten sonra belki yerim. İstersen sen bir dilim al.»

«Bu kadar yemeğin üstüne mi?» diyerek güldü.

«Alabildiğince kalori alman gerek bir süre için.»

«Ama pansiyonda yerimiz kalmadı, efem... Yıkadıklarını kurulayayım mı?»

«Yukarı çıkıp yatmanı istiyorum. Ben de hemen gelirim.»

346

«Pekâlâ.»

Arkasına bakmadan mutfaktan çıktı, karısının onun yokluğunda daha kolaylıkla pastadan bir dilim alacağına emindi.

Bu gece karısı koynuna gelecek, olasılıkla kendisiyle sevişmek isteyecekti. Ama onu bundan nasıl vazgeçireceğini biliyordu. Çınlıplak yatacağı. Ve karısı kendisini öyle görünce... Pasta gidince...

«'Fiddle-di-dii,' dedi Scarlett. 'Pastamı yarın yerim. Yarın yeni bir gün.'» Kendi sesine kendisi güldü.

Banyoda, tartının üstündeydi o anda. Aynaya bakınca içinden kendisine bakan Ginelli'nin gözlerini gördü.

Tartı yeniden altmış altıya çıkmış olduğunu göstermesine karşın mutlu değildi. Gerçekte yorgunluktan başka hiçbir şey hissetmemekteydi. Anlatamayacağı kadar yorgundu. Holden geçerek kendisine tümünden yabancı gelen yatak odasına girdi. Karanlıkta bir şeye çarpınca neredeyse yere düşecekti. Karısı buranın düzenini değiştirmişti. Saçlarını kestirmiş, yeni bluz almış, komodinin ve iskemlelerin yerlerini değiştirmişti. Ama bu, buradaki garipliklerin bir başlangıcıydı sadece. Kendisi gideli gariplikler yoğunlaşmıştı, sanki Heidi de gizli bir şekilde büyümüşçesine. Çok saçma bir fikir miydi bu? Billy hiç de öyle düşünmemekteydi. Linda da garipliği sezerek buradan uzaklaşmıştı.

Yavaşça soyunmaya başladı.

Karısının yanına gelmesini beklerken, tanıdık bir öyküyü anlatan sesleri duydu. Üstten bir dolabın, sol tarafta pasta tabaklarının durduğu dolabın kapağının gıcırtyyla açılması. Çekmenin çekilmesi ve bıçak aranırken diğer çatal kaşık ve bıçakların şakırtısı.

347

Billy kalbi çarparak gözlerini karanlığa dikti.

Mutfağı aşan ayak sesleri, Heidi pastayı koyduğu masaya yaklaşmakta. Yıllardır olduğu gibi karısı tam ortadaki karoya basınca karo gıcırdatdı.

Onu ne şekilde etkileyecek? Beni sıkskalaştırdı, Cary'yi öldükten sonra şık bir çift ayakkabı olabilecek bir hayvan haline soktu, Hopley'i insan halinde bir piz-zaya çevirdi. Ona, Heidi'ye ne yapacak?

Mutfakta geri giderken karo yeniden gıcırdatdı. Billy karısını bir elinde tabağı, diğerinde sigara ve kibritiyle gözünde canlandırabiliyordu. Pastanın akan soslarını görebiliyordu.

Böğürtlen suyundan minik bir gölcük...

Yemek odasının kapısının gıcırdamasını boşuna bekledi.

Duymadığına çok da şaşırmadı. Heidi mutfak tez-1 gâhının yanında ayakta durmuş, bir yandan dışarısını seyrederken bir yandan da minik, ekonomik Heidi-ısı-rıklarıyla pastasını yemektiydi. Eski bir alışkanlık. Neredeyse tabağa değeri çatalın bile sesini duyacaktır. İçinin geçtiğini algıladı.

Uyumak mı? Hayır - imkânsız! İnsanın tam cinayet işlerken uyuya kalması olası mı?

Ama uyudu. Karonun yeniden gıcırdamasını beklemekteydi. O sesi Heidi musluğa giderken yeniden duyması gerekmekteydi. Tabak yıkanırken akan suyun sesini de. Bütün odaları dolaşıp, ışıkları söndürürken, termostatı ayarlarken, hırsız alarmlarını gözden geçirirken çıkacak olan sesleri de. Kentli beyazların her gece çıkarttıkları olağan sesler.

Karonun gıcirtısını beklediği anda altı yıldır avukatlık yaptığı Arizona, Büyük Jübile'deki evinin çalışma odasındaydı. Bu kadar basit. Kızıyla birlikte yaşamakta ve sadece masasına yemek alabilecek, sosyal yardımları aksatmayacak kadar çalışmaktaydı. Basit bir yaşam sürmekteydiler. Eski günler, iki arabalık bir garaj, haftada üç gün gelen bahçıvan, yılda yirmi beş bin dolar emlak vergisi, hepsi artık çok geride kalmıştı. Hiçbirini özlediğini, Lin'in de onları aradığını sanmıyordu. Kentteyken, bazen Yuma veya Phoenix'te yaptığı işleri çok az yapar olmuştu ve tabiatın tadım çıkartabilecekleri kadar kent dışında yaşamaktaydılar. Linda seneye üniversiteye gidecekti, belki o zaman geri... Yok, hayır, yalnızlıktan bezene kadar orada kalacağını söylemişti kızma ve bezmeyeceğinden de emindi.

Kendilerine bir tablo kadar mükemmel bir hayat kurmuşlardı. Ve de kendine ve sevdiğine böylesi bir düzen kurmaktaydı bütün mesele.

Aniden çalışma odasının kapısı vuruldu. Başını masasından kaldırıncaya karşısında duran kızını gördü. Linda orada dikilip kalmıştı ve burnu yoktu. Hayır, vardı, ama yüzünde olacağı yerde elindeydi. Ağzının üstündeki delikten kanlar boşalmaktaydı.

Genizden boşuk gelen bir sesle, «Anlamıyorum, baba. Birden düşüverdi.» diye konuştu.

Aniden uyandı, gözlerinin önünden bu görüntüyü yok etmek için elleriyle havayı yumruklar bir halde buldu kendisini. Yanında yatmakta olan Heidi uykusunda mırıldanarak yan döndü ve yorgam başına çekti. Komodinun üstündeki saat 6:25'i göstermekteydi. Saatin yanındaki vazoda altı tane kırmızı gül vardı.

Yataktan çıkıp odayı aşarak askıdan sabahlığını aldı ve banyoya girdi. Duşu açıp, sabahlığını kapının arkasına asarken Heidi'nin yeni bir sabahlık almış olduğunu fark etti. Yeni sabahlık, yeni bluz yeni saç şekli. Tartıldı. Bir kilo daha almıştı. Duşun altına girerek büyük bir ihtimamla yıkandı, vücudunun her yanını iyice sabunladı, durulandı yeniden sabunlandı. Kendi kendine Kiloma dikkat edeceğim diye söz verdi. Karım gittikten sonra kiloma gerçekten dikkat edeceğim. Eskisi gibi bir daha asla şişko olmayacağım.

Kurularak sabahlığını giydi. Birden kendisini kapalı kapının ardında Heidi'nin yeni sabahlığını incelerken buldu. Elini uzatarak naylon sabahlığı parmaklarının arasına aldı. Kayganlığını hissetti. Sabahlık yeni olmasına karşın tanıdık görünmüştü gözüne.

Çıkıp bir zamanlar giydiği sabahlığın eşini almış, diye düşündü. İnsan yaratıcılığı da bu kadar işte, sonuçta hepimiz kendimizi yineliyoruz. Hepimiz sabit fikirliyiz. Beyninde Houston'un sesi yükseldi: Korkmayanlar genç ölür.

Heidi: Tanrı aşkına Billy, bakma bana öyle, dayanamıyorum.

Leda: Bir timsaha benziyor şimdi. Sanki bataklıktan çıkıp da insan giysilerine bürünmüş bir hayvana.

Hopley: Etrafta dolanıp, belki bu kez, belki bu kez adaleti yerine getirebilme şansın olur diye düşünürsün. İşe yaramazın birine bir ömür yetebilecek bir adalet kırıntısı...

Billy mavi naylonu ellerken aklına korkunç bir düşünce geldi. Rüyasını anımsadı. Çalışma odasında duran Linda. Yüzündeki kanayan delik. Bu sabahlık... bir zamanlar Heidi benzerini giymiş olduğu için tanıdık gelmiyordu. Tanıdıktı, çünkü o anda Linda bundan giymekteydi.

Dönüp lavabonun sağındaki dolabı açtı. Kırmızı plastik sapında LINDA yazılı saç fırçası oradaydı. Dişler arasına siyah saçlar takılmıştı.

Rüyada yürür gibi koridordan kızının odasına yürüdü.

Avarelik insana her şeyi yaptırır, dostum. Gerzeklik, William, gördüğüne inanmamaktır.

Billy Halleck koridorun sonundaki kapıyı itince, yatağında, bir kolunu yüzünün üstüne çekmiş, uyumakta olan Linda'yı gördü. Oyuncak ayısı Amos öbür kolunun üstündeydi.

Oh, hayır. Hayır, hayır.

İleri geri sallanarak kapının önünde durdu. Ne. olursa olsun bir gerzek değildi, çünkü gördüklerine inanmaktaydı: Gri süet bir ceket iskemlenin üstünde, Samsonite kanapenin üstünde açık, içinden etrafa saçılmış blue-jeanler, şortlar, gömlekler, donlar. Başka şeyler de gördü. Heidi'yle kendi yatak odasında duran güller. Dün gece yatmak için odaya girdiğinde o güller yoktu. Hayır... Gülleri Linda getirmişti. Bir barış önerisi olarak. Babasından önce eve gelip annesiyle barışmak umuduyla.

İhtiyar çingene: Kabahatsizim diyorsun. Kendi kendine söylüyor, söylüyor, söylüyorsun. Ama kader yoktur, kentli beyaz adam. Herkes yapmadığı şeylerin bile cezasını çeker. Kader yok.

Arkasını dönerek merdivenlerden aşağı koştu. Dehşet kendisine fırtınadaki denizci kadar çok hareket becerisi kazandırmıştı.

Beyni hayır Linda, olamaz! diye haykırıyordu. Tanrım ne olur, Linda'ya olmasın.

Herkes cezasını çeker, yapmadığı şeylerin bile cezasını çeker herkes. Çünkü bütün mesele budur.

Pastadan arda kalan parça düzenli bir şekilde ambalaj jelatiniyle sarılmış durmaktaydı tezgâhın üstünde. Mutfak masasının üstünde üstüne bir dizi rockstarların resminin iliştiildiği, Linda'nın para çantası durmaktaydı.

Lavaboya gitti. İki tabak.

"iki tabak" diye düşündü, ve kendine bolca pasta kesti.

SON

Mehmetcan